

SAN FRANCISCO PUBLIC LIBRARY

3 1223 09809 0302

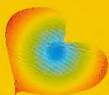
Tình Blog

NHIỀU TÁC GIẢ

Nhà xuất bản hội nhà văn

Tinh Blog

c A

m

v

h

INTERNATIONAL CENTER

FEB 29 2012

Tinh Blog

Digitized by the Internet Archive
in 2022 with funding from
Kahle/Austin Foundation

NHIỀU TÁC GIẢ

Tình Blog

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN - 2011

WHICH TAC GUY

Timothy

3 1223 09809 0302

LỜI GIỚI THIỆU

Có bao giờ ta tình cờ đọc lại những dòng chữ đã phai nhòa theo năm tháng, những dòng chữ được ghi bằng chính nét bút của ta?

Lúc ấy có lẽ ta sẽ đọc thật chậm, thật chăm chú để khám phá chính mình cùng với những liên tưởng, hồi ức, kỷ niệm buồn vui. Ta sẽ mỉm cười vì ta ngây ngô, sẽ khoái chí sao mình đúng thế! Ta sẽ nhớ về những ngày đã qua, nhớ những kỷ niệm, những khuôn mặt người thân bè bạn và tim ta ấm lại, tim ta reo vui, lòng ta gọi nổi suy tư nhớ về những trang viết đã là dấu ấn, là hành trang đi cùng ta bao năm tháng.

Những trang nhật ký ấy rất quen thuộc trong mỗi con người chúng ta và lần này được tập hợp lại trong *Tình Blog*, nhật ký trên Mạng, hơi thở cuộc sống và tâm hồn của các blogger trên *Ngoisaoblog*, mạng xã hội Việt Nam.

Là những cây bút không chuyên trên mọi miền đất nước ở mọi lứa tuổi, ngành nghề, thông qua những lời thơ, những mẩu chuyện về cuộc sống và tình yêu, dù có đôi lúc vụng về nhưng họ đã mang lại một điều mà các nhà văn nhà thơ luôn trân trọng: hơi thở cuộc sống, sự phong phú đa dạng lung linh sắc màu!

Ta có thể bắt gặp ở đây một tình yêu tha thiết của đôi vợ chồng nay đã cách biệt âm dương (Vợ ơi, anh yêu em), một hoàn cảnh éo le trong một tình yêu không thể đến nhưng vẫn bày tỏ và giữ gìn cho nhau (Tình blog), một tình cảm ấm áp yêu thương dành cho quê hương từ một quả sấu (Sấu Hà Nội), cho cha mẹ người thân, cho cuộc sống muôn vàn yêu thương (Tháng năm và nỗi nhớ).

Một đặc điểm nổi bật của đời sống văn chương trên mạng là luôn thổi vào đó những băn khoăn suy nghĩ cuộc sống đến nhói lòng về những vấn đề xã hội (Xót xa cho những món quà quê, Bóng...). Những suy tư trần trở giản dị rất đời thường ấy đã vẽ nên bức tranh thời đại mà ta đang sống với nét mộc mạc chân thành thấm đượm yêu thương.

Chiến tranh đã đi qua, người lính về với đời thường với những ký ức về đồng đội, về những mất mát hy sinh, những trăn trở đi cùng chiến thắng (Sao nữ bắn người tù binh ấy). Tình blog xin giới thiệu cùng bạn đọc các truyện ngắn được viết từ người lính, về người lính, cả trong chiến tranh và trong cuộc sống hiện đại với những tình huống đầy thú vị bất ngờ (Thoát khỏi bẫy cờ bạc).

Đọc những vần thơ, những đoạn văn trong Tình Blog ta như thể bắt gặp chính mình trong đó, như những lời được viết từ chính ta vậy. Nó gần gũi, mộc mạc nhưng cũng tài hoa xuất thần và nó có thể nói với bạn rằng chính bạn có thể viết nên những mẩu chuyện, những bài thơ ấy cho những cảm xúc của mình.

Tình Blog còn mang trong mình thông điệp đầy nhân ái vì cùng với sự ra đời của nó là những góp sức của các blogger để tạo nên "quà tặng Nhí Nhảnh" một phong trào từ thiện của các blogger mọi miền đất nước. Nhà văn Nguyễn Ngọc Tư, tác giả "Cánh đồng bất tận" đã gửi bài tặng cho Tình Blog vì nghĩa cử này (Những chân trời khép). Tất cả tiền nhuận bút phát hành

đều dành tặng cho “Quà tặng Nhí Nhảnh” một quỹ nhân ái chăm lo cho trẻ em nghèo cơ nhỡ và khó khăn.

Lần đầu tiên ra mắt tập sách với nhiều bỡ ngỡ, văn chương vụng dại không chuyên nên chắc rằng sẽ có nhiều sai sót, rất mong bạn đọc thông cảm.

Tình Blog có một sứ mệnh nho nhỏ và khá thú vị. Khi bạn đọc cầm trên tay quyển sách này, cũng là lúc thông điệp của lòng nhân ái đã được gửi đi. Saigonbibi rất mong nhận được tình cảm ủng hộ của bạn đọc dành cho Tình Blog.

Saigonsbibi

Sầu Hà Nội

(Tản Văn)

Blog: TM290407.

Nickname: Đại Bàng Trắng

Thời ĐBT còn nhỏ, những trẻ nghịch ngợm, hiếu động thái quá, thậm chí trẻ hư, thường bị người lớn mắng là “cái bọn trèo me trèo sấu”. Me ở đây không phải cây me quả chua đâu, mà là hòi đó gọi với cây phượng vĩ thì đúng hơn, những quả phượng thường được đập gáy vào vật cứng cho tách ra để ăn những hạt dẻo dẻo dai dai màu xanh có vỏ màng trong suốt, xếp thành hàng bên trong. Tất nhiên hòi đó thì quả bàng chín cũng là thứ quả được ưa thích. Nhưng những quả sấu vẫn là thứ quả hấp dẫn bọn trẻ con chúng tôi, nhất là những quả sấu ương ương chưa chín hẳn, ăn vẫn giòn, vừa chua chua, ngọt ngọt, lại có mùi thơm đặc trưng thật dễ chịu.

Vào tháng Ba, lá sấu vàng nhanh và rụng rào rào. Những cơn gió xô những vạt lá sấu rụng dạt qua dạt lại dưới đường và hè đường. Lá sấu rụng nhiều, dường như thành thảm lá. Hà Nội có những con phố có thể gọi là “Phố Sấu” như Phan Đình Phùng, Trần Phú, Trần Hưng Đạo, Bà Triệu, Đường Tràng Thi, Lê Thánh Tông, Phạm Ngũ Lão, Lý Thường Kiệt, Hai Bà Trưng,... vì có nhiều cây sấu, có thể nói cũng khá cổ thụ. Hồi nhỏ, nhà ĐBT ở số 6 Đường Tàu Bay, bây giờ chỗ đó hình như là 197 Đường Trường Chinh. Khi đó, ở sân trong của khu nhà toàn những gia đình bộ đội này, có hai cây sấu rất to và lá đua rụng với mấy cây xà cừ, lá rụng thường được quét chất đầy vào cái lô-côt, bê-tông khá lớn ngay bên bờ sông, gọi là sông thôi chứ nó cũng nhỏ, là một đoạn nhánh của sông Tô ấy mà. Những cây sấu Hà Nội có nhiều cây gốc bạnh ra bởi gờ thân - rễ nổi trên mặt đất, trông cũng “cơ bắp” xù xì, tuy không to như cây sấu Cúc Phương nhưng đáng đáp và tầm cỡ gốc sấu cũng thật là ấn tượng.

Đầu mùa Hè, những tán lá sấu xanh non trông thật mượt, bóng láng và dễ chịu. Tuy trông non thế nhưng vò nát những lá sấu này vẫn thơm mùi sấu chua chua ngọt ngọt, chỉ ngửi

thấy chúng là đã thấy ứa nước miêng ra. Trước đây, vào dịp tháng Tư là ve cũng đã tiếng ran ran rồi, nhiều khi đi qua dưới những tán sấu là được “hưởng” trọn những trận mưa... nước dãi ve. Ve hút nhựa cây và thải nước mà... Cũng khoảng thời gian này, hoa sấu nở, những chùm hoa sấu màu trắng hơi xanh; mỗi bông sấu nhỏ có một cái bầu be bé và năm cánh hoa bé xiu. Hoa sấu rụng hàng loạt và cứ đều như có người rắc gạo ra đường và hè đường vậy. Hoa rụng và những chùm quả sấu cứ lớn dần, lúc đầu, quả sấu con chỉ bằng đầu tăm to, sau cứ lớn dần và những “gai cánh” trên quả sấu cứ thưa dần từng ngày trên làn da xanh, theo độ lớn của quả sấu.

Khi mà mùa Hè đã vào lúc nắng nóng, những chùm quả sấu cũng đã trĩu nặng, lúc liu đung đưa trong gió. Nhưng những quả sấu căng đầy và cũng khá nặng, lại gần nhau ngay trong chùm cũng là điều tai hại cho chúng, gặp cơn gió mạnh, nhất là bão thì chúng va vào nhau và rụng tứ tung xuống hè, xuống đường phố. Những quả sấu chưa già thì hạt trắng, có những mắt nước và mềm, có thể nhai được cả hạt. Nhưng quả già thì hạt không còn những mắt

nước nữa và rất cứng, có màu nâu sẫm. Hạt sấu không tròn hẳn mà tròn hơi dẹt. Quả sấu xanh dùng đánh dấm nước rau muống luộc hoặc nấu canh cá, canh thịt nạc chua rất ngon. Những quả sấu không chịu được gió bão thì rụng xuống, còn những “chiến sĩ” kiên cường hơn thì vẫn trụ được ở những chùm trên cây.

Trước đây, Hà Nội còn có những “đội hái sấu” thường hai hay ba người, có dây thừng, có giỏ đựng sấu để thả quả hái được bằng dây ròng xuống, nhưng đã từ lâu không còn thấy những người làm việc đó nữa. Và nếu không rụng, không bị người hái thì quả sấu sẽ già thêm, ương dần và chín... Những quả sấu ương và chín thì thật là món khoái khẩu cho nhiều người khi chấm với muối ớt, vị khi đó vừa chua chua, ngọt ngọt, lại cay cay, mặn mặn thật đặc biệt và hấp dẫn, nhất là hương sấu chín cũng dễ làm người ta thấy thèm ăn. Chẳng cứ các cô cậu học sinh mà cả người lớn cũng thích ăn những quả sấu ấy. Những quả sấu chín rụng trên đường mà được toán học trò trông thấy thì hẳn là lại có một cuộc dòn đuối nhau để có được những quả sấu chín ngon lành.

Mùa sấu rộ, sấu quả non còn được một số người thu hái làm mứt sấu, ăn vừa có mùi vị sấu, vừa có mùi vị mứt nên cũng hay hay, sấu làm mứt thì mềm vì quả, hạt non và có khi màu cũng bị đổi khác đi. Sấu quả không chỉ đánh dấm nước rau luộc, nấu canh cá, canh thịt nạc, kho cá, làm sấu dầm đường, làm mứt, ô mai,... mà còn làm món “nước sấu” uống mùa Hè rất ngon và dễ chịu, nhất là cho đá lạnh vào thành nước sấu đá vừa ngon, vừa mát lại bổ, dùng làm nước giải khát rất tốt. Những quả sấu già được gọt vỏ, cắt vòng xoay ốc lấy phần cùi để bỏ hạt, rồi cho vào luộc với nước đường có ít muối, tí phèn chua, và chút gừng tươi giã nhỏ. Có thể cô đặc lại, khi uống thì pha thêm nước đun sôi để nguội và đá lạnh vào, được món nước “sấu đá” hấp dẫn.

Mùa quả sấu cũng có lúc rộ - tháng Sáu tháng Bảy, và rắc rải kéo đến cuối tháng Chín, lúc này, những quả sấu còn lại trên cây là những quả sấu chín, quả ngả màu vàng, có mùi thơm đặc trưng, ăn ngọt chỉ còn hơi chua, hạt thì cứng đen và nâu sẫm chuyển sang như đen. Những quả sấu chín còn lại trên chùm quả cứ đung đưa trong gió thật như khiêu khích những cô cậu học

trò nào trông thấy; nhiều khi không trèo được hoặc bị cấm trèo thì thế nào cũng có cách để các cô cậu học trò đó có được những niềm vui đang đung đưa theo gió ấy phải rớt xuống. Hà Nội, sáu nhưng chẳng xấu chút nào, mà sáu còn làm đẹp cho Hà Nội.

Nói đến Hà Nội, cùng với Phở cổ, Hoa sữa, Phở,... v... v..., người ta còn nhắc tới sáu - một nét Hà Nội!

Nhật

(Thơ)

Blog: Mùa thu nào cho em

Nickname: Thu Giang

*Nhật giá đan áo mùa đông
Nhật nắng tết lại thành vàng hoa xuân.
Nhật vui phù kín nỗi buồn
Nhật nhớ để vá cho lành bóng đêm.
Nhật thời gian nối triền miên.
Nhật yêu thương để dệt lên nụ cười.
Nhật giông bão dệt cuộc đời.
Nhật mơ ước dệt lại thời khát khao....*

Tháng Năm và nỗi nhớ

(Thơ)

Blog: Chuỗi đời

Nickname: Mèo Đen

Tháng 5 và nỗi nhớ
Tháng Năm về lại nhớ buổi ra đi
Ngày xưa ấy cũng vào mùa phượng nở
Tuổi mười tám vô tư và hăm hở
Chào quê hương mặc áo lính lên đường.
Mẹ mỉm cười tiễn ra tận bờ ruộng...
Cha lặng lẽ quay đầu lau nước mắt
Con đâu biết khi bóng mình vừa khuất
Mẹ lên giường rồi úp mặt vào phen
Con đi rồi đèn chẳng tắt đêm đêm
Nhà hai bóng lặng ngời nhìn hai phía!

Xa quê hương,
đêm mưa nguồn chảy về.
Con lo về nơi hai bóng già nua
Ở quê mình thường gió lớn lũ to
Con đi vắng cha làm sao chèo chống?

Lót xa cho những món quà quê

(Tản Văn)

Blog: Khải Hoàn 029

Nickname: Bi kính lúp

So với họ hàng bên nội với đông đúc bà con chú bác, thì bên ngoại tôi rất khiêm tốn. Má tôi không còn ai thân thích gần gũi cả. Nhưng bà rất hay về quê, trước hết là để thắp hương cho ông bà, anh em, thứ nữa là thăm hỏi bà con hàng xóm láng giềng ngày xưa của mình.

Tôi thường đi với má, và thấy khó hiểu lẫn khó chịu về những món quà quê bà thường đùm đề hàng lô hàng lốc để rồi bắt tôi chở ra cho bằng được.

Đủ thứ linh tinh linh kính, nào là chai mắm nục bằng lá chuối khô của bà Bốn - bạn của bà ngoại tôi, chồng bánh trắng cao ngất ngưỡng

của mợ Năm - người lúc nào cũng vo đầu tôi, "cái thằng này mới ngày nào còn tí tẹo mà lớn ghê chưa?". Bác Ngành cha con bé Xíu thì lần nào cũng gửi vài lít rượu thuốc tự ngâm cho cha tôi "bồi dưỡng". Dì Lan thì gửi hàng mấy ký ớt khô, cô Thắm thì đem con vịt gửi biếu ông Thức cắt tiết canh (ba tôi làm tiết canh rất ngon mà)... Rất nhiều, hầu như ai cũng có quà cả... Có người còn nhỏ vài cây ngò gai bảo đem ra ngoài ấy mà dăm ăn rau sống, và tết năm ngoái tôi phải vất vả lắm mới chở được cây mai vàng tứ quý to chình ình mà cậu Hoa cứ nằn nặc bắt phải chở ra ngoài đó mà chung Tết...

Mỗi lần về quê ra, nhìn tôi chẳng khác nào một anh chàng buôn bán dạo với đủ thứ treo trên, móc dưới, cột trước, đeo sau. Nhìn ánh mắt tò mò của mọi người, cái bệnh sĩ của thằng nhóc mới lớn trong tôi lại trỗi dậy. Vậy là tôi nhùng nhùng nhằng nhằng khó chịu với má.

- Má lấy làm chi mà nhiều rứa? Nhà mình có thiếu ớt khô đâu? Bộ ngoài ni không ai bán bánh tráng à? Máy cái cây ni cũng lấy trời? Chai mắm tuột nút chảy ướt cả áo con rồi nè!...

Mỗi lần nghe tôi nói như vậy, má chỉ lặng im trách nhẹ. Quà thì nhỏ nhưng tình thì lớn lắm đó con!

Lúc đó, tôi có để ý gì đâu. Vì tâm trạng còn bực bội, khó chịu trẻ con mà.

Hôm qua, về thấp hương cho ngoại. Ghé nhà mấy mợ mấy dì chơi. Nhưng đang vào vụ mùa Đông Xuân nên ai cũng ra ngoài đồng, để nhà cửa vắng tanh. Trên đường về Đà Nẵng, tôi đã chứng kiến một chuyện mà giờ ngồi nghĩ lại còn thấy lòng nhột nhột khó chịu...

Cùng vào uống nước trước chợ Ái Nghĩa với tôi là hai bạn thanh niên cũng trạc tuổi, một trai một gái. Họ đều là người Đà Nẵng, tôi đoán thế vì nhìn biển số xe. Trông họ thật sành điệu với xe ga đời mới, áo quần dây nhợ móc sắt lạnh kinh. Chắc cũng về thăm quê như tôi.

Bỏ chồng bánh tráng ngọt xuống, đưa con gái nũng nịu, khổ ghê cái của nợ này.

Thằng con trai nhắc chồng bánh lên cao nhãn mặt, bà năm không biết điều gì cả, hết thứ tặng hay sao mà tặng ba cái đồ này chứ?

Họ cứ nói chuyện quanh cái chồng bánh tráng, còn tôi nhìn ly nước trước mặt mà lòng

thấy thiếu thiếu cái gì ấy. Tự nhiên thấy buồn, về quê mà chẳng gặp ai.

Ra khỏi quán, tôi đi phía sau cặp thanh niên nọ. Qua hết thị trấn Ái Nghĩa, họ dừng xe lại ven đường, vất cả chồng bánh tráng xuống ruộng rồi cười khúc khích rồ ga đi tiếp. Đứng tần ngần nhìn chồng bánh xấu số mà lòng tôi không thể kiềm chế được. Cứ muốn chạy lên mà “chửi vào mặt” của hai đứa đó, đồ thiếu văn hóa. Nhưng rồi lại thôi, hơi đâu bắt đồng chuyện thiên hạ. Chỉ tội cho bà Năm nào đó, chủ nhân của món quà quê bị người ta vứt bỏ lấm lem buồn đất dưới sình kia. Thật tội nghiệp.

Về kể lại với má nghe chuyện này. Má trách yêu, "rửa reng trước đây mi hay cần năn ta rửa?..." Ôm má yêu cười trừ, thì lâu ni con có rửa nữa đâu má hì?

Trong cuộc sống hiện nay, khi nhịp sống quá ồn ào, gấp gáp, những người trẻ đã vô tình đánh rơi rớt những giá trị nhân văn trong tâm hồn mình. Trong đó có cái tình, cái thương của những người nhà quê chân lấm tay bùn nghèo khổ. Họ có tội tình gì cơ chứ?

Ừ! thì kiến thức họ không yên tâm, cuộc sống họ còn lạc hậu với nhọ nồi bếp than...

Nhưng họ luôn biết cách giữ gìn những truyền thống quý báu của con người Việt. Những thứ mà hai người trẻ thành phố văn minh kia cho rằng, chỉ đáng vứt xuống bùn lầy mà thôi.

Ôi! Xót xa thay cho những món quà quê.

Anh vẫn đi tìm em

(Truyện ngắn)

Blog: Chuyện của lính

Nickname: Chienc6

"Cái quý nhất của con người là đời sống. Đời người chỉ sống có một lần..." - (Nhi-ca-lai A-xơ-rốp-xki)

Thế còn điều quý nhất trong cuộc đời con người?

Phải chăng, đó là TÌNH YÊU?

"Ròng rã hơn hai tháng trời hành quân dọc núi rừng Trường Sơn, chúng tôi mới vào đến vùng đất của tỉnh Sa-ra-van thuộc Nam Lào. Chúng tôi được thông báo là đã tới nơi, và tất cả sẽ được bổ xung vào Sư đoàn đang chiến đấu tại đó.

Cuộc hành quân của chúng tôi dọc Trường Sơn đúng vào mùa mưa nên thật vất vả. Ai đã từng phải leo núi, đi rừng vào những ngày mưa

mới thấu hiểu hết nỗi vất vả của chúng tôi. Đường đi trong rừng chỉ là đường mòn, trơn tuột. Đường đi trên Trường Sơn đa phần là rừng núi, dốc tiếp liền dốc. Lên dốc khó một thì xuống dốc khó hai. Đoạn nào có cây rừng thì níu lấy cho khỏi ngã, đoạn nào trống trải thì nhiều khi phải quay người đi lùi trong tư thế bò. Nhiều đoạn dốc quá, một người ngã tuột dốc là kéo theo luôn vài người nữa cùng ngã. Phần mông và hai đầu gối luôn lấm đầy bùn đất. Hành quân gặp đúng hôm mưa còn khổ hơn. Giữa bầu trời âm u xám xịt, mưa rừng có thể trút xuống bất cứ lúc nào không hẹn trước. Không thể quàng áo mưa đi rừng vì những cành cây hai bên đường sẽ cào toí tả tấm áo mưa ngay. Tấm Ni-lon là thứ tài sản cá nhân, là quân dụng nên phải giữ gìn, vì rất có thể trong suốt quãng đời ở Trường Sơn, chúng tôi sẽ không bao giờ được phát bỏ sung nữa. Mà dù trời không mưa thì những đám nước đọng lại đầm trên cây lá hai bên đường cũng sẽ quệt vào người, khiến lúc nào quần áo cũng ướt. Nhưng cơ cực và nguy hiểm nhất là những lần vượt sông. Không có cầu, chúng tôi phải lội bộ ở những đoạn sông có ghềnh đá. Tại những chỗ

này, mực nước đỡ sâu hơn, nhưng lại chảy xiết. Tất cả phải bám tay vào sợi dây làm bằng cây song do công binh căng qua mặt sông và dò dẫm từng bước đi cho khỏi ngã. Nhưng hầu như không có ai thoát khỏi bị ngã ít nhất một lần trong tổng số những lần vượt sông đó.

Hành quân vào mùa mưa ít có nguy cơ bị máy bay địch phát hiện và oanh tạc. Suốt cả chặng đường hành quân qua Trường Sơn, chúng tôi chỉ gặp máy bay đánh phá có hai lần. Gặp hôm trời không mưa, ít mây, máy bay trinh sát OV-10 của địch cứ bay về về trên đầu. Hễ phát hiện ra điều gì nghi ngờ là chúng bắn pháo khói chỉ điểm rồi gọi máy bay đến ném bom. Một lần chúng ném bom ở tít cánh rừng bên cạnh. Lần khác thì chúng ném bom xong, phải hơn một tiếng đồng hồ sau chúng tôi mới hành quân tới nơi. Cả một khoảng rừng chỉ còn lại cảnh cây gãy đổ ngổn ngang, mùi khét của khói bom hòa lẫn mùi cây tươi ngai ngái.

*

Chúng tôi được tạm nghỉ hai ngày, kết hợp tắm giặt và học chính trị, nghe phổ biến tình hình và một vài qui tắc chiến trường. Sau đó, cả

một tiểu đoàn tân binh mấy trăm người được xé lẻ ra và phân chia về bổ sung cho các đại đội. Tôi được vào một đại đội bộ binh đang đứng chân ở phía Tây Bắc Thị xã Sa-ra-van. Đơn vị đang chuẩn bị đánh địch trong khu sân bay cũ. Tôi được phân công về một tiểu đội có ba người. Tôi mới chỉ kịp nhớ tên của tiểu đội trưởng là Bình và một chiến sĩ nữa là Đức. Tôi được phát hai quả lựu đạn tròn USA và một khẩu tiểu liên AK cùng 250 viên đạn. Anh Bình phổ biến luôn mệnh lệnh, chuẩn bị đêm nay sẽ ra trận. Tôi bám ngay lấy Đức để học hỏi cách thức chuẩn bị súng đạn. Cảm giác trước giờ ra trận thật hồi hộp và náo nức.

Đêm nay, trung đội chúng tôi được giao nhiệm vụ đánh địch ở khu xưởng cưa. Cả trung đội chỉ có 12 người, bằng đúng một tiểu đội tân binh huấn luyện ngoài Bắc. Đêm cuối mùa mưa, trời không trăng sao. Cả đơn vị mò mẫm đi trong đêm theo bước chân của trinh sát dẫn đường. Gần sáng, chúng tôi tiếp cận được khu xưởng cưa nằm ở bên ngoài phía Bắc sân bay. Có một trung đội địch đóng tại đây. Chúng chỉ đào hầm cá nhân làm công sự và dựa lưng vào khu tường nhà, xung quanh không có hàng rào.

Tờ mờ sáng, chúng tôi nổ súng. Các tiểu đội tập trung cả ba khẩu B40 nhất loạt bắn vào đội hình địch. Lính xung lực chúng tôi lập tức xung phong áp sát. Những tên địch còn sống choàng tỉnh chĩa súng bắn ra loạn xạ. Chúng chỉ có tiểu liên cực nhanh AR15 và súng cối cá nhân M79. Chúng tôi chia thành từng tốp, toả ra hai cánh yểm hộ nhau và tìm cách tiêu diệt từng tên địch. Theo chân Đức, tôi cũng ném một quả lựu đạn và quạt AK lia lia. Bọn địch bị đánh bất ngờ, hao tổn ngay từ khi trúng mấy quả B40 của ta, nên sức chống cự yếu. Chỉ sau khoảng 15 phút, chúng tôi đã tiêu diệt cả trung đội địch và làm chủ xưởng cưa. Về phía ta, một chiến sĩ ở tiểu đội bên cạnh bị trúng đạn vào đùi, phải đưa về tuyến sau.

Vị trí xưởng cưa này là một điểm chốt của địch, bảo vệ cho khu sân bay. Chúng tôi trụ lại ở đây một ngày, chờ đến đêm sẽ tiếp tục phối hợp cùng các đơn vị khác đánh tiếp khu sân bay.

Sau trận ra quân đầu tiên, tôi cảm thấy rất phấn chấn. Thế là mình đã được trực tiếp chiến đấu, đã được bắn súng vào kẻ địch thật, chứ không phải bắn vào mấy tấm bia ở thao trường.

Chúng tôi lại lau chùi súng đạn, nghe quán triệt nhiệm vụ và chờ đến tối.

Sẩm tối, trung đội tiềm nhập tiếp vào khu sân bay. Thị xã Sa-ra-van này đã được bộ đội ta giải phóng từ một năm rưỡi trước. Sau đó, quân ta lại tiếp tục đánh địch vào sâu trong cao nguyên Bô-lô-ven, không có đơn vị nào đóng quân lại ở đây. Người dân Thị xã chạy loạn chưa trở lại, nên đâu đâu cũng chỉ là cảnh đổ nát hoang tàn. Trải qua một mùa mưa nên cỏ cây mọc rất rậm rạp. Hai trung đoàn địch đổ quân nhảy cóc ra đây cũng chỉ đóng quân chiếm giữ được một vài vị trí then chốt. Những nơi còn lại vẫn bị bỏ hoang.

Vượt qua những khu nhà gỗ đổ nát, những đám cỏ cao lút, khoảng tầm nửa đêm thì chúng tôi vào đến rìa sân bay. Chúng tôi bước thấp bước cao lội dọc theo một số đoạn hào ẩm ướt, chui qua vài ống cống xi măng thì đặt chân được lên nền đất sân bay. Cả trung đội cần phải vượt qua một khu trống không có vật che đỡ.

Bất ngờ, hàng loạt pháo của địch cấp tập dội tới, trúng ngay giữa đội hình trung đội

chúng tôi. Tiếng nổ đình tai, đất đá rào rào bay tứ tung trong ánh chớp lửa liên hồi.

Tôi đi sau cùng đội hình, chỉ kịp nhảy lùi lại xuống rãnh và chui vào trong một ống cống theo bản năng. Mặt đất rung lên theo tiếng pháo. Hơi trong lòng cống cũng rung lên từng đợt, tức ngực. Tôi cứ nằm im như thế, úp mặt xuống đất, không dám ngóc đầu lên.

Khi tiếng pháo dứt được một lúc, tôi bò ra ngoài miệng cống. Chỉ có mùi đạn khét, còn không gian tối đen lặng lẽ. Tôi không nghe thấy tiếng động gì. Tôi run run cất tiếng gọi anh Bình và Đức. Không có ai đáp lời. Tôi lại gọi to hơn. Vẫn không thấy gì. Tôi chợt hoảng, nhưng vẫn cố lặn ra ngoài bãi đất trống. Tôi vấp phải một thân người và ngã sõng xoài. Tôi nhào người quay lại, thấy người lính đó đã chết. Tôi ngồi im một lúc, cố gắng trấn tĩnh và nhìn xung quanh. Khi mắt đã quen hơn với bóng tối, tôi phát hiện thêm những xác người. Tôi chợt nhận ra một sự thật kinh hoàng: trung đội tôi đã bị trúng đạn pháo hy sinh tất cả, chỉ còn sót lại mình tôi. Đột nhiên tôi thấy sợ hãi vô cùng, lạnh toát xương sống. Rồi không tìm được nữa, tôi cầm súng

vùng đứng dậy, nhảy đại xuống rãnh nước rồi chạy ngược trở lại theo hướng xưởng cưa. Trong đêm tối đen, tôi cứ cầm đầu cầm cổ chạy với ý nghĩ là cần phải thoát nhanh ra khỏi nơi này. Bị vấp ngã, tôi lại vùng dậy chạy. Lại ngã, lại vùng dậy chạy. Cứ thế, ngã mấy lần nhưng tôi vẫn cứ chạy và chỉ có một ý nghĩ là chạy. Gần sáng, tôi lần được ra tới bờ sông Sê-Công. Tôi nằm vật xuống bên bờ nước và thiếp đi vì mệt.

Khi tôi tỉnh lại thì trời đã sáng rất rõ. Hình như vẫn có tiếng súng nổ lục đục phía Thị xã. Tôi nhìn lên trời và thấy hai chiếc máy bay T-28 của địch đang quần lượn. Bộ đội ta vẫn còn đang đánh nhau với địch trong Thị xã, hay đã rút đi đâu rồi? Nhưng tràn ngập trong lòng tôi vẫn là nỗi sợ hãi. Lòng can đảm và ý thức về người lính trong tôi đã bay đi tất cả.

Tôi lần giờ ba-lô lấy gói cơm ra ăn. Gói cơm đã sang ngày thứ ba, có mùi, song cái đói đã át hết. Ăn xong, tôi lấy bi-đông nước ra tu ừng ực, rồi lại nằm xuống nghỉ một lát. Đầu óc tôi mung lung. Tôi vẫn không chiến thắng nỗi nỗi sợ hãi đêm qua. Thế là tôi quyết định đảo ngũ, trở ra Bắc.

Tôi lấy ni lông gói ba-lô lại, rồi quàng súng lên vai. Chờ khi không còn tiếng máy bay về về, tôi lội ào xuống sông. Nước chỉ sâu đến ngực, nên tôi lội qua sông khá dễ dàng. Lên đến bờ bên kia, tôi đeo ba-lô, xốc lại súng rồi nhắm hướng Đông thẳng tiến. Nơi đây không có đường. Bốn bề chỉ là rừng Khôôc, loại cây lá to, mọc thưa. Tầm nhìn xa đến vài chục mét. Chỉ có thể chọn hướng mà đi thôi. Tôi nghĩ, đi về phía Đông, thể nào cũng gặp con đường vận tải, chuyển quân của bộ đội Trường Sơn. Tôi cứ vừa đi, vừa chạy, lúc nào cũng có cảm giác như có ai đuổi phía sau. Một thì tôi ngồi nghỉ, rồi lại đi tiếp. Phải lâu lắm, tôi mới vượt qua được những khu rừng khôôc rộng mênh mông của bình nguyên Sa-ra-van. Rừng bắt đầu dày với đa dạng loại cây hơn. Tôi phát hiện ra một con đường mòn có dấu vết xe ô-tô, nhưng vết xe đã quá cũ, và cây cỏ đã mọc tràn hai bên đường. Có lẽ đây chỉ là con đường tạm mở ra cho một mặt trận nào đó, chứ chưa phải là đường của tuyến Trường Sơn. Tôi lần theo dọc con đường, hướng về phía Bắc. Song chỉ được vài quãng, con đường lại quay sang hướng Tây đi vào bình

nguyên. Thế là tôi lại rời bỏ con đường và đi cắt rừng theo hướng Đông.

Đi mãi, rồi tôi cũng vào đến những cánh rừng rậm mà tôi cho rằng đã thuộc dãy Trường Sơn. Đã có những ngọn núi cao trước mặt. Không có đường, việc đi cắt rừng qua núi thật khó, nhất là đối với một tân binh mới vào chiến trường được mấy ngày như tôi. Quãng đường trong rừng, tôi đi không được bao nhiêu. Nhiều lúc, tôi còn có cảm giác như mình đi theo vòng tròn. Loanh quanh một lúc, lại thấy như mình trở lại chỗ vừa đi qua. Mấy ngọn núi cao vẫn như nằm ngay trước mặt.

Chiều tắt nắng, rời rừng tối lúc nào không hay. Không còn biết đâu mà lần nữa, tôi đành tìm mấy gốc cây nhỏ căng võng nghỉ đêm. Tôi phải buộc ba-lô vào đầu võng và ôm súng trong lòng để ngủ. Lúc này tôi mới thấy thấm mệt. Không hiểu ngày hôm nay tôi đã đi được bao nhiêu đường đất. Rồi mệt quá, tôi ngủ thiếp đi.

Tôi tỉnh dậy lúc trời còn chưa sáng. Rừng đêm tĩnh mịch. Tôi nằm im lắng nghe, chỉ thấy có mỗi tiếng côn trùng kêu rả rích. Rồi cơn đói kéo đến. Chút cơm thiêu cuối cùng, tôi đã ăn hết

từ trưa qua. Bi-đông nước cũng chỉ còn một nửa. Thế là trước mắt, tôi không còn chút lương thực nào cả, mà đường đi thì không biết tới đâu. Tôi bỗng cảm thấy cô đơn quá. Từ khi rời nhà bước chân vào lính, tôi đã quen cuộc sống quân ngũ có đồng đội rồi. Đi công tác lẻ thì chỉ ít cũng có hai người. Thế mà bây giờ chỉ có một mình, và lại phải tự quyết định tất cả. Chợt tôi thấy nhớ đơn vị. Nhưng đó lại là những bạn bè của đơn vị cũ ngoài Bắc cơ. Còn đơn vị trong này, tôi mới chỉ quen có hai ngày, mà mọi người lại hy sinh cả rồi. Tôi đã đi quá xa, bây giờ mà có quay lại thì biết tìm ai. Tôi cứ nằm suy nghĩ vơ vẩn như thế cho tới lúc trời sáng.

Gấp gọn tăng võng cất vào ba-lô xong, tôi lại khoác súng lên đường. Thôi, đã quyết định đảo ngũ rồi thì cứ nhắm miền Bắc mà tiến thôi.

Đi được chừng hai tiếng đồng hồ, tôi tới một khu rừng rộng và tương đối thưa. Đột nhiên tôi nghe thấy rất nhiều tiếng bom nổ, rung chuyển cả mặt đất. Tiếng nổ âm vang, liên hoàn kéo nhanh lại hướng chỗ tôi. Rồi cả khu rừng như chìm trong bom đạn. Tôi chạy và ngã gục xuống đất lúc nào không biết.

Hình như tôi đang trôi trên mặt nước, dập dềnh nhưng không bị chìm hẳn. Tôi thấy ngạt thở, cố nhoi lên mặt nước mà không được.

Tôi cảm thấy như có ai lay lay vào vai mình, rồi tôi tỉnh dậy, mở mắt.

Trước mắt tôi là một gương mặt trái xoan con gái dưới chiếc mũ tai bèo. Tôi nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng, nhưng vẫn như vọng từ đâu đó: "Đồng chí tỉnh rồi à".

- Tôi đang ở đâu đây?- Tôi hỏi.

- Đồng chí vừa bị ngất vì sức ép của bom đấy. Để tôi đỡ đồng chí ngồi dậy.

Cô gái đỡ tôi ngồi dậy. Tôi nhìn xung quanh, cố nhớ và chấp nối lại sự việc. Hóa ra vô tình tôi đã gặp phải một trận bom rải thảm B52 của địch. May mà tôi chỉ ở rìa của toạ độ bom, nên chỉ bị sức ép bom mà ngất đi thôi. Nếu tôi đi sâu hơn nữa vào toạ độ bom thì chắc không thể thoát chết. Cũng rất tình cờ, vì gặp bãi bom phải đi vòng để tránh, mà Liên - tên cô gái giao liên của một binh trạm Trường Sơn - đã gặp tôi.

Ngoài việc bị sức ép bom, tôi còn bị bong gân bên chân trái, có lẽ do bị vấp ngã trong lúc chạy hoảng loạn. Liên hỏi chuyện và tôi đã nói dối là bị lạc đơn vị. Tưởng tôi thuộc một đoàn tân binh hành quân trên đường dây, nên Liên bảo:

- Anh bị lạc cả ngày trời thế này, chắc đơn vị đã đi xa rồi. Anh nên về binh trạm rồi nhập theo đoàn tân binh sau thôi. - Liên đã chuyển cách xưng hô anh em với tôi tự lúc nào không rõ.

Rồi Liên bảo: "Quay lại trạm trước cũng phải sáu bảy cây số, tự anh đi sẽ rất vất vả. Em cũng không thể quay lại cùng anh được vì còn phải chuyển công văn vào trạm sau. Có lẽ anh đi cùng em vào trạm sau thì hơn".

Tôi rất muốn từ chối, muốn thoát khỏi Liên để còn chuồn ra Bắc. Nhưng tôi lại đang đau chân, đói và không biết đường. Thế là tôi đồng ý. Liên chặt một cành cây cho tôi làm gậy chống, rồi chúng tôi lên đường. Từ đây, tôi không còn phải lo tìm đường nữa vì đã có Liên. Nhưng tôi đi được rất chậm. Phần vì đau chân, phần vì đói. Liên cứ phải chờ tôi. Đến một con suối nhỏ, Liên bảo ngồi nghỉ, rồi lấy nắm cơm vắt ra bảo tôi cùng ăn. Liên đã nhường cho tôi

quá nửa, có lẽ vì cảm nhận thấy cái vẻ háu đói của tôi.

Ăn xong, Liên kiểm tra lại vết chân đau của tôi. Sau đó, Liên bảo tôi cứ ngồi nghỉ, rồi cấp AK đi sâu vào rừng. Tôi nhìn theo cái dáng nhỏ nhắn của Liên trong bộ quân phục bạc màu và hai bím tóc lắc lắc theo nhịp đi mà vừa cảm phục cô ấy, lại thấy xấu hổ cho mình.

Liên quay lại, mang theo một nắm lá thân dài như lá dong. Liên vò nát ra rồi đắp vào chỗ bong gân của tôi và lấy băng buộc lại. Chúng tôi lại tiếp tục lên đường. Do đi chậm, Liên bảo hôm nay không thể về được đến trạm, cần phải tìm chỗ nghỉ đêm. Rồi Liên chủ động đưa tôi đến một khu rừng đã bị bom phá nát từ những đợt trước. Liên tìm được một khe suối nhỏ có một cái hầm cũ kiểu hầm ếch. Phía bên trên là những bụi tre lớn, thân đổ ngổn ngang, xơ xác do bị bom. Liên bảo nơi này trông thì trông trái, nhưng an toàn. Nơi đã bị rải bom rồi thì hiểm khi bị bom lại. Liên đưa tôi vào ngồi trong cái hầm lộ thiên đó.

Một lần nữa, Liên lại để tôi ở lại một mình rồi đi vào rừng. Rất lâu sau, cô ấy mới quay lại.

Lần này Liên mang về một túi gạo nhỏ. Liên bảo ở giữa các cung đường của các trạm giao liên, thường có các kho bí mật của binh trạm để cất giữ lương thực. Kho rất nhỏ, nhưng cũng đủ để trợ giúp cho các giao liên khi lỡ đường. Các giao liên như cô đều biết vị trí của kho này. Rồi Liên tranh thủ đặt hăng-gô, bẻ những cành tre khô nhóm lửa nấu cơm. Liên bảo ở những chỗ như thế này không sợ khói, nhưng không được có ánh lửa lúc ban đêm.

Bữa cơm tối chỉ có cơm với canh lá chua rừng, nhưng tôi ăn thật ngon lành. Tôi cảm động với cái cách Liên chăm chút cho tôi, có cái gì đó thân thương như trong gia đình, chứ không chỉ đơn thuần là tình đồng đội.

Khi màn đêm buông xuống, chúng tôi chui vào hầm. Liên đã trải ra một tấm nilon để ngồi lên cho khỏi lạnh. Chúng tôi ngồi trong bóng tối, dựa lưng vào vách hầm và nhìn ra khoảng trời trắng mờ trước mặt. Bây giờ là lúc nghỉ ngơi qua một ngày mệt nhọc. Rồi tôi và Liên kể chuyện mình cho nhau nghe. Liên kể, quê em ở Hà Tây, bên bờ sông Đáy. Làng có nghề trồng dâu nuôi tằm. Ngày chợ phiên, Liên thường theo

mẹ qua dò sang bên kia sông bán tơ cho phường dệt vải. Liên đi thanh niên xung phong từ năm 17 tuổi. Em tham gia làm giao thông ở khu Bốn chừng nửa năm thì được chuyển sang bộ đội Trường Sơn. Đây là địa bàn thuộc Bình trạm của em. Nhiệm vụ chính của em là giao liên, chuyển công văn hoặc dẫn đường cho các đoàn tán binh hay cán bộ vào Nam, ra Bắc. Năm nay, Liên đã 18 tuổi.

Thế là tôi hơn Liên gần một tuổi. Tôi cũng kể chuyện mình. Kể về cái góc phố nhỏ Hòa Mã ở Thủ đô Hà Nội, nơi tôi còn cha mẹ và một chị gái đang sinh sống. Kể về cái trường cấp III Hai Bà Trưng là mái trường cuối cùng trong đời học sinh của tôi. Bạn bè cùng lớp, bọn con trai đi bộ đội cũng nhiều. Bọn con gái thì hoặc đã đi học Đại học, hoặc đi công nhân cả. Con gái Hà Nội ít ai đi thanh niên xung phong. Tôi cũng nói với Liên là chưa có một cô bạn gái nào hẹn hò với tôi cả.

Đến khi kể đến chuyện hiện tại thì tôi ngồi im khá lâu. Tôi ngẩn ngừ, phân vân và ngắc ngứ trong cổ. Liên ngồi bó gối bên cạnh, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn sang tôi, đôi mắt đen lay

láy. Tôi bỗng thấy nóng bừng cả mặt. Rồi tôi quyết định nói thật với Liên tất cả. Cả một ngày trời, Liên đã lo lắng chăm sóc và giúp đỡ cho một người đồng đội tận tình như thế, mà chỉ nhận được điều dối trá thì thật bất công. Tôi thấy xấu hổ về mình trước tinh thần lạc quan, yêu đời và tận tụy vì công việc của Liên. Em ngồi lặng im nghe tôi kể. Em cũng không tỏ ra bất ngờ hay có thái độ gì căng thẳng. Kết thúc câu chuyện, tôi bảo:

- Liên ơi. Bây giờ Liên khuyên tôi nên như thế nào.

Liên có vẻ nghĩ ngợi một lúc, rồi bảo:

- Em cảm nhận được suy nghĩ của anh. Em không trách gì anh. Có điều, trốn ra tận Bắc thì không nên. Nếu anh không muốn chiến đấu thì cùng em về binh trạm. Anh báo là lạc đơn vị rồi xin ở lại trạm công tác cũng được. Nhiều binh trạm cũng thu nhận bộ đội lạc đơn vị. Nhưng em nghĩ, anh nên tìm về đơn vị của anh. Mặt trận Sa-ra-van cách đây cũng chỉ hai chục cây số thôi.

Khi quyết định kể hết mọi chuyện cho Liên, tôi cũng đã nghĩ tới điều này. Vì thế tôi bảo Liên, mai tôi sẽ tìm trở lại đơn vị.

Quyết định rồi, tôi và Liên quay sang nói những chuyện khác, thật thoải mái.

Về khuya, trời bỗng đổ mưa. Cơn mưa cuối mùa mà cũng nặng hạt. Liên đứng dậy lấy tấm tăng của tôi ra, buộc dây che chéo lên cửa hầm. Bây giờ căn hầm có vẻ kín đáo và ấm áp hơn. Ngồi một lúc, Liên bảo:

- Đêm còn dài mà chúng mình cứ ngồi mãi thế này thì mỗi mệt lắm. Anh và em cùng nằm xuống đi.

Thế là Liên nằm lui vào trong, còn tôi nằm phía ngoài. Quả là được duỗi chân duỗi tay thì dễ chịu hơn thật. Tôi nằm quay lưng vào Liên. Mệt mỏi nên rồi tôi cũng ngủ thiếp đi.

Gần sáng, trời xe lạnh. Liên đã nằm sát vào tôi. Bờ vai phía lưng tôi có cái gì đó mềm và ấm tỳ vào. Tôi cảm nhận được một điều gì đó thật hạnh phúc, nhưng cũng rất thiêng liêng. Tôi xoay người lại, nắm lấy bàn tay Liên. Liên cứ để im, không rút tay lại. Chỉ như thế thôi, không hơn, cho đến sáng.

*

Buổi sáng, trời tạnh.

Tôi thu dọn, xếp lại ba-lô, còn Liên tranh thủ nấu cơm. Liên nấu đủ cho bữa sáng, và gói cho mỗi người một nắm cơm.

Xong xuôi, Liên bảo:

- Em sẽ cùng anh đi một chặng đường. Sau đó, em sẽ chỉ hướng cho anh.

Nhờ đắp nắm lá rừng Liên kiếm hôm qua, cái chân đau của tôi đã đỡ hẳn. Tôi đã có thể đi nhanh hơn. Chúng tôi đi xuôi xuống phía Nam chừng 5 cây số thì gặp một con suối nhỏ. Liên dừng lại:

- Chúng mình chia tay ở đây thôi. Anh đi qua suối, cứ thẳng hướng Tây sẽ gặp sông Sê-công. Chỗ nào có tiếng súng, sẽ có bộ đội ta ở đó. Anh đi mạnh khỏe nhé.

Tôi hát khẩu AK xoay vòng ra phía sau, rồi đưa cả hai tay mình nắm lấy hai bàn tay Liên:

- Cảm ơn Liên. Anh sẽ nhớ em nhiều lắm.

Liên ngược mắt nhìn tôi, ánh mắt bịn rịn.

Tôi buông tay Liên, rồi lội qua suối. Sang đến bên kia bờ, tôi quay lại nhìn, vẫn thấy Liên đứng đó. Một cảm xúc trào dâng trong tôi. Tôi quay người, lội ào trở lại suối. Lên đến bờ, tôi

nhào lại ôm lấy Liên. Liên cũng vòng tay ôm quàng qua cổ tôi. Tôi ghé môi hôn em. Nụ hôn đầu đời. Đôi môi Liên ướt, mềm và ẩm, thơm mùi con gái. Trời đất xoay tròn. Chúng tôi hôn nhau rất lâu, tưởng như trên đời này chỉ có mỗi hai chúng tôi.

Liên bình tĩnh lại trước. Em đẩy nhẹ tôi ra, nói trong hơi thở:

- Hết chiến tranh, về quê tìm em anh nhé.

- Anh sẽ về. Liên ơi! Nhất định anh sẽ về tìm em. - Tôi cũng nói gấp gấp trong hơi thở.

Chúng tôi buông tay nhau, trở về thực tại. Tôi lại lội qua suối, vừa lội vừa ngoái lại nhìn Liên. Em đứng trên bờ đưa tay vẫy theo tôi một lát, rồi quả quyết xốc lại khẩu AK, quay mình bước đi. Tôi nhìn theo bóng Liên khuất dần sau mấy lùm cây.

Không gian bỗng trở lại yên tĩnh. Tôi xốc lại ba-lô, hít một hơi dài cho thêm phần can đảm, rồi nhắm hướng Sa-ra-van, vừa đi vừa chạy.

Chiều tối hôm đó, tôi tìm về được Tiểu đoàn. Thế là tôi lạc đơn vị đã ba ngày trời. Đợt chiến đấu ở khu sân bay Sa-ra-van đã diễn ra rất

ác liệt. Các đơn vị đều có tổn thất. Cũng có một số trường hợp bộ đội lạc và được ghép sang chiến đấu ở tiểu đoàn khác, nên trường hợp của tôi cũng không bị coi là ngoại lệ. Ít ngày sau, tôi được sắp xếp lại vào đơn vị mới.

*

Đơn vị chúng tôi vẫn tiếp tục chiến đấu, và chuyển dần địa bàn. Càng ngày, tôi càng xa con đường chiến lược Trường Sơn, xa cái Bình trạm có Liên ở đó.

Tôi không kể cho ai nghe về chuyện tôi bị lạc đơn vị 3 ngày như thế nào. Tôi không có vật kỷ niệm nào của Liên, nhưng cái cảm giác nhớ về đôi môi mềm và ấm của Liên đã theo tôi đi qua khắp các trận đánh. Phải chăng, đó là nguồn sức mạnh đã giúp tôi đi qua suốt cuộc chiến tranh này, cho đến ngày chiến thắng.

*

Mãi đến giữa năm 1976, tôi mới được rời quân ngũ. Về nhà được nửa tháng là tôi bắt đầu đi tìm Liên. Chúng tôi chưa nói với nhau được một chữ Yêu, nhưng lời nói của Liên trong hơi thở giữa rừng Trường Sơn năm nào "về tìm em anh nhé", đã như một lời ước hẹn của hai chúng

tôi. Nó thiêng liêng như một lời thề quân ngũ của hai người lính.

Suốt hơn một tháng trời, tôi cứ lần mò dọc theo hai bờ sông Đáy, suốt từ Hát Môn bên bờ sông Hồng cho đến tận Vân Đình, xem nơi nào có bến đò, làng nào có nghề trồng dâu nuôi tằm, là tìm vào đó hỏi thăm. Nhưng hình như bãi bồi sông Đáy là dành cho nghề trồng dâu, nên đâu đâu cũng có làng nghề này. Không ai biết Liên của tôi ở đâu.

Tôi trở về Hà Nội với ý nghĩ hy vọng rằng, hay là Liên chưa được xuất ngũ, nên tôi chưa tìm được em.

Nửa năm sau, tôi lại đi tìm Liên. Tôi đã từng hồi hộp chờ đợi giây phút tìm gặp được Liên. Chúng tôi sẽ ôm lấy nhau, sẽ hôn nhau giữa thanh thiên bạch nhật, trước cả xóm cả làng để công bố tình yêu của chúng tôi. Vậy mà tôi vẫn chưa thấy Liên.

Rồi từ đó, năm nào, đến cái độ cuối thu, trùng với khoảng thời gian cuối mùa mưa trong chiến trường, tôi cũng lại về sông Đáy tìm Liên..."

*

Giọng Trung trầm lại, rồi nhỏ dần. Trung ngừng kể, mắt nhìn xa xăm ra mặt sông. Con sông Đáy mùa này trong xanh và hiền hòa.

Cuối thu năm 1987, tôi đến vùng Phúc Thọ và Đan phượng công tác ít ngày. Trong một quán nước bên bến sông gần Phùng, tôi thấy một người đàn ông trạc tuổi mình ngồi trầm ngâm. Nghe mọi người trong quán hỏi thăm anh về chuyện tìm một người con gái nào đó, tưởng như họ đã quá quen với chuyện của anh rồi. Cảm thấy có điều gì đó khác thường, tôi đã lân la làm quen với anh. Lang thang với nhau trong các làng suốt một ngày, rồi kéo nhau ra bờ sông, anh mới kể lại chuyện mình cho tôi nghe. Trung là tên của anh.

Nghe xong, tôi hỏi anh:

- Năm nào cậu cũng đi tìm Liên? Đã hơn mười năm rồi còn gì.

- Phải, hơn mười năm rồi, thế mà vẫn chưa tìm thấy Liên. - Anh đáp chậm rãi, mắt nhìn xa xăm ra mặt sông, giọng buồn buồn.

Tôi cũng từng là lính Trường Sơn. Cũng từng chiến đấu ở mặt trận Sa-ra-van trong câu chuyện của anh. Anh là đồng đội của tôi.

- Thế cậu vẫn tiếp tục đi tìm Liên sao? - Tôi hỏi.

- Phải, mình sẽ tiếp tục đi tìm Liên. Mình không thể nào quên được Liên.

- Thế...

Tôi định nói, mà lại không dám nói nữa. Đó là điều mà cả tôi và anh đều không muốn nghĩ tới. Chính từ trong thâm tâm, tôi cũng muốn nghĩ là Liên chỉ ở nơi nào đó thôi.

Huế

(Tản văn)

Blog: Nton 232

Nickname: Mặt Trời

Bản nhạc "Thương về Miền Trung" vừa chấm dứt, những giọt mưa phùn mùa Đông buốt giá, lạnh ở miền Nam Cali vẫn tiếp tục rơi, hình ảnh miền Trung, Huế đã hiện ra trước mắt tôi. Tôi chợt nhớ về Huế...

Có lẽ tôi không biết nhiều về Huế, mặc dù đó là nơi tôi sinh ra. Tôi xa Huế khi còn là một cậu bé nhỏ vô tư, không đủ lớn để cảm nhận tất cả cái thơ mộng, đẹp, và cả nỗi khổ về Huế - miền Trung. Những gì tôi nhớ lại hồi còn nhỏ chỉ là những cơn mưa lạnh, tầm tã, nước dâng lên, rồi lũ lụt. Người lớn thì khôn đồn, lo âu, tất bật vì thiên tai. Còn tôi thì ngược lại, chỉ mong có nước lụt, mưa rào chỉ để thỏa mãn những niềm vui của một đứa con nít: tắm mưa, thả thuyền giấy.

Tuổi thơ của tôi ở Huế không dừng tại đó. Đối với tôi Huế là một tô Bún Bò thơm phức, cay nóng sau một giấc ngủ trưa hè oi bức cạnh cái quạt tay mát rượi của Mẹ ngoại lúc nào cũng sẵn sàng quạt mỗi khi tôi cựa quậy, chuyển mình. Một Mẹ ngoại lúc nào cũng nở nụ cười nhân hậu, hiền lành sẵn sàng bênh vực cho cháu của mình, bao che cho những hành động hư đốn. Và nhờ Mẹ, tôi có thể tránh được những trận đòn chí tử của Ba tôi mỗi khi có lỗi.

Huế là những cái bánh nậm, bánh bột lọc nóng hổi, với những chén nước mắm ớt cay xè sau một cơn mưa lạnh buổi chiều từ một O gánh hàng rong.

Và tuổi thơ Huế của tôi sớm ngắn ngủi đi qua. Tôi đã phải sống trên những mảnh đất khác của quê hương, không phải là Huế: Quy Nhơn, Nha Trang, Phan Rang và cuối cùng là Sài Gòn trước khi sang Mỹ.

Có lẽ, sự bôn ba vì cuộc sống, học vấn và sự nghiệp qua nhiều năm ở Sài Gòn và ở Mỹ đã làm cho tôi thờ ơ, chảnh mắng về Huế. Tôi bỏ Huế sau lưng để tìm kiếm tương lai. Nghĩ về

Huế là một cái gì đó xa xỉ, không thực tế thời bây giờ.

Tôi đã dành rất nhiều thời gian cho học vấn, sự nghiệp. Hình ảnh Huế trở nên mờ nhạt, lạt lẽo. Cho đến khi những thông tin thiên tai bão lụt cứ liên tiếp tràn về trong những năm gần đây, những hình ảnh chịu đựng, khốn khổ của người dân Huế làm tôi chột thức tỉnh, tiếc nuối, có lỗi.

Có lẽ nếu Ba tôi còn sống, thì ông ấy sẽ cho tôi những trận đòn đau đớn, những trận đòn không phải như hồi xưa, mà là những trận đòn cho sự kém hiểu biết, thông cảm của tôi về Huế, nơi tôi sinh ra. Có lẽ tôi cũng sẵn sàng chấp nhận những trận đòn như vậy để tôi có dịp tỉnh ngộ về cái đẹp, thơ mộng, nổi thống khổ, bản khoán về tương lai của quê nội tôi.

Tôi thầm ước ao một lần về thăm lại mảnh đất Thần Kinh sau hàng chục năm xa cách. Tôi không cần những cơn mưa nặng hạt, những trận lũ lụt tôi từng ước ao như ngày nào. Tôi mong muốn một sự công bằng của trời đất đối với mảnh đất đã sinh ra nhiều tài năng cho đất nước với truyền thống khoa bảng, một mảnh đất của

thi ca, lãng mạn, trữ tình. Tôi mong muốn một sự bình an của sông Hương, núi Ngự. Tôi cần nghe những giọng hò Huế ngọt ngào, sâu sắc, tình tứ. Tôi mong muốn một sự giàu có trù phú thật sự của Cố Đô Huế và người dân Huế. Đến đây tôi mới thấu hiểu lý do một blogger mang nickname là noinhosonghuong và thậm chí ơn cô gái đó đã gợi ý cho tôi viết về Huế.

Tôi quyết định nghe lại bài "Thương về Miền Trung".

Con giông

(Thơ)

Blog: Smiling

Nickname: Smiling

Em muốn làm con giông
Cuốn phăng bao mệt mỏi
Em muốn làm con đoi
Cồn cào trong dạ anh...
Em muốn là ngọt lành
Bát canh chiều tan sở
Em muốn là rạng rỡ
Tia nắng vàng ban mai
Nhẹ nhàng đậu trên vai
Người mà em yêu dấu.
Em muốn làm tiếng sáo
Vi vu bên cánh diều
Em muốn là liêu xiêu
Cùng anh chiều lẻ bóng...
Em muốn làm con sóng
Đào dạt mãi bến bờ...
Em sẽ là vần thơ
Để hồn anh
Muôn kiếp
Ngẩn ngơ.....

Bống

(Truyện ngắn)

Blog: TOBE, or not TOBE?

Nickname: Đông Sinh

Làng Khoai vừa xảy ra một sự kiện xưa nay chưa từng có!

Khu đất thùng vưng đầu làng do lấy đất làm gạch đã bỏ hoang hàng chục năm nay chẳng ai thèm nhòm ngó bống nhiên có chủ. Cô Bống con bà Bồng ở xóm Hạ sau hơn chục năm bỏ đi biệt tích quay về xin thuê để cải tạo làm trang trại. Một sự kiện nóng hổi! Đầu làng, cuối xóm, từ trẻ con cho đến các ông bà già đều rôm rả bàn luận. Ở cái làng thuần nông bao đời nay tầm nhìn chưa vượt khỏi lũy tre, một năm hai vụ lúa, lúc rồi dãi thanh niên trong làng chỉ biết rủ nhau đi săn chuột, tát vét hay tụ tập nhau hút thuốc lào vệt. Vậy mà một đứa con gái nết mết dám bỏ ra đồng tiền đáng giá mấy chục tấn

thóc để đánh bạc với Giời. Sao không lắm chuyện cho được?

Bồng năm nay mới ngoài ba mươi, dáng người cao ráo, nước da có thêm chút son phấn nom như gái Hà Nội. Gái một con trông mồn con mắt! Không chỉ các đảng mày râu trong làng mà ngay cả các cô gái mới lớn không khỏi lác mắt ghen tị. Cô bỏ làng theo lão cai thầu năm 18 tuổi. Người bảo cô ấy tham giàu nên chấp nhận làm vợ bé lão già đã có hai bà vợ và năm đứa con gái. Kể nói cô lên Hà Nội làm Cave, gái đú, chuyên cặp với các đại gia lắm tiền nhiều của nên cũng đào mỏ được khá khá. Cũng có người quả quyết rằng gặp cô Bồng đi buôn hàng biên giới, trúng mấy quả đậm nên có tiền mua nhà, đất làm ăn trên Hà Nội... Mọi thông tin chỉ là phóng đoán! Đến người đẻ ra cô cũng còn không biết cô làm gì mà nhiều tiền thế? Đứa con gái cô mang về là con của ai chỉ có cô mới biết! Làng xóm lời ra tiếng vào, người thán phục, kẻ dị nghị, đàm tiếu, thêu dệt ra bao chuyện khôi hài, giật gân.

Bồng thuê đám thanh niên trai tráng trong làng ra đào ao, vật bờ, trồng cây... cải tạo khu thùng vũng đó làm trang trại. Các bác tài xế vô

lăng dây lâu nay thất nghiệp vì đám công nông đầu ngang giờ cũng ăn nên làm ra do nhận được hợp đồng chở đất. Sau mấy tháng hùng hực khí thế, Chỗ đất thùng đấu xưa giờ đã mọc lên một khu dịch vụ tổng hợp hoành tráng với cái tên hơi khó hiểu với người làng Khoai: Điểm Xưa Quán. Cô không thuê con gái trong làng ra phục vụ mà mang gần chục cô bạn từ thành phố về giúp việc. Gớm con gái thành phố có khác! Tóc ép hoe hoe vàng, móng chân móng tay dài, sơn xanh đỏ như diễn viên trong phim Hàn Quốc. Quần soóc ngắn, áo thun hai dây cũn cỡn, mỏng tang bó sát người. Gọi là áo cho phải phép chứ nó sao kín đáo bằng mấy dải yếm của các bà, các cô trong làng! Họ ăn nói tình tứ, đi đứng lả lơi như mấy cô người mẫu trên sàn diễn thời trang. Cả làng mới có anh Hiệp chủ xưởng gỗ dám dùng điện thoại di động! Vậy mà cô nào cũng có một cái thuộc loại xịn. Chỉ tội ở đây sóng kém nên khi cần nghe hay gọi điện, các cô lại phải trèo lên nóc cổng làng. Đã xảy mấy vụ tai nạn giao thông tại đây! Con nhà Đắp trên xóm Thượng đeo cả hai hàm răng giả cũng chỉ vì mãi ngếch mắt nhìn cái chân dài của mấy cô “người mẫu” đó.

“Diễm xưa quán” thật đúng là một khu “Dịch vụ tổng hợp đa chức năng”. Gọi là quán Cà phê vườn cho sang vì trong khu ao cá cô Bống làm các lều “Lâu vọng nguyệt” xung quanh buông rèm kín đáo để phục vụ các đôi tình nhân có nhu cầu cà phê, câu cá, tâm sự riêng tư... Gọi là quán ăn cũng phải! Sáng sáng, từng đoàn xe bò đuôi, công nông, trâu bò, cày cuốc.... đổ đầy cửa quán. Cái món tiết canh lòng lợn giờ trở thành món điểm tâm khoái khẩu của các đảng mày râu trong làng. Nhiều ít đã vào quán là phải gọi chén rượu, bát tiết canh, đĩa lòng và thêm bát cháo mới chắc dạ! Cứ khoảng 7 giờ tối đến 1h sáng tiếng cười nói rúc rích xen lẫn tiếng nhạc xập xình, đèn xanh đỏ mờ ảo khắp khu trại, quán cô Bống trở thành tâm điểm của đám thanh niên mới lớn trong làng và một số xã lân cận. Chúng rủ người yêu đến quán cô, cổ uống cái thứ nước đắng đắng, có màu đen đen như nước cải mả, tập hút ba số dẹt nhả khói chữ O bên quầy Bar để thể hiện đẳng cấp và khỏi mang tiếng với mấy cô tiếp viên là dân nông thôn! Cô Bống còn đầu tư lắp mấy phòng In-Tờ-Nét để bọn trẻ chơi điện tử, chát chít... Thế nên cũng có người vui miệng gọi là trung

tâm tin học. Lâu rồi người ta quen gọi với cái tên: “Trung tâm văn hóa giải trí”.

Sự kiện cô Bồng về làng như một lý do để giải thoát cho bọn trẻ. Ở cái làng Khoai bao đời nay người ta vẫn giữ được nếp sống chân chất, tuy có mang tiếng là cổ hủ, tù túng nhưng chưa một người nào dám phá lệ! Đám thanh niên nay được tiếp cận với nền văn minh đô thị nên dần bớt đi nét quê mùa lưu cữu trên từng sợi tóc, nước da. Chúng lên tận phố huyện nhuộm tóc xanh đỏ, sáng nào cũng chải keo, xịt gôm rồi mới rong trêu ra đồng! Chuyện mấy bác diện Complê đi dày da đen bóng ngồi trên xe bò đuôi không phải là chuyện lạ nữa! Những đứa biết tính toán làm ăn tỏ vẻ thán phục cô Bồng có đầu óc, biết đi trước thời đại, dám đầu tư làm ăn lớn: “Cứ đà này chẳng mấy con Bồng trở thành tỉ phú giàu nhất làng”! Các bà tác bác có tuổi cổ hủ, dị ứng với mấy cô tiếp viên trì chiết: Thật đúng là một phường bán dưới nuôi trên! Ăn mặc hở hang, lỗ mãng quần không ra quần, áo không ra áo, mắt xanh mỡ đỏ, đi đứng ồm a ồm ọ, nom như mấy con me Tây ngày xưa ấy! Mấy ông cán bộ nghỉ hưu thì lo xa hơn: “Người làng mình xưa nay chất phác, thanh lịch là thế! Tự

nhiên nảy nòi ra cái phường buôn phẩn bán son! Đại hoạ đại hoạ cho cái làng này đến nơi rồi!”.

Từ ngày “Diễm xưa quán” khai trương. Các đấng ông chồng quên mất thói quen ăn cơm nguội với cà nén dầm tương - Bữa sáng quen thuộc mà các bà vợ vẫn dọn ra. Trên giường lăn xuống đất đã thấy các ông cày cuốc, thừng chảo đánh xe rủ nhau ra đầu làng làm chén rượu, đĩa lòng, bát cháo. Khi đi làm về kiêu gì cũng ghé vào làm mấy vại bia hơi cho mát. Bọn trẻ ham điện tử bỏ cả học hành. Chuyện con bà Bướm cuối làng chát chít quen được mấy anh trên Hà Nội đánh cả ô tô về đón đi chơi, hình như cuối năm nay cưới làm cả làng như phát sốt! Mấy nhà có con gái lớn kín đáo rỉ tai nhau quyết tâm đầu tư thời gian, tiền bạc cho chúng lên mạng, biết đâu nhờ cái In-Tờ-Nét mà con mình lại lấy được chồng Hà Nội! “Diễm xưa quán” phải liên tục đầu tư thêm phòng máy để phục vụ cả mấy làng lân cận. Được cái cô Bống dễ tính: Người làng với nhau đi đâu mà thiệt! Không có tiền thì các bác các chú cứ ghi sổ! Vậy nên quán cô ngày càng đông khách.

Thấy được sự phức tạp cũng như mỗi nguy hiểm tiềm ẩn có nguy cơ làm băng hoại thuần

phong mỹ tục của làng từ cái gọi là “trung tâm văn hóa” đó. Ông trưởng làng trần trở suy tư lắm! Sau nhiều lần xin ý kiến của các bậc cao niên cũng như thăm dò ý tứ của bà con trong làng, chiều nay cuối giờ làm việc ông rẽ vào quán để xem cái “trung tâm văn hóa” của con Bồng làm ăn ra sao mà người ta dị nghị nhiều đến vậy!

- Nể bà Bồng lắm chúng tôi mới cho cô thuê mấy mẫu ruộng trồng đó. Tưởng cô lập trang trại chăn nuôi trồng trọt, ai dè cô mang mấy thứ văn hóa tư bản rẻ tiền, phản động về làng. Thay mặt chính quyền thôn tôi yêu cầu cô chấm dứt ngay công việc kinh doanh! Chỉ được chăn nuôi, trồng trọt đúng với mục đích ban đầu. Nếu không chúng tôi sẽ thanh lý hợp đồng, đóng cửa quán!

- Báo cáo anh trưởng làng! Được như hôm nay thực tâm mẹ con em rất biết ơn Anh, biết ơn chính quyền và bà con trong làng đã tạo điều kiện để mẹ con em có nơi có chốn làm ăn sinh sống! Em thật có lỗi lớn khi chưa có thời gian vào thưa chuyện với anh! Hôm nay thật vinh hạnh cho mẹ con em được anh ghé thăm quán. Em thề có trời đất rằng mẹ con em làm ăn lương thiện! Tiên sư

mấy đứa thối mồm, thấy em làm ăn được, nó ghen ghét đặt điều, dám bảo trang trại em Trồng cây thịt, nuôi con Cave! Em thách cả họ nhà nó làm được như em đây! - Cô Bồng chua ngoa chu treó.

Ông trưởng làng yêu cầu cô Bồng kí cam kết. Nội dung đại khái là: Thực hiện nếp sống văn hóa của làng, không mở nhạc quá to, yêu cầu nhân viên ăn mặc kín đáo, không cho trẻ em dưới 10 tuổi vào quán, không bán kí sô và phải đóng cửa trước 10h để đảm bảo sức khỏe sản xuất cho bà con trong làng... Sau vài tuần bìa do đích thân Cô Bồng ngồi tiếp, không biết do thương hoàn cảnh mẹ goá con côi của bồng hay do ánh mắt đong đưa sắc như dao cau, cũng có thể do cái áo hai dây khoét cổ quá rộng của cô Bồng cứ đập vào mắt mà ông trưởng làng mềm lòng:

- Thôi được rồi tôi tin cô! Nhưng từ nay tôi sẽ thường xuyên kiểm tra! Nếu quả đúng như bà con trong làng phản ánh, cô đừng trách chúng tôi ăn ở cạm tàu ráo máng đây!

Từ hôm đó ban đêm người ta thường gặp ông trưởng làng đi kiểm tra đột xuất quanh làng, đặc biệt là hay rẽ vào quán cô Bồng.

Năm nay mưa nhiều, lúa mất mùa, cả làng ra đồng gặt trong nỗi lo cơm áo! Biết bao khoản đóng góp, chi tiêu: Nào là thuế nông nghiệp, ruộng đất, thuỷ lợi phí, an ninh phí, đóng góp xây dựng đình, chùa làng... Tiền mừng mấy đám cỗ từ đầu năm vay nóng còn chưa trả được. Trăm thứ chi tiêu đều trông cả vào mấy tạ thóc. Lúa còn đang phơi chưa khô. Các bà tá hoả tam tinh khi mấy cô tiếp viên ngoài quán cô Bống mang sổ vào đòi nợ. Mới từ đầu năm tới giờ các đức ông chồng ăn uống kí sổ tính ra mấy tạ thóc. Không trả lại âm của âm nhà, thôi đành ngậm ngùi đóng thóc trả nợ miệng cho chồng. Nhà bà Na xóm Đình phải trả đến hơn một tấn thóc cho cái dịch vụ kiếm chồng Hà Nội mà cô con gái rượu đã sử dụng tại “Diễm xưa quán”. Vợ con mấy bác xe bò đuôi cũng không kém phần cay đắng: Mấy tháng cơm vợ, cỏ con, lai lưng ra chở đất tôn nền cho con Bống, khi thanh toán thì tiền công chẳng thấy đâu vẫn còn phải trả thêm thóc! Bi hài hơn cả là cái nhà anh Dật ở xóm Hạ không biết đã ăn những gì mà quy ra đến hơn hai tấn thóc! Nghe đâu phải gán thêm cả đàn lợn sề mới đủ!

Sau vụ gặt quán cô vắng khách hẳn. Các đức lang quân đã được một bài học nhớ đời. Chắc phải mất nhiều thời gian lắm họ mới quên được cái thói quen ăn uống văn minh để trở về với thực tại. Mấy bác tài mỗi khi qua quán đều trút hện lên lưng con bò mong sao nó nhanh chân đưa mình qua khỏi cái nơi cấm đỗ ấy. Bọn trẻ con, lũ con gái mới lớn cũng bị cấm ngặt không dám bén mảng đến quán nữa. Thời vàng son, oanh liệt ấy đã lùi lại sau lưng nhường chỗ cho nỗi lo cơm áo gạo tiền thường nhật.

Bổng chuyển hướng kinh doanh, cô không kinh doanh ăn uống nữa. Thanh lí phòng game! Đầu tư thêm mấy phòng Karaoke, làm thêm nhiều “Lâu vọng nguyệt” quanh trang trại. Khách của cô bây giờ toàn trên thị trấn, thành phố, đi xe máy xịn, ô tô đẹp xuống. Người ta rỉ tai nhau rằng quán của cô giờ chuyển từ phục vụ đồ ăn chín sang đồ ăn sống! Ngày cũng như đêm các quý ông vào ra nhộn nhịp, có khi phải chờ hàng tiếng mới đến lượt!

Đám đàn ông trong làng tuy còn chưa quên sự kiện “Ăn trước trả sau đau hơn...” ấy. Nhưng bản năng của giống đực không thể khiến các quý ông không tò mò. Họ rủ nhau tranh thủ sớm

tôi đóng gạch, xe cộ vài chuyến hàng... đầu diêm vợ con tích góp tiền, thỉnh thoảng thậm thụt vào quán cô Bồng làm tí cho thoả trí tang bồng. Vài bà vợ không hiểu sao dạo này đức ông chồng hay đi ăn cỗ cưới con ông bạn ở xa thế? Bò thóc nhiều nhà cứ vơi nhanh như có người xúc trộm! Chẳng mấy sáng không có bà mang ghế ra ngồi đầu làng cao giọng chửi rửa vì đêm qua thằng khốn nạn nào đó đã phá rào vào bắt trộm gà, trộm lợn...

Làng Khoai sắp trải qua một đợt dư chấn mới....

Đợt khám tuyển nghĩa vụ quân sự năm nay cả làng chết điếng khi có đến hơn nửa số thanh niên bị trả về. Bọn trẻ như phát điên, phát dại khi hay tin chúng nó bị nhiễm cái con vi rút ếch nhái gì đó. Nghe đài báo nói con vi rút đó nó đã cắn rồi thì vô phương cứu chữa. Giọt nước đã tràn ly! Người ta giận giữ kéo nhau ra đập phá, san bằng cái ổ bệnh đã gieo rắc tai hoạ cho cả giận. “Diêm xưa quán” tan hoang sau cơn thịnh nộ của dân làng Khoai! Mẹ con Cô Bồng lại một lần nữa bồng bế nhau bỏ làng ra đi. Cả làng sống trong bầu không khí thấp

thởm lo âu. Các đức lang quân đêm đêm nằm cạnh vợ mà giật mình thon thót, nửa muốn đi khám để biết mình có mang trong mình con vi rút chết người đó không, nửa vẫn tin rằng: Ôn Giời, mình chót đại mới một vài lần nên có thể chưa bị dính!

Ông trưởng làng xin từ chức, chuyển vào Nam làm ăn. Lâu rồi không thấy trở về làng nữa. Thỉnh thoảng trong làng lại có đám ma toàn vòng hoa trắng....

Tạm biệt tuổi học trò

(Thơ)

Blog: Ngọc Linh

Nickname: Ngọc Linh

Chôi chào nhé tuổi học trò thơ dại
Mười hai năm gắn bó dưới mái trường.
Lời thầy cô ấm áp tình thương
Từng nét chữ bàn tay người uốn nắn.
Chôi chào nhé bảng đen và phấn trắng
Bụi thời gian nhuộm bạc tóc thầy,
Đôi mắt cô quầng sâu hơn ngày trước
Giáo án dài cô thức trắng bao đêm.
Chôi chào nhé bạn bè thân quen
Lời chưa nói xin gửi vào lưu bút.
Mai rồi xa dãy hành lang quen thuộc
Tiếng quốc xua kỷ niệm vọng trong tim.
Chôi chào nhé những buổi tan trường
Ngập áo trắng, gió và hoa phượng.
Những mùa thi và bao ước mơ
Một thừa đại khô, một thừa vấn vương.

Ngày xưa, đám cưới quê tôi

(Tản văn)

Blog: Rieu06

Nickname: Riêu

Có chú rể đứng đỉnh như ông cụ non, vì đầu đội khăn đóng đen, áo dài đen cùng quần dây thun vải trắng, chân mang dép cao su (Chỉ thiếu có đôi kính đen, cây gậy nữa là giống thầy bói mà thôi).

Cô dâu. Bao đôi cặp mắt luôn đổ dồn về cô. Vì thế sự rụt rè, e ấp luôn đọng lại trên khuôn mặt lần cử chỉ của nàng dâu khi khoác tay cùng chú rể ra mắt hai họ.

Khi đoàn nhà trai chào nhà gái ra về, cũng là lúc họ nhà gái chuẩn bị khởi hành đưa dâu. Lúc ấy mọi cặp mắt hướng dồn về cô dâu xúng xính trong bộ áo dài truyền thống. Và đâu đó nghe tiếng khóc, sụt sịt của bậc thân sinh, hay

khoé mắt ứa lệ của nội của ngoại. Đó là lúc cô dâu thừa cha mẹ chào ông bà... để theo đoàn đưa họ về nhà chồng.

Và khi ấy cũng có những giọt nước mắt của chị của em khi chứng kiến em hoặc chị mình theo chồng. Từ đây cô dâu sẽ bước vào cuộc sống hoàn toàn xa lạ. Cô dâu mắt đỏ hoe nức nở với người thân... Cả hôn trường nhà gái như chùng xuống trong giây phút trước cảnh quyến luyến của mẹ-nội-ngoại-cô dâu....

Cô dâu chú rể theo đoàn đưa dâu nhà gái và đi... bộ. Có đám cưới đi bộ khoảng tới 3, 4 hay hơn 5km... Cái rạo rức vui tươi của đời người khi lên xe hoa đã xoá tan đi những mệt nhọc dù đôi chân cuộc bộ hàng ngàn mét...

Lúc đó nhà nào xa quá thì mới mượn xe đạp (Khi ấy xe đạp rất hiếm có, và thường chỉ gia đình nào khá giả mới rước dâu bằng xe đạp, hay nhà trai nhà gái thật xa...): Nhà trai đi 1 đoàn xe đạp. Nhà gái cũng đáp lại 1 đoàn xe đạp. Chú rể chở cô dâu cũng bằng xe đạp nốt. (Ấy cũng lãng mạn đấy chứ? Cô dâu chú rể trong 2 bộ áo dài đôi màu nhau quần quít cùng trên chiếc xe đạp, có khi bị trật sên hoai... mà giờ đây những kiểu chụp

đám cưới của tiệm phải ‘tìm lại dĩ vãng’: đóng đi chụp lại với cảnh chở xe đạp cổ xưa kia...).

Có những chú rể bé tẹo, chở cô dâu hơi quá... khổ so với mình. Trời miền Trung lại nóng, đường làng thì chật hẹp lối lổm, đất bụi nhùng nhày nên chú rể cứ... ì ạch mà đèo cô dâu bám theo đoàn xe hoài vậy... Thế mà những nụ cười tươi hạnh phúc luôn thường trực. Còn vào mùa mưa, có những đoạn đường sinh lầy, có đoạn qua bờ ruộng phải xén quần lên mà dắt bộ. Guốc cao, lại ít quen nên có khi cô dâu bị trượt ngã ướt chèm nhem...

Khi rước dâu bằng xe đạp, hay đi bộ cũng nhiều khê không kém...

Trên đường đi, bọn nhỏ, mấy bà trong xóm, trên đồng nhìn tha hồ mà bình loạn: đẹp, xấu, cao thấp... lại làm cho cô dâu thêm rụt rè mắc cỡ mỗi khi có bình phẩm...

Nhớ có lần nhóc nhỏ đang trèo trên cây ổi, lựa thế tiện nhất để quan sát đoàn đi của 2 họ từ xa, hàng chục cặp mắt hướng về cô dâu, thì bỗng có tiếng vang lên trên cây ổi như cái loa oang oang: “Ôi chân cô dâu bị nứt kìa...”

Làm cả đám đông bật cười, cô dâu lại thẹn thùng đỏ mặt tía tai, lại càng khép nép e thẹn hơn với chú rể.

Thế đấy, tội nghiệp và thương cho những cô gái quê chân lấm tay bùn, suốt ngày việc cày cấy trên ruộng lúa thì làm sao mà bàn chân không bị nứt, khi dính phèn chua, khi thì bị hà ăn, khi đĩa cắn là vậy...

Mà khổ nổi, giá khi ấy như hiện giờ: cô dâu chỉ mang tất vào chân là ổn nhĩ!

Đến nhà trai, cô dâu được mẹ chú rể (hay cô, thím, bác, chị chú rể) tách riêng: dắt đi đường khác để vào nhà làm lễ gia tiên. Có khi là vào cửa nhà dưới, có khi vào nhà bếp, có khi vào cửa sau, cửa hông nhà trên... Tức bước chân vào chỗ nào mà theo quan niệm của bố mẹ chú rể là tuổi cô dâu 'hợp' với cửa nào vào nhà: để cô dâu sẽ ăn thuận ở hoà, là người dâu thảo, người vợ hiền. (Áy là cũng được xem như coi giờ lành rước dâu, làm lễ từ thầy vậy).

Sau này có cô dâu ở phố về, bị tách ra để đi cửa khác... báo hại nhà gái ngẩn tò te thắc mắc, cô dâu cũng chả biết có chuyện gì vậy... hic.

Khi tiệc tàn cô dâu tắt bật như con rồi, lo giặt giũ đồ đạc trang trí, rửa bát chén, quét dọn nhà cửa... Để tránh mang tiếng là dâu lười biếng, ‘bà gia mới’ của gia đình nhà chồng: cô dâu không quên lời mẹ cha mình dặn dò trước khi cưới: ‘lo ngủ sớm’ để sáng phải dậy khi mặt trời chưa mọc mà nấu cơm ăn sáng, quét dọn nhà-sân-vườn!

Chính vì thế mà mỗi đám cưới, bác quản trò hay đồ vui ở hôn trường: "Tôi trước khi đi ngủ, cô dâu hỏi nhỏ điều gì chồng mình?"... và ấy chính là "hủ gạo nhà anh ở chỗ nào" để mà sớm ra mà nấu cơm...

Có chú rể lúng túng khi phát biểu trước hôn trường, chần chừ mãi mới nói được, nhưng có chú lại ấp úng: ‘đây là lần đầu... cưới vợ, có gì sơ suất... xin bà con bạn bè bỏ qua...’, làm cả rạp cưới cười vỡ bụng...

Đêm làng quê yên ắng, những giấc ngủ say nồng vì tất cả đã thấm mệt lo cho đám cưới mấy ngày liền trước đó... đâu ngờ bọn trộm lại nắm được điểm này, chúng ra tay... trộm đồ đạc: nào áo quần, nào nồi chén đĩa. Thế là cô dâu bị vu oan rằng “có vía nặng” mới làm nhà chồng mất

đồ(!) Thật là oan ức cho dâu mới! Nhưng mấy cô nào dám hó he với nhà chồng, với xóm làng lắm lời thế... Đành ngậm đắng nuốt cay khi còn chân ướt chân ráo về nhà chồng.

Thương cho cô dâu nhà quê lắm ấy!
Thương phận cho những cô gái làm dâu của quê
tôi ngày xưa...

Bây giờ tiếng pháo đi đùng không còn trong ngày cưới, ít còn cảnh chen nhau nhìn cô dâu, nhưng không rõ có còn cảnh cô dâu ứa lệ khi theo chồng? Và chắc gót chân của họ vẫn có những đường nứt nẻ...

Nhớ phố Hội

(Thơ)

Blog: Tsbslevan

Nickname: TSBS

Mười mấy năm rồi chưa trở lại
Sống yên vui trong mái gia đình
Nhưng những lần trở dậy trước bình minh
Chợt ngẩn ngơ buồn, chợt xao xuyến nhớ
Một thành phố với đền chùa tráng lệ
Đến ngày nay còn nét hoa văn xưa...

*

Nhớ vô cùng những buổi trời mưa
Thường kéo dài lê thê như Huế
Chiếc dù đỏ em che khéo thế
Suốt con đường không ướt tóc xanh.

*

Nhớ Chùa Cầu đẹp như trong tranh
Cô gái đạp xe lên phải đất.
Hoa giấy nở lung linh hoài trong mắt
Ta sưng sò thương lắm một loài hoa!

*

Nhớ dòng sông rất mực hiền hòa
Chảy lặng lẽ ven bờ thành phố
Nhớ khuôn mặt qua ô cửa sổ
Mái nhà xưa ngói lá rêu phong.

*

Nhớ ngôi trường của tuổi chờ mong
Thời đi học hay mơ tà áo trắng.
Nhớ Phật tử tiếng chuông còn văng vẳng
Mà người đi chùa giờ xa vắng còn đâu!...

*

Nhớ lời yêu ấp ủ đã từ lâu
Mà thuở ấy ta ngại ngần chưa dám
Để mây giăng trong vầng thơ ẩm đậm
Thành cơn mưa lênh láng nước Thu Bồn. (*)

*

Nhớ Phố Hội buổi hoàng hôn
 Ta ngo ngẩn trông em vào ngõ tối.
 Cảm Nam Kiều chiều xưa em bước vội
 Ta thềm lời nói dối
 Qua cầu áo bay... (**)

*

Nỗi niềm xưa vùng sông lại hôm nay
 Trong cái lạnh của ban mai Đà Lạt.
 Ta vui mình trong chấn nghe xao xác
 Tiếng ngàn thông ca hát khúc Miền Trung.
 Xa thật rồi chỉ còn lại nhớ nhung
 Gom góp gửi đôi dòng về Phố Hội!...

(*) Thu Bồn: Con sông chảy qua Hội An

(**) TSBS muốn nói đến câu:

"Thương nhau cởi áo trao nhau
 Về nhà đổi mẹ qua cầu gió bay"

Đi qua mấy mùa nổi nhớ

(Tản văn)

Blog: Nổi Nhớ Sông Hương

Nickname: noinhosonghuong

Viết! Viết lên điều gì đó cho “miền Trung yêu dấu” mà nghe tim mình chộn rộn một nổi nhớ đến nôn nao về dáng hình của mảnh đất Thần Kinh.

Như nét vẽ thanh thoát đầy uyển chuyển của tay hoạ sĩ tài ba hoạ nên một dải lụa mềm buông hững hờ trên vai cô thiếu nữ đang tuổi xuân thì, sông Hương “dùng dăng” chảy miên man vào ký ức và neo đậu trong tận thẳm sâu lòng tôi mấy mùa của nổi nhớ.

Phảng phất đâu đây là những thoáng rùng mình se lạnh khi gió heo may chợt về. Lá vàng bàng quơ rơi rụng trên ngõ vắng nhà ai sau nhiều đêm trở gió đến trông tênh... Bấy nhiêu cũng đủ để đưa Huế vào mùa với những cơn

mưa dầm dai dẳng, triền miên đến dài lê thê như một chuyện tình buồn, buồn mãi không vui... Đi dưới màn mưa rên rỉ, âu sầu của đất trời xứ Huế, những kẻ lơ ngơ chắc hẳn cũng rớt ra được đôi dòng thơ thật mơ màng.

Vào mùa mưa đến thúi đất, thúi đai này, Hương Giang ngoan hiền phẳng dịu đầy kiên nhẫn im lìm dưới muôn ngàn hạt mưa đổ như bàn tay của ai kia ân cần xòe ra hứng những giọt buồn của cố nhân. Mưa sẽ cứ thâm trầm, u buồn mãi thế... Và rồi những cơn mưa như trong thơ Tố Hữu ào ạt kéo về:

*“Nỗi niềm chi rứa Huế ơi
Mà mưa xối xả trắng trời Thừa Thiên”.*

Sau vài ngày mưa lênh láng, nước sông Hương trở sắc đỏ ngầu như một gã quá chén hăm hực dâng tràn nước lên. Thế là lụt, lụt đến với Huế hằng năm như một người bạn thân thiết và như một điều thật hiển nhiên.

Lụt làm túp mái nhà, gà vịt cũng theo dòng, lụt ngập tràn cả cảnh đồng chưa gặt xong, phố phường cũng xơ xác tan hoang...Lụt... cuốn xô... Lụt ơi, nói mấy cho vừa... Rồi có khi lụt là kỷ niệm, là nỗi nhớ để cho đông quay về.

Huế khoát lên mình màu xám ảm đạm, tái tê.
Nước Hương Giang phẳng lý dưới màn sương
nhật mờ mỏng tan xa bay như trong giấc mơ.

Phải chăng vì thế mà Hàn Mặc Tử thốt lên:

*“Ở đây sương khói mờ nhân ảnh
Ai biết tình ai có đậm đà”.*

Lẳng một chút hồn mình để ngắm dòng
Hương, cảm giác yên tĩnh đến từ bi khi vắng
đâu tiếng chuông chùa vọng lại tan loãng vào
cõi hư vô.

Khoảng mùa này, miền quê ở Huế đang vào
vụ Đông Xuân. Con đường đất đỏ trải dài xa tít
tắp vẫn còn vương hơi ẩm bao đôi chân trần của
bác nông dân. Cái lạnh buốt tận xương tủy
nhưng đôi tay của người trồng lúa vẫn thoăn
thoắt cắm mạ non xuống lòng đất để gieo cho
mùa mãi tươi xanh.

Rét ngọt cuối đông cửa thật sâu vào da thịt
để cho ai xa Huế rồi sẽ thấy da diết nhớ một
mùa đông. Phải chăng là thể Huế của ta ơ?

Bao đời vẫn vậy, thu qua đông đến rồi xuân
sẽ tìm về. Huế dịu ngọt biết chừng nào khi tiết
trời pha lẫn chút hơi lạnh sót lại của mùa đông

và chút nắng ấm vàng như rượu chanh. Hương Giang trở mình lặng lẽ trôi để đón ngọn gió Nồm của ngày hè nắng cháy.

“Cháy một khảnh trời càn phượng đỏ chơi vui”

Huế dường như rực rỡ và ngập tràn sức sống hơn. Câu hò mái nhì, mái đẩy thả mênh mang nhẹ thênh trên dòng Hương ngọt lịm cả đất trời giữa cái nắng đến chảy mỡ trên vai người đi đường. Nắng chói chang đến bỏng rát cả linh hồn.

Ve sầu như khát nước kêu đến khản cổ dưới vòng bằng lăng rợp tím màu nhung nhớ. Lúa ngậm đòng sắp trở bông nhẹ nhàng tỏa hương nồng nàn. Những cơn giông chiều vội vã buông cái nóng oi nồng không kém cái nóng nực buổi ban trưa của cơn gió khô Tây Nam - gió Lào.

Hương Giang thăm thẳm một màu xanh nước biếc soi bóng Tràng Tiền với dáng em qua trong tà áo dài thấp thoáng tím man buồn cho lòng ai trộm nhớ thầm thương và vô tình khẽ rót vào thơ của kẻ lãng du đang lang thang ngắm Huế.

Rồi đêm trăng sẽ đưa Huế bông bênh, huyền hoặc đẹp đến kiêu sa và lộng lẫy, thấy vẩn vương mơ hồ tưởng chừng như không có

thật. Mảnh trăng chín úa thả ánh vàng cho dòng Hương ngập chìm lai láng trong một màu sóng sánh menh mông. Tiếng mái chèo gõ lười một âm thanh nghe lệt đệt vào mạn ghe vương vãi trong đêm.

Tôi đã yêu đến đắm say Hương Giang vào cái độ trăng già ấy.

Ngàn lần tôi muốn nói rằng, tôi yêu dòng Hương, tôi yêu Huế với một tình yêu bỏng tràn trong trái tim bé nhỏ của một người con xứ Huế và một kẻ xa quê.

Hương Giang ơi! Tha thiết biết chừng nào khi đi qua mấy mùa của nỗi nhớ...

Sài Gòn 07/2008

*Quê hương
mang nhiều kỷ niệm*
(Thơ)

Blog: Lamvien

Nickname: Lâm Viên

Một dải đất miền trung mang đầy nỗi nhớ
Quê hương ơi! nôn nao da diết trong đời
Một kiếp nghèo đọng mãi ở trong tôi
Cứ ôm ấp, cho hôm nay quê hương trở dậy
Yêu quê mẹ còn cát vàng hạ cháy
Nơi thôn nghèo thuở ấy chẳng trọn đêm
Gót chân tuổi xuân bắt đất đá phải mềm
Đời lam lũ làm sao ta quên nỗi
Cuộc chiến tranh
Hoang tàn
Chết chóc
Đau thương nhức nhối
Găm chui vào lòng uất hận cứ triền miên

Ngày mẹ tiễn con đi túi mẹ chẳng còn tiền
Quà chiến sĩ chưa đầy mớ cơm nếp
Nhưng mẹ đã tặng con đôi trai và khí tiết
Đất Lam hồng gởi gắm chiến trường xa
Mẹ gieo hạt, con thành cây, cây sẽ nở hoa
Hoa hòa quyện cùng với dòng máu nóng
Mẹ ơi!
Hôm qua
Hôm nay
Vì sao...?
Trả lời với quê hương rằng con đã lớn
Theo tháng năm trôi
Mẹ đã rời xa không thấy mẹ nữa rồi
Con khóc...

Ngày 3 - 8 - 2009

Bưởi Tân Triều

(Tản văn)

Blog: Hanhvan

Nickname: Hạnh vân

*“Ăn bưởi thì hãy đến đây
Đến mùa bưởi chín vàng cây trĩu cành
Ngon thơm mít mật, cam sành
Biên Hòa có bưởi trứ danh tiếng đồn”*

Vì tình cờ đọc được câu cao dao ấy mà tôi tìm đến chị, tìm đến vùng đất trứ danh với đặc sản bưởi Tân Triều (trước đây người ta quen gọi bưởi Biên Hòa). Đang đi giữa cái nắng trưa oi ả, tôi ùa vào cái rợp mát của khu vườn nhà chị, ngỡ ngàng nhận ra một cảm giác rất quen, rất thân thuộc như đã đến đây nhiều lần, như được đứng trong mảnh vườn nhỏ xinh của một thời thơ ấu.

Bưởi đang lúc rộ mùa, những trái bưởi tròn căng lúc lỉu trên cành mời gọi cặp mắt say sưa

nhìn ngắm. Chị khéo léo cắt gọt một trái bưởi thanh, múi bưởi lộ dần trắng muốt. Bưởi Tân Triều không nhiều nước như bưởi Năm Roi, nhưng cái vị ngọt thanh khiến ai cũng phải xuyết xoa, nếm một lần thì nhớ mãi.

Câu chuyện nhà vườn đang lúc rôm rả, chị ngẫu hứng ngân nga một câu vọng cổ thiệt mùi. Bằng giọng xởi lởi, chị thiệt thà khoe: “Ngày trước nhà nghèo tui phải đi mần mướn, cũng nhờ mấy câu vọng cổ này mà ảnh thương cười về, giờ mới thành chủ vườn đó nghen!”. Rồi chị cười hà hà: “Nếu tui mà là nghệ sĩ, tui sẽ viết một bài về tình anh bán bưởi, mai một tóc bạc ngồi ca cho đám con cháu nghe chơi!”.

Nhờ cái chân chất, xởi lởi của chị mà câu chuyện cứ râm ran. Chị không biết vùng đất này thuở xa xưa chỉ toàn trồng trầu, nhưng chị biết vùng đất ngày nay hợp với rất nhiều chủng loại bưởi, và chị có thể phân biệt một cách thành thạo đặc điểm của từng loại bưởi như bưởi đường cao nùm, bưởi đường cam, bưởi thanh trà, bưởi ổi... Chị không biết chuyện một cha xứ đã đem hai cây bưởi từ Brazil về trồng trước sân nhà thờ Tân Triều từ năm 1869, bà con thấy

bưởi sai trái nên xin chiết nhánh về trồng rồi cứ thế nhân rộng khắp vùng, nhưng chị biết ngày nay bưởi quê chị đã trở thành một thương hiệu nổi tiếng, chị say sưa kể về việc bác Năm Huệ đã đưa loại hình du lịch sinh thái về làng, chị trầm trồ thán phục việc anh Sang đã gây dựng thương hiệu, đưa bưởi vào các siêu thị lớn và giới thiệu cả sang các nước khác như Hà Lan, Đức... Chị là thế, giản dị và chân chất, chị không mấy để tâm đến những thăng trầm của bưởi từ xa xưa, nhưng chị đặc biệt quan tâm tới cách chăm sóc vườn bưởi nhà chị sao cho sai trái, quan tâm chuyện giá cả lên xuống từng mùa, bởi đó là cuộc sống của chị, là niềm hi vọng cho các con chị được ăn học nên người. Cũng như việc chị không biết những câu ca dao về tình duyên quê chị như:

*“Thân em như bưởi trắng tròn
Mùi thơm nức mũi mà lòng sạch trong”
“Ai đi ngoài bãi ngoài sông
Nhấn cô bán bưởi bán bông vô đây”*

Nhưng chị rõ hơn ai hết chuyện tình duyên của mình cũng bắt đầu từ những trái bưởi quê nhà, cũng bền chặt theo những năm

tháng chăm bón cho vườn bưởi thân thương này của chị.

Tôi tạm biệt chị khi chiều đã xế bóng. Dẫu lòng sẽ trở lại nơi này thường xuyên, không biết có phải vì yêu mến cái hồn hậu, chân chất của chị hay vì tôi đã cảm nhận được cái hồn của bưởi trong câu ca dao:

*“Có bưởi vui cửa vui nhà
Không bưởi như thiếu cành hoa mai vàng”*

Biển đời

(Thơ)

Blog: Lenhho

Nickname: Trúc Sơn

*Biển cả mênh mông tựa biển đời
Mỗi người rong một chiếc thuyền chơi
Nuông chiều trí tuệ vượt con sóng
Tựa thúng yêu thương lướt dăm trời*

*Ài người vũng chãi vui hóng gió
Kẻ yếu tinh thần khóc chơi vơi
Trăm năm đời - biển luôn thâm lặng
Mặc khách hồng trần có đến nơi.*

Hắn

(Truyện ngắn)

Blog: Doidavang

Nickname: Đời đá vàng

Cái xóm trọ nghèo rộ ràng hơn khi có người chuyển đến, mà lại là người đẹp nữa chứ, mấy cái thứ đồ dùng nhìn cũng sang trọng coi bộ mắc tiền, bọn nhỏ cứ xúm quanh chỉ trỏ. Nàng rất đẹp nét đẹp đậm thắm dịu dàng, dáng cao gầy trong bộ váy hoa nhìn rất thanh lịch, tay nàng dắt một đứa bé khoảng 3-4 tuổi gì đó, chắc là con gái nàng, vì nó giống nàng như đúc. Tay xách nách mang nhưng chỉ có người tài xế xe tải phụ giúp khiêng đồ, chồng nàng đâu? sao lại để nàng một mình dọn đồ như thế? hay nàng là gái không chồng mà có con? mấy cái bà nhiều chuyện nhàn rỗi xàm xì to nhỏ, có người còn bĩu môi “chắc là làm lỡ”.

Hắn ngồi theo dõi nàng từ đầu đến cuối, hắn đâu có việc gì làm ngoài cái việc suốt ngày ngồi ở cái đầu hẻm này ngăm cứu những con số để

đánh đề, hấn là tay chơi khét tiếng không biết do mâu thuẫn đàn anh đàn chị gì đó mà hấn lại dạt về đây, chị hấn có một dãy nhà trọ nên dành hấn một gian cho hấn.

Lúc nàng mới dọn về đây nghe người ta nói về hấn nàng cũng ngại, tối ngày chỉ đóng cửa kín mít, nhưng dần dà nàng cũng quen dần với sự có mặt của hấn vì lúc nào hấn cũng ngồi trước cửa nhà nàng, đôi khi nàng kín đáo quanh sát hấn, thấy hấn cũng đâu đến nỗi dữ dằn (trừ những hình xăm chi chít trên người hấn), có khi bắt gặp nàng nhìn, hấn còn gật đầu chào xã giao nữa, những lúc như vậy nàng thấy hấn thật hiền.

Từ ngày có nàng về đây, mọi câu chuyện của mấy bà tám điều liên quan đến nàng, họ đoán già đoán non rồi đồn thổi lên, họ nói rằng nàng là vợ bé của một đại gia nào đó, chắc do bị bà lớn đánh ghen nên mới trốn ở cái xó này chứ sang trọng như nàng sao lại sống ở đây.

Nhưng lạ một điều là không bao giờ hàng xóm thấy có bóng dáng đàn ông vào nhà nàng, hấn nghe mấy bà tám nói cũng để ý đủ lắm mà vẫn không thấy ai lui tới, hấn cũng thấy tò mò về

nàng quá! Mà sao hấn cứ muốn biết về nàng làm gì nhỉ? dạo này tự nhiên hấn thấy làm sao ấy! trong đầu cứ quanh quẩn chuyện của nàng.

Một bữa kia nàng lơ đãng thế nào mà quên mang chìa khóa, về tới nhà nàng lục giỏ tìm hoài mà ko thấy, thấy nàng loay hoay hấn mon men đến gần ngáp ngừng hỏi:

- Chị bị mất chìa khóa à? Hấn e dè.
- Dạ, chắc tôi lại đang trí để quên trong nhà.
- Vậy để tôi giúp cho.

Thế là hấn đi tìm cái cây thiết dài để đưa qua cửa sổ khều cái chùm chìa khóa, vì nàng để ngay trên cái kệ cũng gần cửa sổ, hì hột một lát hấn cũng khều được chùm chìa khóa ra đưa cho nàng, nãy giờ đứng bên cạnh hấn nàng cảm nhận cái mùi đàn ông tỏa ra nồng nồng làm tim nàng xốn xang, nàng muốn lau dùm hấn những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, nàng cảm động vì sự quan tâm của hấn, những người ở đây cứ nhìn nàng bằng nửa con mắt, chỉ có hấn là hay quan tâm giúp đỡ nàng mà thôi, nàng cứ đứng thừ ra nhìn làm hấn cũng đâm ngượng, hấn cười gượng gạo rồi giúp nàng mở cửa.

Đêm về hấn cứ mơ tưởng đến nụ cười của nàng, ánh mắt của nàng sao mà ấm áp thế, có một thứ tình cảm mơ hồ xâm chiếm tâm hồn hấn làm cho hấn thao thức mãi.

Càng ngày hấn càng quen thân với nàng, hấn sẵn sàng làm giúp nàng những việc mà chân yếu tay mềm như nàng không thể làm, như là sửa dùm cái quạt hư, thay dùm cái vòi nước lâu ngày rỉ sét, mấy bà tám lại có dịp xâm xì to nhỏ, nói là thân với nàng có ngày mang họa, mặc kệ! hấn không cần biết nàng là ai, nàng từ đâu tới, hình như là hấn đã yêu nàng.

Mấy ngày nay nàng cứ đi đi về về như con thoi, không biết có việc gì mà nàng cứ đi suốt, mà chắc là không phải là đi làm rồi vì nàng luôn dắt con gái cùng đi. Hấn muốn hỏi han nàng nhưng còn ngại ngùng không biết nói sao, mà sao tự dưng hấn thấy nôn nao trong lòng, như linh cảm có chuyện không hay sắp xảy ra.

Hấn thấy vui lắm vì tự dưng hôm nay được nàng mời cơm, hấn tắm rửa sạch sẽ diện một bộ đồ thật tươi tắn rồi sang nhà nàng, trong bữa cơm nàng kể chuyện đời nàng cho hấn nghe, rằng nàng yêu một người đàn ông đã có gia đình

nên bị ba mẹ không nhìn mặt, rồi nàng phải sinh và nuôi con một mình, chồng nàng bận việc ở Mỹ nên chỉ chu cấp cho nàng nuôi con chứ chưa một lần về thăm nàng và con, trong khi nàng không còn hi vọng chồng nàng sẽ bảo lãnh mẹ con nàng thì dùng một cái chồng nàng báo rằng đã làm giấy bảo lãnh mẹ con nàng, thật lòng tình yêu trong nàng giờ cũng dần phai nhạt, nhưng vì tương lai của con nàng nên nàng phải ra đi, nàng nói mấy hôm nay nàng phải chạy đi lo giấy tờ, ngày mai là ngày nàng theo chồng về nơi ấy, nàng cảm ơn hấn đã quan tâm giúp đỡ mẹ con nàng, nàng cũng mến hấn lắm, nếu có về nhất định nàng sẽ ghé thăm hấn...

Nàng nói nhiều thiệt nhiều nhưng hấn không còn nghe được gì nữa, tai hấn lùng bùng... hấn ngồi thẫn thờ, miếng cơm nghẹn nơi cổ họng, hấn không nói được lời nào, mãi một lúc sau hấn mới nói được một câu gượng gạo chúc nàng hạnh phúc.

Vậy mà suốt đêm qua hấn đã mơ, hấn mơ về một mái ấm trong đó có hấn và nàng, có tiếng cười trẻ thơ, hấn sẽ học một cái nghề đáng hoàng rồi hấn sẽ lo cho nàng và con nàng hạnh phúc... vậy mà...

Dòng sông mệnh mang nắng và gió

(Tản văn)

Blog: Nhã Ca

Nickname: Từ Ngọc

Dòng sông...

Tôi chưa một lần đặt chân đến nơi ấy. Tôi chưa hề chứng kiến những gì đã xảy ra. Tôi cũng chưa tiếp xúc với ai ở vùng đất ấy. Tôi chỉ biết những bài viết trên sách, báo và thông tin trên mạng, cộng thêm nhiều hình ảnh được ghi lại, của một thời máu lửa, mà người còn sống sót kể lại, cũng đủ xót xa, đau đớn một nỗi niềm... Và lòng yêu thương hơn quê hương với nhiều quận thất... Bởi “Chiến tranh đâu phải trò đùa”...

Nơi ấy, có một dòng sông là chứng nhân cho lịch sử. Dòng sông ấy, từng uất nghẹn, ôm

áp biết bao thân xác đồng bào, chiến sĩ đã ra đi mãi mãi... Dòng sông không ồn ào, lặng lẽ trôi xuôi... Và những người còn ở lại, vẫn không hề quên quá khứ là hình ảnh người đồng đội vĩnh viễn nằm lại, làm nhói nhói tim của một thời trai trẻ. Người còn lại vẫn phải tiếp tục sống khắc khoải, thương tiếc không nguôi.... Tôi đang nhắc đến dòng sông Thạch Hãn, ở Tỉnh Quảng Trị. Dòng sông máu ... ngày nào...

Thành Cổ ơi!...

Nỗi đau chìm sâu trong tiềm thức.... Nhưng mãi mãi nơi này, vẫn là chứng tích tồn tại với thời gian. Bao bức thư để lại còn “nồng và ấm”. Mỗi lời người chiến sĩ “gởi lại”, chứa chan sức sống và tình cảm nồng nàn của thời thanh niên. Khi đọc ta mới thấy chiến tranh thật là kinh khủng, và có những con người, đã biết sống dâng trọn đời cho tổ quốc.

Vậy thì 81 ngày đêm, của ngày hè đỏ lửa 1972, với tổng cộng lượng bom đạn Mỹ ném xuống nơi này tương đương 8 trái bom nguyên tử (ném xuống Hiroshima ngày xưa), thì sức chịu đựng khó khăn gian khổ và sự hi sinh của những con người này quả là phi thường...

Bến Vượt ới!...

Hàng trung đoàn, đại đội, cứ ào ào vượt sông... Họ qua sông bằng tất cả trái tim tu ổi trẻ, với xuồng cao su, phao tự tạo, thậm chí bơi tay không... dưới ánh hỏa châu lung linh, trong tiếng ầm ầm đổ quân của HU-IA... Và họ đã tiến về phía trước không ngần ngại, băng qua tiếng thét gào của hàng tấn đạn bom, dù biết trước chuyện mình ra đi không thể trở về

Dòng sông... đã lặng lẽ đi vào thơ ca, nhẹ nhàng như hơi thở:

*“Đò lên Thạch Hãn xin chèo nhẹ,
Đáy sông còn đó bạn tôi nằm
Có tuổi hai mươi thành sóng nước
Vỗ yên bờ mãi mãi ngàn năm...”*

(Lê Bá Dương)

....

Tập thơ “ÂM VANG DÒNG THẠCH HÃN”, với 18 tác giả có đến 3 liệt sĩ, chỉ còn lại những trang viết cháy sém lửa napan, hoặc vùi sâu trong lòng đất, mãi sau này mới tìm thấy.... Liệt sĩ Nguyễn Văn Thạc đã viết:

*“Đêm trắng trong là đêm của em,
Đền thành phố và sao trời lấp lánh*

*Đêm của anh xếp kín đầy bom đạn
Pháo sáng chập chờn trộn trạo với sao sa...”*

Những lời thơ của 81 ngày đêm. 81 bài thơ, 81 nén nhang tâm tưởng niệm. Bởi tại mảnh đất này: “Nơi đâu cũng máu xương đồng đội”...

Ngày hè Tháng 7 hàng năm...

Ngày này, người dân Quảng Trị đã dần quen với lễ hội Hoa đăng. Lễ hội này xuất phát từ người Cựu Chiến Binh LÊ BÁ DƯƠNG, khi mỗi năm anh đã trở về, mua hoa kết thêm với hoa hai bên bờ, thả trôi trên sông để tưởng vọng đồng đội. Và ngày rằm tháng 7 thứ hai này, là ngày “Uống nước nhớ nguồn” của Quảng Trị. Mọi người đều hướng về mùa hè nắng lửa năm nào... dòng sông này thét gào và Cổ Thành đắm máu...

81 ngày đêm rực lửa đã đi vào lịch sử, ghi bằng máu và nước mắt bao đồng bào, chiến sĩ ... Và có người mãi đến tận bây giờ, gia đình cứ chờ một bóng người đi xa, không bao giờ về, rồi tự an ủi là “mất tích”... Họ là những chiến sĩ vô danh, mãi mãi nằm lại với cái “Cối xay thịt” là Thành Cổ Quảng Trị...

Sông ơi!...

Nước cứ trong xanh. Hoa mào gà bên bờ cứ thắm. Dòng sông hiền hòa chảy xuôi. Hoa vươn mình khoe sắc đỏ. Và cỏ dại vẫn thủy chung sống cùng người dân nơi này. Họ đã sống bằng cảm nhận tự hào về quá khứ, và biết trách nhiệm của mình bây giờ cũng không kém khó khăn....

Quảng Trị ơi!...

Dòng Thạch Hãn êm đềm trôi, Thành Cổ nằm lặng lẽ, để mỗi năm đón khách trở lại thăm. Không khí nóng ngày hè, cộng với khói hương và sắc hoa, làm chiều Quảng Trị thêm lung linh mờ ảo...

Giữa trời đất bao la,, những cánh hoa trôi xuôi dòng.... Đó là tất cả tấm lòng con người lắng đọng, hướng về đồng đội, hướng về những người nằm xuống cho hạnh phúc mai sau...

‘Hạnh phúc không chỉ có hoa thơm và nắng hồng. Cuộc đời còn có cả những nụ hôn...’. Lời bài hát nghe ngọt ngào quá. Phải, hoa thơm, nắng hồng, nụ hôn ta có được hôm nay, đã được đánh đổi bằng bao trái tim tuổi trẻ, bằng tình yêu nóng bỏng chưa nói hết bằng lời của những chiến sĩ đã mãi mãi ra đi....

Bên dòng Thạch Hãn, dưới bóng Thành Cổ...
thoáng có hồn đồng đội đang mỉm cười. Họ nhẹ
nhàng trao cho ta nụ hôn trong gió, tha thiết như
dòng nước chảy miết một chiều... Lần lượt hết
người này đến người khác, thả theo dòng: hoa,
nến, hương... nhẹ trôi... lung linh... lặng lẽ....
giữa mênh mang nắng gió Miền Trung....

Và bây giờ là tháng 7....

Chiều nghiêng

(Thơ)

Blog: Nguyentuan2007

Nickname: Tô Giác

Chiều nghiêng nắng nhẹ lên thềm
Rớt vào mắt biếc ngọc ngà hồn nhiên

Cho ai khẽ chớp mi mềm
Để hồn ai lạc chốn Tiên mất rồi

Thoáng nhẹ tóc rối luông rai
Hương nào quyện mất tim tôi kiếp nào

Cứ ngỡ tình đã hư hao
Nhưng còn đâu đó ngày nào tuổi xanh

Một chiều nhẹ bước mong manh
Tay chạm tay khẽ, môi nào ngắt ngây

Uống cho cạn chén tình say
Cho đêm một giấc mơ dài... yêu thương

*Miếng ăn,
lưỡi dao và những ánh mắt*
(Tản văn)

Blog: Miên Vũ

Nickname: Đi qua thời gian

Câu chuyện của một bà cụ. Rất già. Gần như là già nhất trong số những người già nhưng không phải do tuổi tác lớn nhất mà là do quá nhiều những nếp nhăn trên khuôn mặt...

Trong lòng tôi, những người già lúc nào cũng ở một vị trí đáng kính trọng. Nhất là những bà cụ già lưng còng, tóc bạc, miệng móm mém... Thời gian đã hằn lên khuôn mặt của các cụ những nếp nhăn nhưng nụ cười của các cụ thì chao ôi sao mà tràn ngập tình yêu thương. Nó khác với nụ cười của khách hàng, bạn hữu, của những người trong những mối quan hệ vô thưởng vô phạt hàng ngày... Nụ cười móm mém trên khuôn mặt nhăn

neoh như thổi vào lòng ta một tình yêu thương và tin tưởng vào cuộc sống. Và dường như nụ cười ấy, từ đôi môi không còn hồng hào nữa, không hề phân biệt giai cấp, giàu nghèo, hèn sang... Tuổi đời chất chồng hóa ra lại làm cho những nụ cười con người đẹp hơn trong tình yêu thương menh mông...

Nhưng trên tay cụ già tôi kể lại cầm một con dao. Con dao lăm lăm, ánh sắc lạnh, nhọn hoắt, chọc đâm vào người khác từ một bàn tay khều khào không còn sức lực... Và miệng của cụ không có nụ cười...

Số là, sau khi kết thúc một cuộc họp dài của chi đoàn - các cuộc họp thường dài với hàng chục khâu thủ tục và những bàn tay biểu quyết nhất trí giơ lên một cách máy móc - các đoàn viên đại diện cho tiếng nói của thanh niên mới kéo nhau ra một quán vườn để “dùng bữa cơm (có chan rượu) thân mật” để gọi là của ít lòng nhiều... Thôi thì có mấy khi gặp nhau ăn uống no say chung, lại còn phải bàn bạc làm từ thiện, công trình thanh niên và nhiều nhiều phong trào khác. Ăn uống sau họp cũng là chuyện thường ngày ở huyện thôi.

Và buổi tiệc sẽ vẫn vui vẻ, sẽ chén chú chén anh, sẽ thao thao bất tuyệt nếu như không có sự xuất hiện của một bà cụ già...

Có lẽ cụ sẽ cười nếu như còn đủ sức để cười. Và cụ cũng sẽ chẳng xuất hiện trước những đoàn viên thanh niên trẻ để mà làm gì nếu như cụ không đói. Cái đói làm người ta quay quắt, làm bước đi của cụ loạng choạng và dường như những nếp nhăn cũng sâu hơn.

Nói thẳng, người ta sẽ tổng cổ cụ ngay lập tức. Nhưng những đoàn viên lại đang nhìn nhau. Tay bà ấy có con dao. Bà lại van xin rất thảm thiết. Câu xin không phải là xin, có lẽ vì có con dao: Đói quá, gấp cho tôi một miếng rồi sẽ đi ngay... Cụ cứ đi xin từng người, từng người. Những người đẹp nhạo nhào cả lên. Họ sợ dao và sợ dơ. Tuyệt nhiên không một ai gấp cho bà già miếng nào. Những đoàn viên cho rằng bà ấy điên. Chỉ có một người điên mới cầm dao đi xin. Người khác cãi: điên sao lại khôn quá, cầm dao để không bị đuổi cổ ra ngoài. Người già không bị đói. Chỉ có điên mới đói. Nhưng rồi cũng có người, tưởng chừng như là ánh sáng, gấp cho bà cụ cục xương...

Tôi nhìn xuống và không thấy gì nữa, chỉ nghe tiếng thều thào, “xương không sao ăn được hả trời, tôi già rồi” và liền sau đó là một tràng cười... Có lẽ cười vì cách đối xử khôi hài của anh chàng gấp xương dành cho “kẻ cướp bà già”.

Bà cụ - dù có dao, vẫn bị tổng cổ, bữa cơm thân mật vẫn tiếp tục, này là phong trào xây dựng nhà tình thương, khám bệnh cho người nghèo, tặng mì cho vùng đói... Cuối góc vườn bên kia, ngoài quán, một bóng dáng ốm o gầy mòn, tóc bạc lưa thưa đang gặm vùi vã những miếng xương...

Tôi đã đôi lần muốn gấp cho cụ miếng thịt. Để cho cụ có miếng ăn rồi đi. Nhưng cụ cứ chạy đâu đâu. Và rồi mỗi lần gấp một miếng gì lên định cho cụ thì mọi người lại nhìn mình như chăm chăm...

Ánh nhìn chăm chăm, không thể hiểu nổi...

Họ nhìn tôi, có lẽ không phải tiếc miếng ăn nhỏ nhoi, mà có lẽ vì muốn ngăn tôi làm một việc khác với mọi người. Cứ như là bảo với tôi rằng, cứ nhìn đi, có ai cho bà già miếng nào không? Muốn chứng tỏ lòng thương à! Hay muốn tỏ ra nhân đạo? Làm sao tôi cho cụ miếng ăn ít ỏi khi người ta cứ đuổi bà như đuổi tà...

Ôi! Những người trong bàn tiệc khi ấy, tôi biết chắc cũng có người yêu người già và biết thương cho những số phận đang vật lộn với sự sống còn như tôi, nhưng sao không ai tỏ ra cho người khác thấy mình có tình thương ấy... Một bầu không khí không thể diễn tả hết được, nhưng tôi tin rằng, nhiều người trong hoàn cảnh như tôi, cũng sẽ chỉ nhìn, và cúi đầu khi nghe những tiếng cười ít nhiều gượng gạo...

Cái gì đã làm cho chúng ta sống mà không dám thể hiện mình. Mà cái chúng ta thể hiện đâu phải là cái xấu, cái ác, đó là tình thương. Lòng thương trong tôi bỗng chốc bị chính mình và những cái nhìn xung quanh chà đạp ghê gớm... Và nhiều nhiều những câu hỏi lớn vờn trong đầu... Ôi, thể hiện tình thương với người bị cho là điên là có tội...

Và tiệc vẫn tiếp tục, và vui, và say...

Và những ánh mắt vẫn nhìn về nơi cuối vườn bên kia chỗ bà cụ đang ngồi (sợ bà ấy trở lại chẳng?).

Và từ bên ấy, cũng có một ánh mắt nhìn về phía chúng tôi.

Nông nàn thu

(Thơ)

Blog: Thủy Hương Dương

Nickname: Hoa Hương Dương

Buổi sáng.

Thu về ngập lối em đi.

Cơn gió heo may nhẹ ru từng chiếc lá, rơi xuống khẽ chạm bàn tay em.

Nắng lung linh với màu vàng trong vắt như giọt mật ong.

Thu nồng nàn trên môi em, vị ngọt tan ra trên môi anh

Từng hàng cây cổ thụ ven đường lao xao đùa với gió

Khiến chú chim non ngơ ngác trước bản nhạc của thiên nhiên...

Buổi chiều

Nắng màu vàng mộng mơ quấn lấy bước chân em

Tình Blog

Em ngả vào lòng Thu, để ngọn gió man man trên bờ vai, sợi tóc bay bay khiến cho ánh mắt ai ngập ngừng nhìn theo đến tận cuối con đường.

Chiều hoàng hôn, Thu quàng lên thân thể em tấm khăn mà sương màu tím

Ghé đôi má cho Thu lướt nhẹ một nụ hôn ấm mềm, em mãi nguyện với nụ cười đắm mê...

Buổi tối.

Thu níu bước chân em bằng hương hoa sữa, hương toả trong từng cen-ti-met không gian.

Hoa sữa màu trắng xanh bùng lên trước khung cửa nhà em

Ánh trăng thu diệu vợi như mời gọi khao khát trong em

Ánh trăng ấy, mùi hương ấy như ngọn lửa sáng xanh trong cõi thần tiên dẫn em vào mê cung tình ái.

Gió không còn e ấp nữa mà phui xuống mái tóc em, một làn sương se lạnh đủ để cho em thấy em cần một bờ vai, một vòng tay ôm em thật chặt...

Đêm.

Thu rải thảm lá vàng dưới chân em

*Thu yêu em bằng tiếng lá khô chạm nhẹ
xuống lòng đường*

*Mùi hoa sữa vẫn nồng nàn như thể không
có gì nồng nàn hơn thế nữa*

*Trăng lên đỉnh trời, kiêu sa đứng giữa
muôn vì sao lấp lánh*

Hồn thu đã chiếm trọn trái tim em rồi

*Trong ánh sáng huyền diệu của đêm Thu,
em lạc vào giấc mộng*

Tiếng của đêm lẫn tiếng của lòng em

*Thu ôm choàng lấy em, tưới lên thân thể
em nụ hôn bỏng rát bằng tiếng vĩ cầm réo rắt
đến mê hồn*

*Cánh tay Thu chạm nhẹ vào ngực em
khiến cho sự mê mên quyện vào không gian, thời
gian và vô tận.*

Em đón mùa sang... Thu ơi Thu!

Ký ức Ngọc Lan

(Tản văn)

Blog: Jewel2001

Nickname: Xuyên Chi

Thị trấn của tôi có một con đường ngọc lan rất đẹp. Mỗi khi ngang qua đây, tôi thường để xe chậm lại. Con phố vắng và hiền lành. Ít xe cộ qua lại nên tất cả bỗng thênh thang. Cũng ngót nửa năm, mọi thứ có vẻ không thay đổi nhiều. Tôi thường sợ phải một mình trên con đường đẹp và lãng mạn như vậy. Vì tôi biết nỗi cô đơn nhiều lúc có thể quật ngã mình bất cứ lúc nào. Một vài tin nhắn lạc lõng chạy vào con người rồi bị hàng mi tổng ra ngay lập tức. Tôi khóa trái tim rồi, từ mùa đông xa xôi ấy. Xa xôi hay gần như ngày hôm qua - Giờ có nghĩa gì đâu.

Tôi cũng mất nhiều thời gian để biết mình đang tồn tại như thế nào. Trước nỗi đau, tôi

chỉ thấy mình là duy nhất. Tôi chỉ nghe tiếng khóc của mình là thâm thúy nhất, nỗi đau của mình là vĩ đại nhất. Rồi tôi cũng nhận ra, hình như mình cũng không khác một ai đó trong thế giới này. Có nghĩa là tôi cũng đã bắt gặp ai đó ngã xuống như mình, hạnh phúc, say đắm như mình, và nghiêm nhiên tôi nhận ra, mọi thứ cũng thật bình thường. Có điều trước khi té ngã, tôi đã hoàn toàn không biết những điều cơ bản đó.

Năm hai mươi lăm tuổi, tôi trở về thị trấn bằng những mộng tưởng. Hồi ấy tôi có thấy thị trấn tôi thật đẹp, nhộn nhịp, không sầm uất nhưng năng động hơn, trẻ trung hơn. Vẻ đẹp của thị trấn được nhấn ở những khúc quanh của con đường. Nhiều điều thay đổi từ những cửa hàng mặt tiền, những cửa hiệu thời trang bắt mắt. Nhưng tôi yêu nơi này hơn vì nhận ra bóng dáng của ngọc lan, ngọt lành và thanh khiết đến khao khát.

Tôi nhớ con đường chạy qua phố nhỏ, mới hình thành vài năm nay nên khá hiền từ. Và có một lúc tôi đã mơ thấy một chân trời không còn là ảo vọng được mở ra từ cái khung hình ngát hương hoa ngọc lan ấy.

Chỉ tiếc tôi chỉ là gã thợ phụ vụng về trước bản vẽ hoàn hảo. Cũng chẳng sao, hoặc có sao đi chẳng nữa, tôi biết làm gì trước một công trình đồ nát rồi. Tôi đã về đây, giẫm lên kỉ niệm thay vì phải cất giữ nó. Xoá vết tích kỉ niệm là giải pháp giúp tôi không còn đau đớn.

Lãng quên tất cả không thuộc quyền quyết định trong ý thức của tôi. Nó thuộc về thời gian. Chỉ có thời gian mới có thể xoá đi tất cả.

Vợ ơi, anh yêu em

(Thơ)

Blog: hominhquang

Nickname: Minh Quang

Anh viết cho em bài thơ
Mừng em hai mươi sáu tuổi
Những vần thơ ghi vội
Từ rung động trái tim
Sai nhịp vẫn nhưng nặng yêu thương
Xin tặng em cả lòng chung thủy
Em ơi thời gian trôi nhanh không nghĩ
Hai mươi sáu mùa xuân trôi
Chúng mình yêu nhau cũng bảy năm rồi
Thế mà anh tưởng nụ hôn đầu tặng em
mới vừa năm ngoái
Chặng đường hành quân nào đôi chân ko mới
Em có nhớ ko
Và nụ hôn đầu tiên
Em tặng anh trên môi anh vẫn còn nóng bỏng
Ở những đêm trăng sáng
Chúng mình bên nhau

Tình Blog

Chẳng nói lời nào
Chỉ có những vì sao cười nhấp nháy
Tình yêu ban đầu sáng trong biết mấy
Trái tim hồng trao nhau
Và chắc em rất đôi tị hào
Bối đã vượt biết bao ngăn trở
Để có hôm chúng mình ngồi bên cạnh
Lay ơn hé nở
Ngượng ngùng xấu hổ nhìn nhau
áo dài em tươi màu
Tóc á phi dê là lạ
Môi hồng tươi đẹp quá
Mắt nhìn vui hạnh phúc chứa chan
Đám cưới đơn sơ
Không rước dâu
Chẳng pháo nổ râm ran
Nhưng vô cùng ấm cúng
Đến hôm nay tính năm vừa tròn bốn
Thế mà anh tưởng mới hôm qua
Những ngày tháng bên nhau thấm thiết
mặn mà
Những bữa cơm đi làm về nấu vội
Những sáng mùa đông giắt mình thức dậy
Thương em ngược gió đi xa
Và những đêm nép chặt vào nhau nghe
gió rít sau nhà

Thấy hạnh phúc nở bung lên đẹp quá
 Giọt nước mắt dãi hồn lăn trên má
 Cũng nặng tình yêu thương
 Rồi chúng mình có con
 Thêm những tình yêu mới lạ
 Anh thương em vất vả
 Ngày đêm lo lắng chăm con
 Một chút lớn khôn
 Nảy thêm mầm vui mới
 Anh ko được cùng em sớm tối
 Để gia đình đủ nét tươi vui
 Chúng mình bên nhau chỉ một năm thôi
 Mà hạnh phúc gieo vào bao kỷ vật

Một chiều hè nắng gắt
 Chúng mình chia ly
 Một buổi chiều con tiễn anh đi
 Vẫy mãi bàn tay bé xíu
 Anh đi xa càng xa càng thấu hiểu
 Cái nghĩa mặn nồng của những phút gần nhau
 Chiếc gối cưới hôm nao nâng giấc đêm đầu
 Trên những chặng đường hành quân gian khổ
 Chiếc gối em may nặng ân tình trong đó
 Có hơi thở chúng mình những phút gối chung
 Lúc nhớ em ôm gối vào lòng
 Như ôm cả bóng hình em trong ấy

Tình Blog

Và những đêm băng đông xuyên tối
Vẫn có em cười gọi anh
Anh thấy mình sức mạnh tăng thêm
Bởi đôi chân có tình em nâng bước
Anh biết nơi xa kia vắng anh em vô cùng
khó nhọc

Thức khuya dậy sớm lo toan
Chưa ngừng việc cơ quan
Đã đến việc nhà cơm rau áo tã
Một tiếng con ho cũng làm em nín thở
Sớm chiều lo lắng không nguôi
Chỉ một mình em thôi
Chỉ một mình em thôi
Buồn vui nào ai chia sẻ
Thế mà tình yêu, tình yêu luôn luôn mới mẻ
Như bát nước đầy em giữ trọn cho anh...
Chúng mình xa nhau sắp được ba năm
Thế mới biết thời gian qua nhanh em nhỉ
Nhìn tương lai ta vẫn còn xa mãi
Tìm anh thoát khỏi thương đau
Nhưng có bao giờ và ai muốn thế đâu
Có ai muốn vợ chồng chia ly đôi ngả
Có phải ko em bài giặc thù còn đó
Bởi cuộc sống nghèo hèn giục những bước chân
Em hãy nói với con

Hoa ơi lớn nhanh bước theo đường của mẹ
 Tuấn ơi lớn nhanh bố đang chờ con đó
 Đồi các con rồi sẽ đẹp hơn...
 Anh viết tặng em bài thơ
 Mừng em hai mươi sáu tuổi
 Anh muốn cùng em ôn lại
 Mối tình đôi ta
 Có cả vui xum họp có cả buồn lìa xa
 Nhưng rất đẹp bởi tình yêu vô cùng trong sáng
 Rất hạnh phúc bởi những nghĩ suy cuộc sống
 Chúng mình cùng nhau...
 Anh ngồi lặng yên và lật trang nhật ký năm nào
 Để tìm lại bóng hình em trong ấy
 Và đây bức ảnh em thời con gái
 Bím tóc tròn trên vai
 Đôi mắt ngây thơ trong sáng nhìn ai
 Nồng cháy yêu thương như nhắc anh
 những ngày sôi nổi
 Giờ đây em hai mươi sáu tuổi
 Anh cũng vào ba mươi
 Những nét xưa thành quá khứ xa xôi
 Đổi thay nhiều mà ko thấy
 Chỉ có tình yêu ngày thêm nồng cháy
 Là chẳng bao giờ tắt giữa đôi ta...

Hồ Minh Quang viết ngày 17-11-1974, vợ tròn 26 tuổi

Dì tôi

(Tản văn)

Blog: Binhbachngoc.

Nickname: Canhlantrang

Mười năm trước đây, khi Dì sang Úc làm việc. Tôi còn đang là cô sinh viên năm thứ nhất... Rất mạnh mẽ, rất nhiệt tình, và rất... cả vội vã trong vấn đề nhận xét một con người. Dì nhận ra được điều này, nên đã tạo rất nhiều cơ hội cùng tôi trò chuyện, Dì nói nhiều lắm, và dẫn chứng cũng rất nhiều về những gì Dì đã trải qua... Nhưng có lẽ điều mà tôi nhớ đến nhiều nhất, nó cũng theo tôi như một người bạn đồng hành nhắc nhở tôi, và giúp tôi trưởng thành hơn nhiều trong giao tiếp và nhận định về một ai đó.

Ngọc à, Trời sinh ra cái miệng con người ta, ngoài để ăn ra còn để nói những điều tốt lẫn cả những điều xấu. Họ nói tốt khi họ thích, họ nói

xấu khi họ ghét. Ghét hay thích gì nó đều rất mông lung ở giữa đôi bờ và thay đổi liên tục như dòng thủy triều lên xuống.

Nhưng hai lỗ tai và đôi mắt của con người thì quan trọng lắm con ạ. Nó dùng duy nhất chỉ để nghe và thấy, cho nên chúng ta không thể nghe hoặc thấy một cách cảm tính hay máy móc được mà cần phải nghe, rồi thấy bằng chính khối óc hoà vào cùng trái tim của mình con ạ. Nếu không được như thế thì khi nghe rồi, thấy rồi nó bắn tín hiệu vào sự nhạy cảm đôi khi không đúng lúc của ta thì cái kết luận của con về sự nghe thấy đó không bao giờ chính xác được. Đôi lúc nó làm chết đi niềm tin của một con người. Và đôi lúc nó cũng làm hư đi một con người con ạ.

Dì còn nói: tất cả những mối quan hệ, tiếp xúc, diễn biến xoay quanh cuộc sống của con người đều sẽ làm cho ta rất mệt mỏi. Nhưng nếu bản thân con không thấy mệt mỏi thì chẳng có sự xô bồ phức tạp nào có thể quật ngã được con đâu.

Mười năm đã trôi qua nhưng mỗi khi tôi rơi vào tình trạng phải suy nghĩ về tính cách và phẩm chất của một người nào đó. Tôi đều giật

mình nhớ lại những gì Dì đã nói trong quá khứ xa xưa. Và dường như làm như vậy tôi đều thấy nhẹ lòng và thanh thản để nghe, để thấy, và rất tự tin về sự suy nghĩ cũng như cách hành xử của mình trong cuộc sống.

Tôi tự hào về Dì của tôi và yêu thương người biết bao nhiêu, khi đã cho tôi nhiều điều quý giá trong cuộc đời này, qua cách dạy bảo của Dì... Tôi cũng không biết tại sao hôm nay tôi lại nhớ đến Dì nhiều như vậy. Và tôi thật sự muốn chia sẻ điều này với tất cả các bạn. Đương nhiên tôi không thể nhớ để viết lại đây cụ thể từng chữ Dì đã nói. Nhưng tôi vẫn diễn đạt được đầy đủ điều Dì đã muốn dạy bảo tôi.

Đến hè mình lại về với biển

(Thơ)

Blog: Canhsat4sao

Nickname: WinC100

*Đạo ấy tôi đi xa
Hẹn đến hè, sẽ về với biển
Năm tháng ngọt ngào lưu luyến
Rực lửa hè biển lại đến bên tôi*

*Con đường chẳng phải xa xôi
Biếc xanh như một thời xưa cũ
Biển vào chiều ngập đầy quyến rũ
Hồn thơ phủ bóng người ơi*

*Xa rồi cái tuổi yêu thương
Biển chát mặn đêm trường nồng nức
Biển thương tôi, sóng thầm thì khẽ nói:
- Tình vẫn còn vấn vương!*

Tôi nhìn em đến tận vô cùng
 Thế là yêu! Trong lạnh lùng của biển
 Cái cô đơn đã vô tình tan biến
 Khát vọng tuôn trào như những dòng sông
 Tôi và em chạy vui đùa với sóng
 Sóng mệt nhoài nằm thở dưới chân tôi
 Tay nắm tay em giây phút bồi hồi
 Ôi! tình yêu đẹp quá!
 Rồi từ đó tôi như người xa lạ
 Chỉ có biển mới hiểu về tôi
 Hiểu cả trái tim tôi
 Có một chiều hè nổi nhớ đầy vui
 Biển vẫn mặn, gió lòng phôi phôi thổi
 Nói với em: Biển quê mình đẹp lắm
 Tình yêu như thể biển khơi
 Xa nhau mấy tận chân trời
 Hè về biển đợi đón người tôi yêu

Một đêm

(Truyện ngắn)

Blog: Bông Hồng Gai

Nickname: Cung Diễm

Nỗi đau bao giờ cũng là nỗi đau, dù bạn có biết đến nó hay không, dù bạn có nhắc đến nó hay không, nó vẫn ở đó.

“Anh,

Em viết những dòng này gửi đến anh là vì anh, em không muốn anh phải đau đớn dần vật vờ lỗi lầm của chúng ta. Anh biết không, việc em đến cùng anh trong đêm là vì anh và cũng vì em. Thật khó để giải thích vì sao em có thể làm vậy, em không yêu anh, ngàn lần không! Em chỉ quý trọng anh thôi và trong trái tim em chỉ có một người, người đó anh cũng biết.

Là phụ nữ mà em phải nói điều này thì em cũng đau lắm chứ! Đêm qua là một đêm thật lạ lùng! Anh mời em đi ăn để an ủi em trong cơn

tuyệt vọng và khi anh nói lời động viên với một nụ cười thật buồn thì em cũng phát hiện ra anh cũng đang tuyệt vọng nào kém gì em! Hai mảnh đời rách nát lại đi an ủi nhau, còn gì trớ trêu hơn, ốc không mang nỗi mình ốc lại đòi mang cộc cho rêu! Cả hai ta đều có thể cùng cười trên nỗi đau của mình, anh gọi đó là sự dũng mãnh của kẻ bại trận!

Anh nói, nếu nỗi buồn là gai nhọn đâm vào tim ta, nếu ta muốn cười lên nỗi đau của mình thì phải cười làm sao cho nó như một bông hồng tuyệt đẹp! Em thích câu này của anh. Nhưng anh ơi, anh có nụ cười có duyên, anh cũng khen em như vậy, nhưng làm sao một nụ cười buồn có thể đẹp như bông hồng hả anh?

Em đau khổ vì sự nửa vời của người đàn ông em yêu, em chỉ cần một bờ vai để em tựa vào mà khóc và anh đã là bờ vai đó đêm qua. Em đã khóc thật nhiều, khóc oan ức, khóc ghen ngào và nước mắt em ướt đẫm áo anh. Anh ngồi yên lặng vỗ nhẹ vào lưng em cho đến khi nỗi buồn của em đi qua và khi em ngược nhìn anh, em thấy khuôn mặt anh lặng lẽ hai dòng nước mắt, anh cũng đau khổ như em, tự dưng em thấy thương anh vô cùng!

Chúng ta đã nói với nhau thật nhiều, nhiều như số vỏ chai bia lăn lóc trên bàn dưới đất! Ta nói thật tỉnh những lời say và nói cho say những lời tỉnh! Hai trái tim tan nát nói cùng một điệu buồn.

Em đã kể về một đoạn phim có nhân vật nam đau đớn thốt lên: “Em đã cho anh tất cả nhưng anh đã không bảo vệ được em”. Em đã hỏi người đàn ông em yêu và nhận được câu trả lời “Anh cũng thế, tất cả đều quá muộn màng, em bao giờ cũng là số hai” và anh ta bật khóc!

- Thật lạ lùng, cả một bộ phim trên truyền hình dài như vậy, lời thoại chỉ lướt qua chừng mười lăm giây mà cả anh và em đều nhớ - Giọng anh chùng xuống – Nếu là anh, không bao giờ anh để cho mình phải nói như thế, anh sẽ bảo vệ đến cùng người anh yêu.

Anh biết không, khi nghe được những lời anh thốt ra với ánh mắt sáng rực lên em thật tủi thân, trong đầu em lóe lên suy nghĩ: phải chi đây là người đàn ông em đang yêu!

Phố xá ồn ào bây giờ vắng ngắt chỉ còn lại anh và em. Người phục vụ đã đứng tần ngần rất lâu mà không dám bước đến nhắc chúng ta về! Anh mệt đến nỗi không thể tự về còn em thì chẳng biết nhà anh ở đâu để mà đưa!

Em gọi taxi đưa anh đến khách sạn, khách sạn nào giờ em cũng chẳng biết, chỉ biết là gần nhất! Em đi được anh lên phòng mà không biết bằng sức lực nào vì anh rất nặng còn em thì say lao đảo!

Anh biết không, khi anh đã nằm yên trên giường thì em đã đứng ngay cửa tần ngần rất lâu. Anh là người đàn ông em không yêu, em dù đau khổ nhưng vẫn muốn giữ lòng chung thủy với người đàn ông yếu đuối của em. Nhưng bỏ anh về vào lúc này thì em không nỡ. Sao đành bỏ bạn giữa đường? Anh tựa mình bảo tất bật đèn đèn anh, bóng tối bao trùm nơi em lặng lẽ đứng một mình. Trong em diễn ra một cuộc chiến đấu quyết liệt giữa tình yêu và khát vọng. Em cần một vòng tay vào lúc này, em chẳng thể lê tấm thân mệt mỏi rời đi đâu được nữa. Em đã đến nằm cạnh bên anh.

Anh choàng người ôm lấy em, em tủi thân nghĩ rằng không biết anh có biết là đang ôm ai không và mình là gì của anh lúc này! Anh xiết em rất chặt như là sợ mất em. Những nụ hôn của trái tim đau nồng nàn chẳng kém gì trái tim hạnh phúc! Trong đau khổ người ta đến với nhau cuồng nhiệt trong sự hoảng loạn đờn đau, người ta muốn được chết trong nhau! Anh và

em đã đi đến tận cùng của mê mê rung rúc, của khao khát yêu đương. Em không muốn che dấu cảm xúc của em. Em ngạc nhiên vì sự mạnh mẽ đam mê trong con người anh. Em chơi vơi rơi vào khoảng không ngây ngất, rơi mãi, rơi mãi... Trong giây phút đó em đã mong ước rằng mình không bao giờ tỉnh lại.

Anh và em sẽ không bao giờ gặp lại nhau, dù cả hai là bạn tốt của nhau nhưng đã có một bí mật giữa chúng ta và em chắc rằng cả hai ta không bao giờ quên được. Ta phải xa nhau suốt kiếp này!

Em muốn anh hãy tha thứ cho mình và tha thứ cho em!”

Bạn biết không, tình cờ như thể số phận đã an bài, tôi đã đọc được lá thư này. Nỗi đau sẽ là của ai khi tôi không như họ, tôi không thể gục đầu vào ai mà khóc kể về những đớn đau tình ái! Tôi không thể kể với ai hết vì tôi chính là người đàn ông yếu đuối mà cô gái đang yêu...

Cung Diễm

Chô chô na, Giáng sinh

(Truyện ngắn)

Blog: Anhemnhasoc

Nickname: Anhemnhasoc

- Bố có quà Valentine cho mẹ chưa?
- Trẻ con cứ tham gia vào việc của người lớn
- Cả lớp con hôm nay bàn tán inh ỏi chuyện này nhá, chúng nó còn nói Valentine là Valinhtinh nữa đấy ạ,
- Mẹ nó thích hoa không?
- Mẹ... xích hoa ông...?
- Ui trùi hỏi gì lạ thế,
- Ui... hội lạ xế...
- Mẹ nó thích quà không?
- Mẹ xích wa ông...? hí hí
- Cái thằng này sao cứ nhại Bố thế hử?
- Nhại bố hử
- O hôm nay Bố nó làm sao thế nhỉ?

- Bố ơi năm nay đổi kiêu Hoa và Quà đi Bố ạ, chắc là Mẹ chán kiêu cũ của Bố rồi, Bố chả sành điệu gì cả, phải bắt ngờ chứ, ai lại cái gì cũng hỏi

- Ai... gì cúng hỏi

- Đây không hỏi nữa, thì quà đây, hoa thì nợ

- Ôi Bố muôn năm, để anh xem cái gì nào

- Ứ ứ, cựa Sóc, hức hức, trạ đây, trạ đây, hức hức

- Sao mày lại cướp, anh bảo chỉ xem cái gì thôi mà

-... ông cướp, ông cướp... trạ đây

- Này nhé, mày đừng cậy bé đành hanh nhớ... tao oánh thật đấy

- Ái huhu... Mẹ ơi Thành đánh đau

- Ôi trời ơi, đau đầu quá đi

- Con lớn nhường em đi, nói không nghe Bố đánh đòn giờ

- Hư... bố đánh, hư bố đánh đấy!

- Nhóc con, hừ hừ hừ...

- Đây mày xem đi, nhóc con

- Xoẹt xoẹt xoẹt, ô, chô chô na... chô chô na...

- Anh miếng, ui ngọt thế,

- Nhọt nờ, nhọt nờ... nhon cá

- Có ăn thì anh anh em em, vừa nãy mẹ toàn nghe thấy con mày tao với em là thế nào

- Hì hì, vì nó cứ đành hanh chứ, hì hì

- Ơ thế quà này của ai nhỉ?

- Cua mẹ, cua mẹ ạ,

- Thế sao của mẹ mà hai đứa lại ăn hết, có miếng nào dành cho mẹ không? Hay nhỉ

- Con xin loooooi, còn đây, còn nhiều lắm...

- Còn nhieu nămm, nhieu nămm, Mẹ mắmm mắmm...

- Úi, cái mồm thằng Sóc nhem nhuốc quá, bữn quá đi

- Tại nó tham mẹ ạ, Con đây này ăn tí có sao đâu

- Con lại đi bì với em à

- Nhon nờ, nhọt nờ

- Ui mẹ nó mà nhường bọn nhóc này thì cả còn gì đâu, để Bố kiếm miếng nào...

- Chưa đầy 10 phút quà hết veo. Thế là teo cái Valinhtinh ngọt ngào rồi!!!

Vua Hùng nổi giận

(Tản văn)

Blog: Đọc và suy ngẫm

Nickname: Vantaihanoi

Đây là một Lễ trọng, không cho phép sai sót, hấn luôn nhủ mình như vậy.

Sau gần một tuần tất bật, tính toán, lo toan, hôm nay Lễ hội tan hấn đi nằm sớm. Mới đặt mình xuống hấn đã chìm vào giấc ngủ sâu. Vợ hấn vẫn đang xem vô tuyến, biết chồng mệt nên cho tiếng nhỏ lại và dặn các con không được làm ồn.

Hấn thấy mình như đang trôi, trôi bồng bênh...

Hấn đang đứng trước lư hương một tay cầm cây nến đang cháy tay kia châm nguyên cả bó hương, cẩn thận vẩy cho bó hương tắt hấn rồi mới cắm vào bát nhang gian chính. Đứng đằng

sau hần rất nhiều người, trên tay mỗi người một nén hương đốt sẵn chờ đến lượt.

Chấp hai tay kính cẩn trước ban thờ Tổ hần khấn: Việt nam quốc, PT Tỉnh, LT Huyện. Hôm nay là ngày 12 tháng 3 năm Mậu Tý ...

Hần còn chưa đọc hết bài khấn được thuộc hạ viết sẵn từ trước, bỗng thấy đám khói hương như đan quện vào nhau, từ từ bay lên, tỏa ra rồi lại chụm lại. Mùi hương hôm nay cũng có gì thơm lạ, phảng phất của mùi trầm lẫn mùi nhựa trám quen thuộc.

Hần nhìn thấy như có hình hài ai đó trong đám hương thơm lớn dần, lớn dần cho đến khi hiện nguyên hình hài một con người bọc bởi một vàng sáng ngũ sắc nhưng không hề dữ dội.

Hai chân như nhũn ra, hần phủ phục xuống, rạp đầu sát đất còn hai tay vái lia lịa, miệng ú ớ.

Bà xã hần ngồi phòng ngoài nghe rõ thấy tiếng kêu hoảng loạn, biết chồng mộng mị, nhẹ nhàng mở cửa vào gỡ hai tay hần đang đan vào nhau, rồi lại nhẹ nhàng đi ra, khép cửa lại.

Hần như lấy lại được bình tĩnh, nhưng vẫn nguyên tư thế phủ phục chỉ dám ngược ánh mắt để nhìn rõ người hiển linh trong khói hương.

Đây là một người trạc tuổi hấn nhưng bộ dạng oai phong lẫm liệt hơn nhiều.

Người này quần trên đầu chiếc khăn thô có gài chiếc lông chim. Tay cầm chiếc đao dài, đầu mũi giáo buộc dải khăn màu đỏ. Ngực trần, đóng khoé để lộ ra nguyên khối cơ săn chắc nhuộm màu núi rừng, sương gió. Chân mang đôi dép cỏ.

Hấn nghe rõ ràng có tiếng người nói từ như từ trên cao vọng xuống:

- Nhà ngươi biết ta là ai rồi chứ?

Hai tay hấn lại vái lia lia mồm lắp bắp dạ dạ...

- Nhà ngươi bình thân.

Hấn từ từ thẳng lưng nhưng vẫn trong tư thế quỳ. Không dám ngẩng đầu lên, ánh mắt nhằm nơi 10 đầu ngón tay vẫn đang chấp lại.

- Ngươi đã làm tốt phận sự của mình rồi.

- Dạ, dạ

- Nghe ta hỏi đây.

- Dạ.

- Từ ngày 'giỗ ta năm ngoái đến nay, đất nước ta trao cho thầy trò nhà ngươi quản lý đã xảy ra nhưng chuyện long trời lở đất gì không?

- Dạ, dạ..

- Trong số trình ta thấy ngành nào cũng có đến tận 10 sự kiện nổi bật đáng được khen, không cần nói lại. Ta cần biết tại sao dân chúng lại kêu ca nhiều đến thế? Nhà người đừng sợ. Không cần phải trình tự nữa, biết cái gì thì thưa cái đó.

Hắn ú ớ nói vòng vo tam quốc, giống như các dân biểu trả lời trong họp QH. Bỗng hắn giật mình bởi tiền quát như sấm bên tai.

- Thôi! Không nói ba lằng nhằng nữa, nghe ta hỏi đây?

Hắn co rúm người lại.

- Trượt giá gì mà lên tới cả chục phần trăm trong ba tháng, vậy chỉ tiêu đề ra cho năm nay liệu có thực hiện được không?

- Dạ, đúng thế ạ, đây là tính chung thôi, chứ tính riêng ra, ba cái thứ gạo, thịt, cá, dưa hành tăng đến 30 - 40% đấy ạ.

Tại dân đen thu nhập thấp nên bọn họ mới kêu dài dài chứ công chức được tăng lương đấy ạ. NN quan tâm đến công chức lắm đấy chứ ạ.

Tình Blog

- Cải cách cái gì mà lũ trẻ bỏ học nhiều vậy? Cái lộ trình phổ cập PTTH đang ở giai đoạn nào rồi?

- Dạ cái này thì, thì thì

- Thì sao?

- Vẫn cãi nhau khỏe lắm. Quy trình ngược ạ

- Ngược là ngược thế nào?

- Thì thi tốt nghiệp và thi đại học đang tính bỏ một thứ

- Bỏ thứ nào?

- Bỏ thi đại học.

- Làm ăn gì mà ngu thế hả giời? Phổ cập khác với học Đại học chứ? Tăng cường chất lượng giáo dục phổ thông lên, nhất là khoản thầy ra thầy.

Cho HS nó tốt nghiệp để nó đi học nghề, học trung cấp. Đào tạo chuyên môn sâu thì phải thi đầu vào tốt tuốt.

Mà bắt bọn trẻ nó học ít thôi, học cơ bản, học để nhớ, học để làm chứ đừng bắt tội trẻ nó học để thi nghe chưa?

- Vâng! Bề tôi biết tội rồi.

- Ta nghe đầu tư cho GT lớn lắm, nhất là đầu tư cho GT Đô thị? Mà sao chưa mưa thì ngập, chưa nắng thì bụi, chỗ nào cũng tắc đường là thế nào nhỉ?

- Dạ. Muôn tâu Thánh thượng. Chung quy là tại quy hoạch đấy ạ.

Dân chúng thì ai chẳng thích về Thủ đô, chật chội một tí, đông một tí, mỗi thứ khó một tý nhưng chạy việc ở Thủ đô cũng dễ, tốn kém một tí nhưng cũng hoàn vốn nhanh thôi.

- Nhà người có đọc binh pháp Tôn Tử chưa?

- Dạ, dạ. 36 kế phải không? Thưa Thánh thượng.

- Nhà người có biết kế “Phủ đề trừu tân”?

- Dạ. Thưa không?

- Thế nhà người học được kế gì?

- Tẩu vi là thượng sách thôi ạ.

- Chuồn cho lẹ, và không chịu trách nhiệm? Vậy thì (Thở dài) còn tắc, còn ngập, còn bụi và còn tai nạn nữa.

- Ta hỏi người vậy sau khi đội mũ BH có giảm TNGT không đấy?

- Có chứ ạ. giảm nhiều lắm, Thánh thượng không biết đấy thôi, trước đây hàng buổi sáng

trên vô tuyến công bố số vụ TNGT hàng ngày, lắm vụ, lắm người chết lắm nhưng nay chẳng có vụ nào, chẳng có ai chết mà đưa tin nữa.

- Thôi được! Thế mấy vụ Thổ tả dẹp xong hết chưa? Khổ thần dân của ta quá.

- Dạ thưa. Tập trung ghê lắm, Bộ trưởng còn xuống tận nhà dân, vào tận BV thăm dân ốm, chỉ đạo lung tung xòe lên ấy chứ đâu dám coi thường.

- Năm ngoái nói mắm tôm là nguồn lây nhiễm vậy sử lý thế nào rồi? Hồi ta còn sống cũng thích món mắm tôm bún đậu và mắm tôm thịt chó lắm.

- Dạ. Mắm tôm cũng được minh oan rồi ạ, tại họ pha chế tầm bậy nên mới có vi khuẩn... Còn bây giờ thì tại lá mơ, rau ngổ đấy ạ

- Thế thao bóng đá sao let đệt vậy?

- Tại bệnh “Sao” đấy ạ.

- Sao gì? Vương Tinh, La Hâu, Hay Kế Đô?

- Dạ không phải sao trên trời, sao hạ giới là sao khác người, sao dở hơi, hút hít, tiêm chích và chơi Cave thôi ạ

Lại có tiếng thở dài thườn thượt.

- Bây giờ bọn trẻ nó dậy thì quá sớm vậy?

- Muôn tâu Thánh thượng. Cũng mừng và cũng lo lắm ạ. Mừng vì “Con Rồng cháu Tiên được lưu truyền vạn đại “Nhưng lo là bọn trẻ nó học trong Internet còn người lớn thì lại cứ bị “Tế nhị “ám ảnh, chẳng ai định hướng cho chúng nên mới dở hơi ạ

- Còn cái chuyện “Hàng xóm láng giềng” Sao thi thoảng lại ồn ào lên như vậy. Mấy nghìn năm ta có bài học rồi, phải luôn cảnh giác. Chắc người nhớ lời của lãnh tụ các người ngày 18/9/1954 chứ?

- Dạ. Có phải câu “Các vua Hùng đã có công dựng nước, Bác cháu ta phải cùng nhau giữ lấy nước” Không ạ?

- Tốt lắm! hãy nhớ kỹ điều đó.

Hắn dường như sắp kiệt sức, những tiếng thở dài còn nặng nề, đau đớn hơn trăm cái tát mà hồi bé hắn đã từng bị ông già hắn giáo dục. Trong quãng khói hương chưa tan một nhân ảnh lúc thì mỉm cười, lúc thì giận dữ, lúc thở dài và hình như cũng mệt mỏi phải nghe, phải giải thích.

- Ta hỏi người câu cuối đây.

- Dạ. Dạ, dạ. Hắn mừng như bắt được Kim cương vì sắp được giải thoát.

Tình Blog

- Lễ vật mang thấp hương ta có ly cà phê Ghinet thế giới, bánh chưng, bánh dày nặng cả tấn sao không thấy mang lên ban chính?

- Dạ. Vì nó to quá, to như tấm lòng thành của họ nên chỉ có thể “Quàn” tại khu trung tâm để thần dân chiêm ngưỡng thôi ạ.

- Bọn nó lợi dụng ta làm Marketing phải không?

- Không đâu ạ! Họ thành tâm thật ạ.

- Ta nghe nói bánh thì bị thiu, lại còn độn sóp, độn cái gì gì trong đó nữa là có thật không?

- Dạ, Dạ. Phải thế nhưng cũng không phải thế. Số là để bánh nó khỏi sệ người ta làm khung cho bánh. Còn nó thiu thì là tại thời tiết đấy ạ. Mà cũng như rau sạch là phải có sâu còn bánh sạch là phải thiu mới đúng là bánh xịn ạ?

- Ta biết bản chất của các phi vụ buôn thần bán thánh này rồi. Vụ Bánh chưng Ước Lễ chưa đủ làm bài học cảnh tỉnh mà lại còn học theo trò vớ vẩn.

- Ta dặn người ba điều đây:

Thứ nhất - Thần dân của ta giao cho các người chăm. Hãy nhớ Dân là gốc. Làm gì thì làm hãy vì dân thực sự.

Kế tiếp nữa - Ta không còn là người trần tục. Với ta chỉ cần có lòng thành, nén hương bát nước thành tâm nhớ ngày lên thắp hương cho ta là ta mãn nguyện. Nhìn nét mặt thần dân, nghe lời khẩn cầu của dân, ta tự biết dân thiếu gì, cần gì, không cần phải tấu, phải sớ.

Cuối cùng - Ta cảnh cáo, nếu không vì lòng thành đừng kẻ nào vác mặt đến đây nữa và những kẻ lợi dụng ta dù là làm gì cũng không mong được kết cục tốt đẹp.

Ánh chớp nhòa, một tiếng sét xoá tan không gian thanh tịnh chốn linh thiêng.

Hắn nhìn lên, khói hương tan ra, vàng hào quang bay, bay lên, trước khi ra khỏi nóc đền hắn nghe rõ:

Ta đi đây!

Tỉnh rồi mà hắn như kẻ mộng du, chân tay quờ quạng tìm cái công tắc đèn vốn gần 20 năm rồi vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Hắn ngồi vào bàn.

Hắn viết... ĐƠN TỪ QUAN

13 tháng 3 năm Mậu Tý

Viết cho yêu thương

(Tản văn)

Blog: botxaphong

Nickname: Tóc nâu môi trầm

Anh yêu!

Chúng mình yêu nhau từ bao giờ anh nhỉ? Từ ánh mắt gờm trao? Từ nụ cười lặng lẽ? Từ cái siết nhẹ của đôi bàn tay? Hay từ sự lỏng lẻo của sợi dây yêu thương?

Qua đi bao tháng ngày em chợt nhận ra mình càng mạnh mẽ chừng nào lại càng mong manh chừng ấy trước anh? Có lẽ vì thế mà em nhận ra mình cần anh hơn bao giờ hết những khi lòng mềm yếu!

Yêu! Đơn giản chỉ mỗi một từ vậy mà để nói hoặc có được nó, cả anh và em đều phải đánh đổi đi nhiều thứ? Có những nụ cười âm áp hạnh phúc khi ta bên nhau, có những giọt nước mắt

đêm một mình em lặng lẽ, có những khắc khoải
thôn thức những giây phút anh nhớ thương em...

Thế em mới nhận ra: "tình yêu quý giá! tình
yêu sao quý giá?"

Em không dỗi anh có những lúc em hoang
mang về tình yêu của chúng mình? Sợ lắm nếu
ngày mai... ngày mai tình yêu chúng ta vụn vỡ...
sợ lắm một ngày chúng ta chợt nhận ra hạnh
phúc là một điều hư ảo, mộng lung...

Nhưng anh đã làm em tin tưởng hơn vào
tình yêu và hạnh phúc chúng mình đang có:
"Hạnh phúc đối với anh là những lúc thấy em
cười, em hồn nhiên kể cho anh nghe những
câu chuyện không đầu không cuối và những
lúc em say ngủ nữa chứ, hồn nhiên như một
thiên thần..."

Đó với em không là những câu từ sáo rỗng,
không phải những lời ong bướm cố làm em vui.
Đó là những lời chân thành từ con tim yêu
thương mà anh trao đến em... Cảm ơn anh, cảm
ơn anh đã bước đến và yêu thương em bằng
những tình cảm chân thành để em luôn tin rằng
trên cõi đời này tình yêu và hạnh phúc là những
điều luôn có thật!

Tình quân

(Thơ)

Blog: Mai Chiên

Nickname: Thục Chi

Thành phố buồn vì em vắng anh.

Xe không đi rong.

Con đường lẻ bóng.

Nước buồn thiu và gió xanh xao.

Chỉ chòm mây vẫn trắng như giấc ngủ em.

Bất an. Thao thức

Anh đi rồi. Chỉ còn em với nắng.

*Bầu trời - anh đi vắng cô lẻ sao - em, đang
giữa mùa mưa đã thành người chết khát, trên
chính đôi tay mình và trong lạnh ngắt chần đờn.*

Giường rộng hơn gối nào cũng lạnh. Em mang bảng chia chong đèn tính nhẩm, ngủ nửa giấc phía bên mình, ngủ nửa giấc chỗ của anh.

Lại một ngày mưa bầu trời chẳng trong xanh, em không soi được bóng anh trong đó, chỉ có tiếng hoạ mi lạc đàn cất vang giọng hát bỗng trầm thao thiết nhắc tình quân.

Tiếng con hoạ mi. Lạnh lót. Khắc vào em dấu vết: yếu mềm!

Gã mặt nổi niêm. Rồi càng thêm rồi.

Hồi người mến thương! Anh thấy gì trong đêm tối nơi cuộc sống bắt đầu đó là nơi làn mây không ngủ, tựa lưng vào hương đêm, xoa mình lên mái tóc, canh giữ dùm anh vết dấu đa tình, phong kín đam mê nhưng ai biết lúc nào thổi bùng lên ước ao nổi loạn.

Đêm bế em, nâng niu như báu vật, hôn lên môi em, uống cạn linh hồn; Em không hề cự tuyệt.

Đêm mộng du đôi mắt, xâm thực nụ cười ánh sáng nhạt nhoà mà đêm chưa đi vội, chần chừ không nỡ chia xa. Một nhân tình yếu đuối, cả tin và nhiều khao khát.

Anh không biết em đã bán mình.

Rất rẻ (cho đêm).

Hoa dã quỳ

(Thơ)

Blog: Hoadaquy

Nickname: Hoadaquy

*Thung lũng ấy vẫn màu vàng hoang dại
Anh bước qua chẳng ngoái lại nhìn
Anh đi...*

Xa...

... mãi

Khuất cái nhìn thò trai trẻ

Em lặng lẽ

Đếm cái qua vội vã của xuân thì

Những đoá cúc quỳ

Ngày xưa,

Hay nay vẫn vậy...

Vẫn nồng nàn

Và cháy bỏng hoang sơ

Như tình yêu ngày ấy

Ngây thơ
 Em rất trẻ
 rất dại khờ
 nông nổi
 yêu rất vội
 ... nhưng không ít những nồng nàn
 Rồi ánh nắng chiều cũng tan
 Tình yêu cũng tan như giọt sương dưới nắng
 Chỉ còn lại giọt đắng
 Khi cuộc tình đi qua
 Em vẫn lặng lẽ
 Mỗi mùa hoa
 Kết những đoá hoa anh thích
 Không đùa nghịch
 Chỉ nhớ thương ray rứt mãi trong lòng
 Không ngóng trông
 Bởi em biết
 Đó đã là quá khứ.
 Xin gìn giữ
 Để nơi ấy con tim
 Hoa cúc (quỳ) vẫn vàng.

Con không về ngày lễ...
Mẹ buồn không?
(Thơ)

Blog: thutrang89

Nickname: Hồng Xanh

Con không về ngày lễ... mẹ buồn không?
Con mua phun hắt lên màu nhớ ấy
Buổi sáng 30 chan hòa đến vậy
Ở Hà Nội mà ngóng mới mất quê

Con không về ngày lễ... mẹ buồn không?
Cuối tháng 4 đã dần qua rồi đó
Một ngày thôi... mẹ bao nhiêu lần nhớ
Vì đợi con cả tháng... lại không về!

*Con không về ngày lễ... mẹ buồn không?
Gió đêm nay thổi từ đây mẹ nhé
Con sẽ gửi bài ca dao tặng mẹ
Gió đem về cho mẹ cạnh bên con*

*Con không về... con chúc mẹ khỏe hơn
Tóc mẹ cũng xanh hơn dù rằng thêm tuổi
Nụ cười vẫn tươi... để xua nhiều đau khổ
Và mãi mãi... mẹ là nỗi nhớ trong con.*

Tình Blog

(Truyện ngắn)

Nhóm tác giả: Hoa Hải Đường

Hôm nào cũng vậy, đưa con đi học xong là cô đến ngay cơ quan. Trưa nay thấy người hơi mệt, đầu cứ ong ong vì mấy đêm trời trở gió làm cô không ngủ được. Xếp mấy cái ghế thành hàng dài định bụng ngã lưng một chút để chiều còn có sức chiến đấu với công việc, cô mơ màng rồi thiếp đi.

Cô sinh ra ở miền biển nên cô yêu biển vô cùng. Mỗi lúc buồn cô thường một mình đi ra biển, ngồi thả hồn vào không gian bao la, lặng lẽ ngắm nhìn những cánh buồm nhỏ xíu, những chum hoa ti gôn đung đưa trước gió. Chỉ cần đến với biển một lát thôi, mọi nỗi buồn trong cô đều tan biến hết.

Hôm nay cô lại ra biển nhưng không đi một mình như mọi khi mà cô đi cùng anh. Cô thấy bầu trời hôm nay như trong xanh hơn, con

đường ra biển dường như ngăn lại trong khi lòng cô muốn nó dài ra mãi. Trên đường đi cô luôn miệng lú lo như chú chim nhỏ còn anh thì thoảng lại nhìn cô rồi mỉm cười hiền lành

Biển những ngày đầu xuân thật dịu dàng ấm áp. Không gian vắng lặng dường như chỉ dành riêng cho hai người. Những con sóng nhẹ nhẹ xô bờ cát, khung cảnh thật lãng mạn. cô và anh hai người không còn trẻ, cô đã ở cái tuổi toan về già còn anh tất nhiên là nhiều tuổi hơn cô rồi nhưng cả hai cứ ngượng ngùng nhìn nhau. Đây là lần thứ hai cô gặp anh..

Mà cái việc cô quen biết anh cũng thật tình cờ. Hôm ấy người bạn thân của cô, một bệnh nhân chạy thận nhiều năm, mời cô đến dự buổi giới thiệu tác phẩm mới của cô ấy và cô gặp anh. Hồi đó cô mới tham gia blog 360 nên không biết anh, nghe mọi người nói rằng anh rất nổi tiếng cả ngoài đời và trên mạng nhưng cô không mấy quan tâm bởi lúc ấy chung quanh cô toàn người lạ làm cô hơi run, anh cũng là người lạ.

Sau này vào blog anh đọc những entry, những dòng comment của anh với bạn bè thật chân tình và cảm động cô mới mạnh dạn làm

quen. Từ đó cô và anh thường xuyên trò chuyện với nhau, mọi chuyện vui buồn cô đều tâm sự với anh, hỏi anh cách giải quyết. Sự từng trải chứng chạc trong suy nghĩ của anh đã giúp cô giải quyết được nhiều vấn đề.

Biết những thông tin về anh qua bạn bè nhưng chưa bao giờ cô nghĩ rằng mình đang làm bạn với một người nổi tiếng, một đại gia hay một blog hot... mà đơn giản anh là một người đàn ông sống tình cảm, có chút lãng mạn, biết chia sẻ và sống hết lòng với bạn bè. Đó là điều cô rất trân trọng. Những cuộc trò chuyện giữa cô và anh giúp cô nhận ra một điều, ngoài xã hội anh là người thành đạt nhưng anh không có được cuộc sống hạnh phúc như anh mong muốn...

Một thoáng bối rối, anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, hai người im lặng đi bên nhau trên bờ cát mịn màng. Một cơn gió ào qua đem cái không khí mẫn mẫn từ biển xa, thoáng rung mình vì lạnh cô nép vào anh.. anh choàng tay ôm lấy vai cô, mạnh mẽ, che chở. Hơi ấm từ cơ thể anh lan dần sang cô, đầu óc cô bỗng bình như mây bay. Đã lâu rồi cô không có được cái cảm giác ấy, cái cảm giác tin cậy một người đàn ông mạnh mẽ, cảm giác được che chở. Hơi thở anh rất gần.

Hình như một nụ hôn nồng nàn nóng bỏng sắp đặt lên môi cô...

Tiếng mở cửa đánh rầm làm cô giật mình choàng tỉnh, thì ra cô đang mơ. Đã đến giờ làm việc buổi chiều. Mọi người trong phòng nhìn cô cười cười làm hai má cô đỏ ửng, dường như họ vừa đọc được giấc mơ của cô. Cô thấy ngượng ngùng xấu hổ như mình đang ăn vụng mà bị bắt gặp.

May quá, giấc mơ dừng lại thật đúng lúc bởi cô và anh chỉ là hai người bạn, không hiểu sao cô lại mơ thấy vậy. Mà sao lại là may quá, cô cũng chẳng biết nữa, có một điều gì đó đã len lén đi vào trong hồn cô mà cô không gọi tên được, tự dưng cô cảm thấy vui...

Trưa nay cô cố ru mình vào giấc ngủ với hy vọng tiếp tục giấc mơ hôm trước nhưng cô không thể. Cố nhắm mắt thì lại càng tỉnh táo hơn, cô chợt băng khuâng khi nghĩ đến anh. Vậy là đã một tuần anh trở lại Sài Gòn sau chuyến đi công tác ngoài Hà Nội..

Khi nghe anh nói ra Hà Nội lần này anh sẽ đến thăm cô, cô vui lắm, cô vui vì sẽ được gặp lại anh sau một thời gian dài, đã chín tháng rồi,

kể từ lần gặp đầu tiên ấy. Cô mong chờ giây phút có thể ngồi đối diện với anh huyền thuyên đủ thứ chuyện trên đời chứ không phải qua yahoo, qua điện thoại như mọi khi... Cô sẽ đưa anh đến gặp người phụ nữ đã hy sinh cả cuộc đời mình vì con của đồng đội cũ, những đứa trẻ là nạn nhân chất độc da cam, bởi cô biết anh cũng rất quan tâm đến nơi này.

Nhưng rồi bao nhiêu niềm vui bỗng tiêu tan. Trưa hôm ấy cô nhận được tin nhắn của anh "Nói thật là anh ngại gặp em, cuộc sống đã nhiều đau khổ, thật lòng anh không muốn ai phải đau khổ thêm nữa". Cô quá bất ngờ với tin nhắn của anh. Sao anh lại nói là ngại gặp cô? Cô đã làm gì để anh phải ngại cơ chứ? Hay là thường ngày cô trêu đùa anh nhiều quá nên anh "sợ" chăng? Ôi, cô chẳng biết nữa, đầu óc rối như tơ vò. Nếu không muốn gặp cô thì có thiếu gì lý do, sao anh lại nói những lời nghe phũ phàng vậy chứ? Cô thấy nghèn nghẹn trong cổ, cảm giác bị xúc phạm.

Tối về, sau khi nghĩ mãi, cô nhắn tin cho anh. Cô rất giận anh và cảm thấy tự ái định không nói với anh một lời nào nữa nhưng cô muốn mọi cái phải rõ ràng, cô muốn nghe từ anh

một lời giải thích về cái tin nhắn ấy, biết đâu có sự hiểu lầm. Cô không phủ nhận là cô có tình cảm với anh nhưng cô luôn xác định tình cảm đó chỉ là tình bạn, sao anh lại nhắn cho cô những lời như thế?

Cuối cùng thì cô đã hiểu! Anh lo hai người gặp nhau thì cái ranh giới tình bạn mong manh đó không giữ được. Hai con người đang cô đơn, hai tâm hồn đồng điệu đang có nhiều nỗi buồn riêng mà gặp nhau thì đúng là khó có thể nói trước điều gì. Khi đã hiểu ra, cô lại thầm cảm ơn anh về điều đó. Ừ, anh đã giữ giúp cô một tình bạn. Tin nhắn tạm biệt của anh trước lúc ra sân bay làm cô buồn buồn, cảm giác hụt hẫng..

“Anh ơi,.

Anh biết không, những lúc buồn em lại mở nick của anh, chỉ để ngồi nhìn thôi rồi lại out anh ạ. Một tuần trôi qua anh trở về với công việc và gia đình trong ấy, có lúc nào anh nhớ đến em không?”

Có lúc nào anh nhớ đến cô không? Lòng cô tự hỏi.

“Câu hỏi đó em chắc biết câu trả lời, anh sẽ không nói!" Cô trân trối nhìn vào màn hình máy

tính, mắt cô ngân ngấn nước, dòng chữ nhoè đi. Anh thật khôn ngoan, chẳng bao giờ nói tâm trạng của mình. Cô cứ ngồi như thế mặc cho nước mắt rơi ướt cả bàn phím. Chiều hoang buồn còn trái tim cô day dứt, buồn quá đi thôi..

Cô không xinh đẹp nhưng cao ráo, ở công ty mọi người thường đùa gọi cô là "chân dài". Tính ngay thẳng, thật thà, chịu khó lại làm việc trong một công ty đa phần là nam giới, phụ nữ đếm không quá mười đầu ngón tay nên cũng được cung, cô biết là cô được nhiều người quý mến. Cá tính mạnh mẽ nên bạn bè của cô hầu hết là nam giới nhưng tuyệt nhiên không có chuyện bỏ bịch, bạn cô vẫn đùa rằng "chân dài" này không thích đại gia.

Cô tìm thấy nhiều niềm vui khi tham gia blog. Bản tính hài hước nên cô dễ dàng hoà nhập với mọi người trong ngôi nhà ảo này. Những cuộc trò chuyện, làm quen với nhau trên blog, Yahoo, rồi những cuộc gặp gỡ nhau ở ngoài đời với bạn bè trên mạng làm cô phần nào quên đi những nỗi buồn riêng trong lòng.

Tuy là mạng ảo nhưng cũng thật phức tạp, vài lần cô nhận được những lời đề nghị khiếm

nhã từ các blogger nam dù trong số đó có người đáng tuổi cha chú khiến cô phiền lòng.

Nhưng tất cả ưu phiền đó cũng qua nhanh khi có anh cùng chia sẻ.

Tình cảm cô dành cho anh thật lạ. Cô có thể trêu đùa anh thoải mái như một người bạn cùng trang lứa mặc dù anh hơn cô đến mười bốn tuổi. mà không sợ anh cho là hỗn láo và cũng không sợ bị hiểu lầm. Cô chợt thấy buồn cười khi nhớ lại lần đầu gặp anh, thật lễ phép cô thưa “cháu chào chú ạ!”

Khi gặp rắc rối hay có điều gì muộn tâm sự thì anh lại là ông anh trai nhiều kinh nghiệm sống để cô trải lòng. Còn lúc này sao lạ vậy, cô chợt giật mình khi thấy mình nhớ anh da diết.

Cô biết, anh và cô giống như hai mảnh vỡ từ hai chiếc gương, không thể ghép lại với nhau nhưng cô vẫn muốn một lần, một lần thôi cùng nhau soi bóng như anh đã viết:

"... Sao không một lần thôi

Biển trời ôm nhau ngủ

Cầu vồng anh ấp ủ

Gọi mùa giấc mơ em"...

(trích thơ Cungdiem blog')

Cô chắc là anh cũng dành cho cô rất nhiều tình cảm, vậy thì tại sao anh lại không nói? Anh ngần ngại điều gì?

Sao anh lại ép chặt con tim mình trong lồng ngực vậy? Anh có hiểu nổi lòng của cô không? Trời ơi, cô không dám nghĩ tiếp nữa..

"Anh à, anh có biết trong hai mươi bốn giờ của một ngày đâu là lúc em sợ nhất không? Đó là khi hết giờ làm việc của buổi chiều. Em sợ bóng tối buông xuống và nỗi cô đơn bủa vây quanh em. Em sợ cái lạnh từ trong tim làm em run rẩy. Từ ngày anh trở về trong ấy, chiều nào em cũng mong nhận được từ anh một tin nhắn "Anh nhớ em". Mỗi lần thấy điện thoại rung, tim em lại hồi hộp và rồi lại thất vọng vì không phải tin nhắn của anh. Vâng, chỉ cần ba từ ngắn gọn như thế thôi cũng đủ làm em ấm lòng, cho em có thêm niềm tin và sức mạnh vượt qua mọi khó khăn trong cuộc sống. Chỉ cần thế thôi để em biết rằng em không cô đơn vì có một người đàn ông luôn nhớ đến em. Em biết vết thương nơi trái tim anh vẫn chưa lành nhưng, hãy yêu khi ta còn có thể, anh ạ.

Em không phải là người đàn bà dễ dãi, sống vội, sống gấp. Em cũng không nghĩ anh là người

nổi tiếng nên tìm đến để lợi dụng. Thôi thì "Trời không cho một đời chung, Một đêm sống đến tận cùng, được chăng?" Anh hiểu em muốn nói gì chứ?

Viết xong những dòng này, cô nhấn "Send" rồi lau khô nước mắt, tắt máy ra về, lòng bỗng thấy nhẹ hơn, thật khó khăn để cô có thể nói hết với anh những lời thầm kín ấy.

Anh xuất hiện một cách thật bất ngờ! Cuối giờ làm việc cô nhận được tin nhắn của anh "Chạy xe cẩn thận, nhớ nhìn sang bên kia đường!". Sao lại nhìn sang bên kia đường? Cô trả tin "Em không hiểu?". Anh vẫn đùa dai "Có nhìn chưa mà hiểu?"

Ô, hay là...tự dưng tim cô đập mạnh, chẳng lẽ anh đã đến? Thôi chết rồi, cả ngày đi làm mà mang bộ dạng này gặp anh thì xấu hổ chết! Cô len lén chỉnh lại quần áo, chải lại mái tóc và vội hộp dất xe ra cổng. Bên kia đường anh đã đứng đó, đúng là anh rồi! Cô dựng xe và nhảy chân sáo đến vỗ cả hai tay lên vai anh, chợt nhớ đang ở ngoài đường người ta cười, cô mắc cỡ quá, còn anh, vẫn là nụ cười hiền lành ấy.

- Ta đi nhậu nhé? Em uống được mấy chai, nói trước để anh còn biết ai đưa ai về!

- Em uống đến sáng! Cô quen trêu nên nói vậy chứ thật ra cô nào biết uống!

- Được, anh nói chắc nịch, cứ anh uống hai thì em uống một nhé, ai thua trả tiền!

Vậy là điều cô mong muốn đã thành sự thật. anh đang ở bên cô bằng xương bằng thịt. Mọi buồn lo nặng nề những tháng ngày qua bỗng dung bay biến, chỉ còn lại cô và anh. Những ngượng ngịu ban đầu nhanh chóng tan đi, cô và anh như đã biết nhau từ lâu lắm rồi, cùng đọc được ở nhau những suy tư bày tỏ qua từng trang viết trên mạng...

Cơn lạnh làm cô bừng tỉnh giấc, cô không ngủ ở nhà! Nằm định thần một chút cô hoảng hốt, lẽ nào anh lại bỏ cô một mình nơi chốn này? Dù rất choáng váng do uống quá nhiều nhưng nỗi uất ức vì sự tệ bạc của anh làm cô giận đến run rẩy, cô đập tung cái chăn và có ngồi dậy.

Nơi góc phòng, anh nằm cong người khoanh tay trước ngực, có lẽ anh lạnh. Sao lại phải thế? Cô cố nhớ lại mình đã vào đây bằng

cách nào nhưng không sao nhớ được, mà anh làm sao thế? Cô len lén đắp nhẹ tấm chăn lên người anh. Anh thật tội nghiệp, khuôn mặt ngủ mà cứ đăm chiêu, hình như anh khóc, cô thấy mắt anh vẫn còn ứa lệ.

- Trời còn tối lắm, em lên giường ngủ tiếp đi, anh nằm đây không sao đâu, ngủ bụi quen rồi. Anh nói tiếp mắt vẫn nhắm không nhìn cô.

- Đêm qua mẹ em nhắn, anh xin lỗi, thấy em ngủ say quá nên anh bảo em đi sinh nhật đồng nghiệp cơ quan say không về được phải ngủ lại.

Sao cô lại phải nghe lời anh nhỉ? Anh nói gì cô phải làm thế sao? Anh làm sao biết đã bao đêm cô một mình ôm con trong giấc ngủ giá lạnh, những đêm cháu ngủ với bà cô càng hoang lạnh tẻ hơn, anh biết điều đó, anh biết cô cần lắm một vòng tay, một hơi thở ấm áp, lẽ nào anh khinh rẻ cô đến vậy, cô không là một phụ nữ sao? Cô chẳng có ý nghĩa gì với anh sao?

Cô cứ ngồi thừ như vậy mặc cho anh giục đi ngủ, không nghe! Tự dưng cô trở nên yếu đuối, bao ảm ức trong lòng bỗng chốc vỡ ra trong cô thành tiếng khóc òa. Anh sửng sốt.

- Sao em khóc, em đau ở đâu?

Im lặng bao trùm bất chợt. Không, cô không cần anh yêu cô, cô chỉ cần anh, cô chỉ muốn biết anh sống trong đời thật như thế nào, người đàn ông như anh sẽ yêu cô như thế nào. Cô chẳng hề hối tiếc điều gì với anh. Người đàn ông của cô đã bỏ cô để đi với người đàn bà khác, trong cô chỉ còn nỗi khao khát được yêu, được che chở, được vuốt ve, để cô còn nhận ra được cô cũng là phụ nữ, không phải đàn ông.

- Anh ác lắm. Cô nói và bỏ lửng câu.

Anh nhìn cô, giọng anh trầm xuống.

- Có phải ta đã gặp nhau? Cô gật.

- Có phải anh đã hôn em? Cô lại gật.

- Có phải anh đã ôm em đêm qua? Dạ, cô đáp lí nhí.

- Có phải anh chưa từng một lần nói yêu em? Không chờ cô trả lời anh tiếp tục dòng tâm sự của mình.

Anh đã từng một lần trong đời làm mất đi tình bạn với một phụ nữ chỉ vì anh ngộ lời yêu cô ấy, lúc đó anh còn độc thân. Cô ta cũng có cảm tình với anh nhưng đang yêu một người

khác và để tránh cho anh phải đau khổ cô ta đã ra đi mãi mãi. Anh không muốn mất em, một người bạn của anh.

- Em không muốn nghe, em không muốn hiểu, em cần anh nhưng không cần anh yêu em. Cô gào lên.

Cô sợ phải nghe từ anh những lời làm tim cô đau nhói. Cô cuống quýt ôm chầm lấy anh, môi cô chặn lấy môi anh, không cho anh nói. Toàn thân anh run rẩy, thành trì cuối cùng của lý trí sụp đổ, cô không cần cái lý trí khô khan ấy, cô cần anh. Nếu đêm qua cô say mà anh gần gũi cô thì cô sẽ nghĩ anh thật tệ, đàn ông nào cũng vậy, nhưng giờ đây, cả anh và cô chẳng ai say, cô muốn một lần anh xem cô là đàn bà của đàn ông.

Thật kỳ lạ, khi sự kháng cự sụp đổ, anh trở lại thành người đàn ông mạnh mẽ như trong trí tưởng tượng của cô, những cái ôm xiết đến nghẹt thở, những cái hôn điên dại.

Cô tự cởi bỏ những vương bận trên cơ thể mình và trao cô cho anh, cô muốn mình là của anh. Ánh mắt anh ngắm nhìn cô như người được trao một tặng vật. Anh trải những nụ hôn trên cơ

thể cô thật chậm, cách anh yêu thật nhẹ nhàng, thật nồng nàn. Cô cảm nhận hơi thở ấm áp của anh chuyển dần thành ngọn lửa thiêu đốt cô, rừng rực đam mê ngây ngất như điên dại. Sau những phút cuồng say, thế giới lặng yên vô về giấc ngủ của cô, bờ ngực cô, vô về giấc ngủ của anh.

Mặt trời xuyên những tia nắng đầu tiên qua tấm rèm cửa sổ, cái nắng của ánh sáng ban ngày không đủ sức để đánh thức cơn mộng mị tình yêu.

Cô gái nở một nụ cười hạnh phúc trong giấc ngủ yên lành, người đàn ông của cô ngủ trong giấc suy tư. Đừng đánh thức họ dậy, hãy để cho họ ngủ say trong giấc mộng đời mình vì đó là giấc mộng trong thế giới ảo. Cô gái sẽ hiểu được người đàn ông của cô, hiểu được tình cảm mà anh dành cho cô.

Phía sau rèm cửa là ánh nắng chói chang của ban ngày, của cuộc đời thật. Trao cho nhau một giấc mơ để giữ mãi tình bạn, họ thật xứng đáng là bạn của nhau...

Đọc đến dòng cuối cùng câu chuyện anh kể, cô mỉm cười, anh thật là... cô không biết dùng từ gì để mô tả... Anh đã đẩy đến tận cùng những điều có thể xảy ra nếu anh và cô không giữ được

cái ranh giới mong manh của tình bạn. Không rõ đó là do anh chiêm nghiệm hay anh tưởng tượng ra. Dù sao anh cũng đã nói cho cô hiểu mong muốn của anh, thảo nào anh vẫn ngại gặp cô. Anh thật thông minh, một cách bày tỏ không làm tổn thương người khác.

“Phía sau rèm cửa là ánh nắng chói chang của ban ngày” Đúng vậy anh ạ, em hiểu ý anh muốn nói đến điều gì, thật đại dột để làm mất đi một tình cảm. Em đã đủ tự tin để có thể gặp anh, anh cũng hãy tự tin anh nhé”. Cô gửi tin đi.

Ngoài kia nắng đã lên cao, thật lạ, cô không có cảm giác ánh nắng ấy chói chang như mọi ngày...

Miền kỷ ức

(Thơ)

Blog: Luckystars

Nickname: Thiên Thư

Gió....

Lùa qua khe cửa

Nghe câu hát miên man

Trái tim thơ lạnh buốt

Tình ai chưa ngỗ lời

Mưa...

Cho mắt ai nhòe uớt

Đọng lại nơi mái hiên

Lăn tăn đùa xuống phố

Trôi nổi niềm vu vơ

Sét...

Nghe rì rào bên cửa

Làm giật bắn con tim

Thôn thốc thật êm đềm

Rơi nhẹ xuống đường đêm

Nắng...
 Long lanh trong mắt biếc
 Sóng sánh trên mái đầu
 Cười tươi như hoa cỏ
 Khẽ khàng rót trên vai
 Cầu vồng...
 Lung linh mùa huyền ảo
 Hiện về cả tuổi thơ
 Dải mùa xanh cam, đỏ...
 Bắc nhịp cầu trời mây.
 Kì ức..
 Có cả mưa lẫn nắng
 Lung linh sắc cầu vồng
 Sét, gió và giấc mơ
 Đẹp như bức tranh thơ.

Trà ga

(Tản Văn)

Blog: carot_nhoctim

Nickname: carot_nhoctim

Đã lâu, lâu lắm tôi cũng không xác định là bao nhiêu thời gian. Chỉ còn nhớ mang máng, vào một buổi tối mùa đông, trời rét buốt nhận được tin nhắn: Tau đang ở ga Huế, mi có lên đây được không, tau cần ai đó ngồi bên cạnh.

Mặc vội chiếc áo khoác hấp tấp chạy lên ga. Thấy đứa bạn ngồi co ro thu mình nhóp nhép rít hút thuốc lào, nhả từng vòng khói thuốc như nhả cả một bầu trời nỗi buồn len lỏi qua từng làn khói. Đi kèm là dăm bảy cái kẹo cộng với ấm trà nóng, chỉ chừng đó thôi nhưng tôi thấy cái mùa đông của xứ Huế dịu đi trong lòng với một quãng đường vừa chạy tuy không xa nhưng cũng đủ lạnh đến run cầm cập.

Thì ra nó chọn chỗ này để làm mùa đông dịu lại, để lòng nó ấm lên... Nó đã cố che đậy, nhưng tôi biết tận sâu trong lòng nó, trong đôi mắt nó là cả một tảng băng hay cái gì đó tôi không lý giải nổi.

Thật đúng, cái lạnh của mùa đông chẳng đáng sợ lắm đâu, mà cái lạnh nơi lòng người mới thực sự làm con người đóng băng trong cô đơn lạnh giá.

Đồng hành đêm đông với tôi và nó chỉ là vậy, nó nhả thuốc缭绕 tôi ngồi nhâm nhi trà nóng, vừa uống vừa hít hà, vừa nghe nó kể chuyện dưới ngọn đèn dầu chập chờn le lói phả ra những ánh sáng yếu ớt đến tê cả lòng. Nhấp từng ngụm, sao hôm nay ngoài cái vị đắng như thường ngày tôi còn thấy có vị chua chát của nó, thấy vị ấm cúng của chén trà như bớt lạnh cho những ai đã và đang ngồi tại đây, cho những kẻ là khách qua đường hay những kẻ lữ hành lang thang đêm để cảm nhận cái mùa đông, cảm nhận cái tiết trời đến khắc nghiệt của cái đất kinh thành, cổ kính nhưng trầm buồn đến nao nức khi trời lập đông.

...

Hôm nay, có cái tự nhiên gì đó lôi mình trời lại nơi đây.

Đã bao năm rồi nhỉ? Bây giờ vẫn vậy. Những dãy bàn san sát, với ấm trà nóng, với cái rít thuốc缭绕 như tiếng còi tau rít liên hồi khi lăn bánh, cộng với vài cái kẹo cũng làm nên buổi tụ họp thân mật, như một hội trà thật sự, vừa ấm cúng vừa giản đơn, vừa thật, vừa ảo.

Mỗi bàn được bày thêm mỗi cây đèn dầu thẳng tít tắp cứ lấp láy lấp láy, tạo nên một không gian thật mộc mạc, thật chân chất.

Một góc thu nhỏ ở Huế... đến đây có đủ thành phần của xã hội: người lao động chân tay, người lao động trí óc, sinh viên, học sinh... Hình như sau một ngày làm việc vất vả, một ngày học hành căng thẳng... mỗi người luôn tìm đến đây để trải lòng, ngẫm nghĩ... đến đây, họ bỏ lại sau nhọc nhằn vụn vặt, bỏ lại những ánh đèn thành phố đầy sắc màu sáng rực mà bình yên bên ánh đèn dầu, bình yên bên những người bạn tâm giao và bình yên cả nơi chốn xa xăm nào đó của tâm hồn...

Những người uống trà cũng là những khách quen ở những quán nhất định. Không chèo kéo, không giành giật khách. Ai thích ngồi bàn nào thì tự vào bàn đó bởi cả người bán trà và người uống trà ngầm hiểu họ cần gì khi ngồi ở đây. Vậy thôi.

Cũng không biết từ cái ý nghĩ gì tôi lại tìm đến đó. Cũng ngồi nhấp nháp uống trà, cũng thì thầm to nhỏ, cũng hòa chung những bài hát với cây đàn ghi ta khi vô tình gặp người quen.

Chỉ ta biết, mặc cho những người xung quanh, mặc cho tiếng còi tàu rít còi lê bánh, mặc cho những người tấp nập ra vào ga tàu... ồn ào náo nhiệt. Mừng rỡ khi gặp người thân hay những giọt nước mắt, những cái bắt tay... hẹn ngày gặp lại.

Ra về, tôi mang theo cả tâm trạng vừa lạ vừa quen. Là vì sao sát bên hông cái thành phố tuy không gọi là lớn lại có một chôn bình dị đến như vậy. Bao nhiêu năm tôi cứ nghĩ nó sẽ bị cái hiện đại hay cái sầm uất của thành phố, của con người lấn át và nó sẽ bị lãng quên. Quên vì nhìn lại ngọn đèn dầu như cái phố huyện nghèo hiu hắt, le lói trong tác phẩm "hai đứa trẻ" của

Thạch Lam; như ngọn đèn dầu quê nhà từ lâu
tôi như đã quên nó.

Hôm nay gặp lại tự nhiên thấy thân thương
và ấm lòng quá đỗi...

Ra về...

Sát bên ga, vẫn còn những những quán
nước trà, những bàn trà với đèn dầu nhập
nhoạng vẫn chong đèn lặng lẽ, trầm tư chờ đợi
chuyến tàu khuya trở về.

Những chân trời khép kín

(Tản văn)

Tác giả: Nhà văn NGUYỄN NGỌC TƯ

Qua sông rồi Thổ Công cứ liên tục làm tôi ui da xuýt xoa. Anh nói trước ở xóm này có cả mấy vạt đồng trồng toàn rau nhúc. Anh nói ở đây xưa người ta trồng dâu nuôi tằm dệt ra thứ lụa Tân Châu nổi tiếng, và hỏi tôi đã bao giờ nhìn thấy trái mặc nửa dùng để nhuộm Lãnh Mỹ A chưa? Anh nói chỗ này năm ba mùa lũ trước nước lên lé đế mặt lộ, người ta đánh bắt cá linh còn đông hơn đi coi hát ngoài đình...

Nhưng cánh đồng trước mắt tôi chỉ xem xép nước, xơ rơ lúa chết. Một mùa lũ thất bát, Thổ Công chếp miệng tiếc rẻ. Cho tôi. Những ký ức quê xứ mà anh vừa đi đường vừa chia sẻ đã rớt lộp độp giãy chết dưới vòng bánh xe quay. Có lẽ san sớt ký ức với người không cùng ký ức là

một điều vô vọng. Tôi chỉ nhìn thấy vài vạt rau nhúc đang độ trở bông, ít vạt ấu bị trĩ núa vào ruộng cạn... thành ra xách hai từ "mênh mông" đi cả buổi không biết gắn vô đâu. Lạ đi vắng, kêu mặc nưa ơi lâu lắm mới thấy ló đầu ra cho khách xa coi mặt.

Đất đai tôi bằng những vẻ đẹp khác đủ xài. Mấy cái cộ chất ngun ngút cỏ non nằm bên mé lộ, chơ vơ bớ trâu đi đâu. Những chiếc xuồng con nằm ngủ trưa dưới mé kinh, tắm đầm đìa trong bóng tre bóng trúc. Những ngôi nhà sàn bám bùn nhón chân sẵn sàng bước qua lũ, vẻ cương nghị ẩn trong dáng gầy guộc khẳng khiu. Những ông bà cụ ngồi im lìm nơi cửa trước ngó mông lung, không làm gì mà như đang nhen ấm áp. Và nắng trưa bỗng dịu trên tôi mỗi khi đi ngang qua những khạp da lươn đựng nước mưa đặt bên đường để đãi khách bộ hành...

Ở xứ mình giờ không còn cái hình ảnh thơm thảo đó. Ý nghĩ đó làm tôi nao nức, muốn sờ tay vào, muốn chụp ảnh, muốn uống ừng ực những ngụm nước mát, để nước chảy ròng xuống áo, muốn cúi lạy người đã đặt khạp nước ở đây, đã giữ cho tôi chút này, cái mà tôi đã mất.

Nhưng chủ nhân của khạp nước ven đường chỉ thản nhiên cười bới lại mớ tóc sương bảo, "lớn lên đã thấy cha mẹ tui đặt khạp nước ở đây, nên tui cũng làm theo y vậy, chỉ dám trẻ cựa nự, tui nó nói má làm chuyện tào lao, thời buổi này rồi...".

Bà già cho tôi uống ca nước mát pha với cả mấy ngậm ngùi. Lên xe rồi tôi hay bồn chồn ngoái lại phía sau. Cảm giác như tôi vừa đi khỏi thì những khạp nước bên đường cũng không còn nữa. Chúng tan biến theo bà cụ đã sắp gần đất xa trời, theo con đường ngày càng vắng khách bộ hành, chỉ những chiếc xe máy vụt ào qua và cơn khát đã được những hàng quán ve vãn.

Anh Thổ Công này giờ chẳng uống ngụm nước nào, nhưng trong gió có ngậm ngùi chẳng mà giọng cũng nhuốm, nói ra đúng như cảm giác của tôi, "chừng vài năm nữa biết mấy khạp nước đó còn không nữa?"

Cũng như nước lũ, cũng như lụa, cũng như những cây cỏ bên đường... đã biến mất không chờ tôi tới. Những chân trời khép lại ngay trước mặt, ở sau lưng.

Mùa sau trở lại, biết đâu tôi đi cùng một bạn đường ngơ ngác khác, và tôi đóng vai Thổ Công bắt đắc dĩ, đi qua cái xóm nhỏ đó, nói chỗ này trước người ta đặt nhiều khạp nước bên đường, là thứ gần như cuối cùng của nền văn minh thơm thảo, haha...

Tôi vẫn thường phải cười suốt những lúc làm Thổ Công khi bạn tới chơi ở xứ mình, ha ha và ha ha. Để đề nén một nỗi gì như mất mát, khi nói về con đường làng quanh quẹo nhảm dẫu chân trâu, những hội ba khía hội cá đường, những lò cốm lò rèn lò đường nằm rải rác ven sông.

Dặn lòng thôi đừng có tiếc những thứ không phải của mình, thuộc về mình, nhưng vẫn ngẩn ngơ... Nên tôi biết anh Thổ Công đằng trước chắc cũng lén thở dài. Anh nghĩ quê mình chẳng còn mấy vẻ đẹp để khoe với tôi. Chợt nhớ câu thơ "những lời ca chưa qua môi đã tan như khói trời"...

Cuộc chơi

(Truyện ngắn)

Nhóm tác giả: HOA HẢI ĐƯỜNG

Nơi chàng được hẹn đến phòng vẫn là một biệt thự nhỏ xinh, cửa mở rộng với lối đi rải sỏi được trang điểm bởi những bụi hoa vừa xanh lá cỏ kính vừa rực rỡ đài các. Lối đi quanh co dẫn vào một phòng khách mang dáng dấp riêng tư ấm cúng, một người phụ nữ khoảng chừng ba mươi khá xinh nhoẽn một nụ cười chào anh, đứng dậy ra hiệu mời anh ngồi vào ghế đối diện.

Hơi ngỡ ngàng trong trí tưởng tượng của anh. Anh thăm phục chủ nhân ngôi nhà này. Trên đường đi anh cứ nghĩ nơi anh đến là chốn ồn ào như những văn phòng dịch vụ thường gặp, công có thể khép hờ vì sự kín đáo cần thiết. Ở đây cửa mở rộng mà yên lặng hoàn toàn!

- Anh có chắc chắn rằng anh vẫn giữ nguyên ý định trả thù tình yêu mà anh bị phản

bội vào một người cụ thể nào đó? Một khuôn mặt nghiêm túc chìa thẳng vào anh câu hỏi như khiêu khích bằng một giọng nhẹ nhàng.

- Tôi chắc chắn, nếu không tôi đã không tới đây! Việc gì phải sợ mà không nói thẳng, anh đã quá ngán ngẫm với đủ loại kiểu yêu đương với kết thúc chẳng ra gì!

- Vậy anh hãy điền những điều anh muốn vào đây. Nữ chủ nhân đưa cho tôi một bảng in sẵn.

Trong bảng ấy chỉ là những câu hỏi về sở thích, thói quen sinh hoạt, mẫu người phụ nữ mà anh muốn gặp. Tất nhiên đó phải là người phụ nữ xinh đẹp trẻ trung tầm tuổi anh hoặc trẻ hơn, có học thức và chịu chơi.

- Anh chắc biết rõ những yêu cầu của việc này? Không chờ anh trả lời, người phụ nữ tiếp lời.

- Chúng tôi sẽ bố trí một cuộc gặp gỡ, nếu cả hai đều đồng ý thử sức thì xem như hợp đồng được ký kết. Anh nộp trước một trăm đô cho phí dịch vụ, khoản phí này như anh đã biết, sẽ hoàn trả lại nếu anh không hài lòng về những điều chúng tôi mang lại cho anh.

OK thôi, thật anh cũng chẳng quan tâm, tiền anh không nhiều nhưng cũng chẳng thiếu. Lần

này anh quyết định chơi trò chơi này một cách sòng phẳng. Anh sẽ nhập vai một công tử làm ra tiền và biết xài tiền, sẽ dùng mọi khả năng để quyến rũ, chinh phục, chiếm đoạt và ruồng bỏ không thương tiếc. Họ, những người phụ nữ đi qua đời anh, bằng cách này hay cách khác đã làm cho anh tin rằng trên đời này không hề có tình yêu, nó chỉ là cái áo khoác cho con đực và con cái!

- Có điều này phải lưu ý anh, mọi việc phải theo đúng pháp luật còn ngoài ra thì tùy thích. Cô gái mà anh sẽ gặp cũng sẽ chọn anh là đối tượng để trả thù. Chúng tôi sẽ không chịu trách nhiệm về hậu quả mà cô ta gây ra cho anh, cả hai đang cùng luật chơi công bằng, cùng nhắm vào nhau để trả thù, chúng tôi chỉ đóng vai trọng tài và chỉ can thiệp khi một trong hai vi phạm luật chơi, mức phạt vi phạm là một ngàn đô la đó, thuộc về người chơi đúng luật, khoản này hai người phải đóng sau khi đồng ý gặp nhau.

OK luôn, anh ném một nụ cười nửa miệng và một cái nheo mắt như một gã đàn ông điếm vào người phụ nữ trước khi ra về, nhập vai nhanh thật! Sợ gì chứ, dân chơi đâu có sợ mưa rơi!

Mẹ! Cô buông tiếng chửi thề! Cái con người thiện trong cô đã hoàn toàn bị đánh ngã. Mỗi lần gặp những chuyện bực mình cô luôn nhả một từ như thế! Cô còn muốn chửi nhiều hơn nhưng lần nào cũng vậy, chỉ buông được một tiếng duy nhất. Lao xe ra khỏi nhà, đó là cách làm ổn nhất vào lúc này còn đi đâu thì từ từ tính tiếp.

Cái quán ồn ào và nhập nhằng ánh điện này là nơi lũ bạn cô thường lui tới, đó là cái nơi mà khỏi hẹn cũng gặp. Đá chống cô bước xuống xe, một con xe khá hoành tráng.

- Trinh!

Tiếng gọi rơi sau lưng cô. Một giọng nam lạ hoắc đã vang lên. Đúng tên nhưng cô không ngoái đầu lại. Mỉa miệng cười, cô nhủ, thích thì cứ bước đến đây!. Không sai. gã nam ấy theo cô đến tận chỗ ngồi với nụ cười rất duyên.

- Nhớ anh không Trinh, Minh nè! Gặp trong sinh nhật Thái Nhân đó.

- Ồ, chào anh. Lâu quá mới gặp! Thăm nghĩ cô mà nhớ gã là ai là chết liền tại chỗ. Không biết có quen thật không hay lại là cái loại đàn ông ba mớ, thấy gái đẹp là mắt sáng như đèn pha.

Móc gói thuốc từ chiếc quần Jean ôm sát, cô ném xuống bàn.

- Anh hút cho vui.

- Ui, cảm ơn em, anh không hút.

- Vậy uống bia nhé! Em trai, cho chị hai chai ken. Không cần gã đồng ý, giọng cô với theo cậu phục vụ.

Ánh mắt gã ấy không còn rạng rỡ như câu chào hỏi ban đầu. Gã bỗng rụt rè. Cũng đúng thôi. sinh nhật Thái Nhân cách đây hơn một năm. Lúc ấy, cô đâu giống như bây giờ. Ngoan hiền và xinh đẹp. Đó là điều ai cũng nhận xét. Còn bây giờ? Cô là người quá sành sỏi. Mà vì sao cô quá sành sỏi thì cũng không nhiều người biết!

Thời gian trôi quá nhanh và con người cũng quá nhiều sự thay đổi. Cuộc sống cô đang sống là cuộc sống của thời cuộc, mình không lừa nó thì nó cũng lẳng lặng lừa mình. Vậy đại gì để nó lừa mình mãi, mình phải lừa nó chứ!

Trên đời không có gì là mãi mãi dù đó là tình yêu. Không phải tự nhiên mà cô nhận định thế! Cô đã từng yêu và từng tin rằng tình yêu là mãi mãi. Nhưng rồi cuối cùng cô chẳng nhận được gì ngoài hai từ phụ bạc.

Đàn ông à! Chó má lắm! Chúng đã cướp đi của cô quá nhiều, tuổi trẻ, lòng tin, tình yêu và nhan sắc. Với chúng chỉ có dự vọng là tất cả và mọi mối quan hệ chỉ là một cuộc chơi, vờn đuổi, thỏa thuê rồi chán ngán.

- Em đến đây có một mình thôi à? Lại cái giọng nam của gã làm cô giật mình:

- Ừ, một mình. Còn anh?

- Anh đi với nhóm bạn. Bạn anh đang ngồi đằng kia. Em qua đó cho vui.

Cô cười nửa miệng. Lại là cái trò mèo, cũ rích! Gã nghĩ cô giống mấy con bé mới lớn dễ lừa phỉnh vậy sao? Chưa biết ai là mèo ai là chuột đâu nhe cưng! Nghĩ thế nhưng cô cũng đồng ý đi với gã. Cuộc vui mà. Đêm đó cô lại tiếp tục một đêm không ngủ...

Ơ, mình về nhà bằng cách nào nhỉ? Cô giật mình với cái nắng ban ngày nóng bức chẳng chịu để yên cho cô ngủ, khát nước quá! Chẳng có thằng chim chuột nào đưa được mình về nhà, muốn cưa đổ chị đâu có dễ mấy em, cô đắc thắng khi nhìn thấy “người tình” cô dựng ở góc phòng.

Người tình của cô trông thật đẹp trai, mạnh mẽ, chẳng phải là tình đầu, cũng không chắc là tình cuối. Hấn luôn trung thành, chịu đựng và không phụ bạc cô bao giờ! Hấn chỉ uống nhiều xăng như mấy gã đàn ông uống nhiều bia, chỉ khác là bọn kia chỉ chực cưỡi lên người cô trong khi hấn luôn bị cô đè đầu cưỡi cổ.

Ý nghĩ khoái trá đè đầu thiên hạ làm cô vui hẳn lên, tung chăn và ném cái vù bộ đồ lót vào trong giỏ, chính xác! Cô nhún nhảy cái thân trần vào nhà tắm theo một điệu nhạc vu vơ.

Cha mẹ ban cho cô một thân hình hấp dẫn, một làn da trắng sáng mịn màng, một khuôn mặt thanh tú, cô hiểu mình cuốn hút đàn ông. Dòng nước mát mơn trớn bầu ngực của cô, rất ý thức giữ gìn nên cô vẫn giữ được hai núm hồng nhỏ bé trên bầu ngực no tròn ngon lành ấy. Thôi chết rồi, nước mát làm cô tỉnh người nhớ ra. Tội nay cô phải gặp gã đàn ông mà cô chưa từng biết. Hơi kinh dị, mà hơi gì, phải nói là phim kinh dị nhiều tập!

Cô không lạ gì chuyện môi giới dựng vợ gả chồng. Hàng trăm cô gái trình diện trước cái thàng dờ hơi củ sâm củ khoai củ gì gì đó cho nó

lựa chọn sờ nắn thử trước để lấy mấy ngàn đô đòi đòi, mẹ nó, khoản đó không bằng thằng đàn ông dân tộc kinh bỏ ra đãi người yêu ăn chè để cura, chỉ được cái nó đưa một lần nên thấy lớn, ham về làm ô sin cho nhà nó, có khi còn làm vợ chung cho cả nhà nó, nhục ời là nhục!

Tên đàn ông mà cô thấy cái mặt tối nay sẽ cùng cô làm quen nhau, người tình của nhau, đầy đoạ nhau, lừa gạt nhau và không bao giờ có nhau!

Được đấy cưng! Cái mà cưng thù ghét ở đàn bà thì chắc cũng sẵn có ở cưng mọi điều chị thù ghét đàn ông! Chị đây, cưng cứ trả thù thoải mái, nhưng trước hết phải làm cho hấn đổ cái đã, cô nhủ thầm.

Nơi hẹn là một quán bar do cô chọn, hấn là đàn ông thì phải ga lăng trả tiền, tội gì mà cô không hưởng. Rượu làm cô trở nên bạo dạn hơn, ngang tàng hơn, cứ là phụ nữ thì phải nhu mì hiền hậu cho cái lũ đàn ông điểm đàn ông ấy chiêm ngưỡng à? Ngợi khen à? Được gì chứ? Chả đại! Mà hấn không trả thì cô trả, cái loại đàn ông bủn xỉn ki bo khi ăn chơi thì bần tiện hơn ai hết. Gặp loại ấy cô chỉ đọc một câu “lượn đi cho nước nó trong!”

À, cũng bảnh trai đấy, ăn diện cũng một, có chút bụi bụi nhưng sạch sẽ, ý nghĩ đầu tiên khi cô thấy hắn cười cười tiến lại bàn cô. Gã này có nụ cười đều thiệt, ai không nắm lý lịch hắn thì dễ chết với cái nụ cười có duyên này nhưng với cô chỉ là nụ cười đều!

- Chào em, anh là Dũng, em chắc là Trinh?

- Anh ngồi đi, nếu anh chắc rồi thì không cần hỏi, cô phủ đầu, anh uống gì để em gọi?

- Giống em.

Tên này chắc theo chủ nghĩa số đông. Em uống trà lipton, anh cũng vậy à? Cô bảo hắn.

- Thì cho anh ly trà giống em, anh thích xài gu của em.

Được, tên này cũng đáo để đấy. Thường mấy tay tên Dũng là lộn xộn lắm. Để ra từ nhỏ đến lớn luôn phải tỏ ra mình gan dạ cho nó đúng với cái tên, nhiều khi nhát như thỏ cáy mà làm mặt anh hùng trông thật lố bịch, mà thôi, tên do cha mẹ hắn đặt, có hèn hay không thì cũng không phải lỗi của hắn. Kêu rượu cho hắn thôi, cô gọi phục vụ.

- Cho chị một ly Chi vát 18 nữa em.

- Mình ăn ở đây hay là chọn nhà hàng, anh hơi đói.

Anh nhanh thế, mình nữa chứ, làm như biết nhau từ hồi năm vậy. Cô cũng cảm thấy đói nhưng nếu đi nhà hàng thì lại dịch tới dịch lui mệt quá, cô ít ăn nên cũng lười.

- Thôi, mình ăn tạm gì ở đây cũng được, chút em muốn đi nhảy, anh có thích không?

- OK, anh cũng định vậy, ta ra Đại Nam nhé, hay em thích đi đâu thì anh đi đó.

Chủ nghĩa số đông, nịnh đầm ra phết. Cô cũng chưa biết nói gì với hắn, vào vũ trường thì khỏi nói vì chẳng ai nghe được, cô không ngại mấy tay dê xồm làm bộ kè tai để hôn trộm, chuyện nhỏ!

Cô ta thật đáng sợ! Điều đầu tiên trong đầu khi anh thức dậy, chắc muộn lắm rồi đây, anh nhìn về cái đồng hồ trên tường, mới sáng mà nhiệt độ đã ba mươi, lại một ngày oi bức nữa đây, mùa hè rồi, lại sẽ có những “ngày trái đất” lung tung lên!

Anh không nghĩ mình gặp một cô gái như vậy, toàn những điều anh ghét, uống rượu, hút thuốc, ăn chơi bất cần đời. Nhưng thà là cô ta

phơi ra tất cả như vậy mà để cho mình, anh không muốn ăn hiếp kẻ hiền lành ngây thơ, càng sắc sảo chừng nào càng thú vị chừng ấy, cũng hơi khó nhập cuộc nhưng việc gì cũng có giá của chúng, có sức chơi có sức chịu.

Anh mỉm cười, ngẫm cũng hay, không dung có bạn gái mà không phải trồng cây si, khỏi tìm cách chinh phục sẵn đón quyền rũ! Trò chơi này không khác gì ngày Cá tháng tư nổi tiếng, cả hai đều biết mục đích tìm đến, biết rõ đối phương muốn gì và tìm cách đánh đổ. Ai chà, không biết mình có tròn vai không đây, thâm kệ, cứ chơi cái đã.

Đêm qua rồi vũ trường đã hai giờ sáng, nàng than đói bắt anh đưa đi ăn rồi than mệt phóng xe về nhà mai đi làm sớm! Được đó, anh cũng không sẵn sàng cho một giấc ngủ khách sạn thường thấy sau những cuộc vui, anh không thích bao cao su còn cô thì cũng không thích làm gái hư hỏng trong mắt anh..

- Anh cũng mơ mộng nhỉ, có cả những con hạc giấy! Cô tinh nghịch sẫm soi ra chiều thích thú cái lọ thủy tinh hạc giấy anh để ở đầu giường..

- Mà sao có cả những giấc mơ đen tối, hạc đen, những giấc mơ phản bội, hạc vàng, để em

xem, mười tám con hạc, mười tám nàng của anh à, có con nào của em trong này chưa?

- Chưa. Em là con ngựa bất kham, cho em vào đó thì bẻ tung cái lọ của anh!

Nàng quả là sắc sảo, thoát nhìn đã nói đúng ý nghĩa chôn sâu trong lòng anh, những kỷ niệm.

- Ừ thì là con ngựa cũng được, nhưng anh sẽ chọn cho em màu gì?

Một câu hỏi khó, một kiểu thăm dò buộc anh phải bộc lộ suy nghĩ trong đầu về nàng. Không đâu em, anh không dễ mắc bẫy đâu.

- Màu @!

- Là gì? Làm gì có màu đó!

- Thì em tự nghĩ đi, nếu không nghĩ ra thì chờ đến lúc anh thả em vào đó, động não chút đi. Anh đánh trống lảng..

- Trong này có hai con hạc trắng, một là mối tình đầu của anh, chắc vậy, một là mối tình anh chẳng làm gì được, con hạc này quan trọng đây, cô gái nào mà được anh trân trọng vậy? A, anh mà cũng thất tình à? Buồn cười nhỉ, khoảng trống giữa các con đen trắng được lấp đầy bằng mười ba con hạc hồng, anh là chúa trắng hoa!

- Thôi, để anh yên nào, nãy giờ toàn là em nói, cái phòng bốc mùi chua ngoa rồi nè!

Anh chặn con ngựa cái ngũ sắc bằng một nụ hôn, suýt chút anh phì cười vì hình ảnh ví von von đó. Nàng bị hôn bất chợt hơi giật mình, một cái run nhẹ, thả lỏng người đón rồi hôn trả lại anh, hai tay nàng tìm cơ thể anh, chuyển động cho vừa cái ôm ghì, nép sát ngực vào anh êm ái, rung chuyển vào nhau, hồi hả tìm trong môi nhau những khát khao khám phá đến tận cùng.

Nụ hôn môi luôn là cái bắt đầu cho hạnh phúc hay tai họa của cả đàn ông lẫn đàn bà. Cái vị nồng nàn say đắm ngấn đi hay dài mãi ra, mãnh liệt hay hờ hững tổ cáo một cách không thể che dấu tình cảm thật sự của con người.

Trong nụ hôn mê mải say đắm ấy anh cảm thấy hạnh phúc ngập tràn trong tim, hạnh phúc vì cảm nhận mình được yêu cùng với nỗi hoảng loạn khi bất ngờ khám phá ra rằng mình đã yêu nàng, anh có thể sẽ là người thua cuộc...

Người ta nói ái ân là quà tặng của thượng đế dành cho con người. Cũng là quà tặng nhưng cách người ta có và tặng nó thật khác nhau

Những kẻ vô sỉ thì dùng tiền để ăn cướp, chiếm đoạt. Kẻ hèn hoặc kém thế hơn thì rình rập sẵn tình. Những người yêu nhau thì trao tặng. Tình dục là một thế giới bí ẩn riêng tư.

Những tháng ngày rong chơi thời thượng, những lần gặp gỡ, những tối vui vẻ cùng với cả lũ bạn bè của nàng, nói mọi thứ trên đời, hiểu mọi điều về nhau nhưng một điều cả hai không bao giờ nói hay nhắc đến, tình yêu.

Không có chuyện tình yêu trong mối quan hệ như thế này. Anh yêu em, em yêu anh, điều mà mọi chàng trai cô gái có thể bày tỏ nhưng với anh và nàng thì không! Đó là tự thua cuộc, mà nếu một trong hai thốt lên điều ấy thì kẻ còn lại sẽ cười phá lên, dối trá!

Có lần nàng nói với anh thật sòng sạo nhưng không phải nàng không có lý.

- Đàn ông các anh, điều đầu tiên khi quen một cô gái là nghĩ làm cách nào và bao giờ đưa được cô ta lên giường!

- Thế phụ nữ thì không vậy ư? Không thích làm tình à? Anh tức giận phản công vì nàng nói quá thẳng...

- Có chứ, không thôi họ lấy chồng làm gì! Chỉ khác là điều đầu tiên họ nghĩ là người đàn ông này có đáng để mình lên giường với anh ta không!

- Anh thấy đàn ông cũng bị lừa tình gạt tiền bởi phụ nữ, anh và em cũng không ngoại lệ đâu!

Giờ nàng đã ở đây, trên giường của anh, trong nhà của anh, không có những cơn say, không có không gian khách sạn. Cửa sổ phòng ngủ khép kín, nơi trai gái, tình nhân, vợ chồng nhảy cùng một vũ điệu tình dục với trang phục khỏa thân..

- Anh... Dừng ngập ngừng nhìn cô, đôi mắt anh đầy khao khát.

Anh dùng đôi bàn tay mình ôm trọn đôi má cô, nâng cằm cô lên nhìn rất lâu vào đôi mắt cô như người ta làm một nghi thức thần bí, sự nồng nàn đắm đuối toát ra từ đôi mắt ấy, cô như bị thiêu đốt.

Bàn tay anh rời mặt cô rơi xuống cổ vượt qua bờ vai chạy xuống bụng cô không dừng lại. Cô nhắm mắt lắng nghe đôi tay anh chuyển động nhẹ nhàng qua làn vải trên người cô như một nghệ sĩ xiếc tài năng, anh làm chúng biến

mắt khỏi cô nhanh đến nỗi cô giật mình khi thấy môi anh chạm vào đùi cô. Một khoảng vắng lặng đủ cho cô kịp nhận ra da thịt anh chạm khắc những rung động trên cơ thể mình. Nhắm mắt tận hưởng một nụ hôn dài đến nghẹt thở, rời ra rồi lại lao vào ngẫu nhiên. Làn môi anh tìm đến ngực cô, anh hôn nó như đứa trẻ háu đói, đàn ông rất giống trẻ con, anh là đứa trẻ tham lam xấu đói!.

Anh như người say trong nụ hôn bất tận, anh khám phá cô bằng nụ hôn trượt dài xuống bụng, lướt qua đùi cô xuống tận bàn chân, anh cắn nhẹ vào ngón chân cô, nó truyền lên cô một cảm giác rung rúc sung sướng, cảm giác cô là chủ nhân còn anh là nô lệ!

Nụ hôn lại chạy ngược lên và dừng lại giữa hai đùi cô, cô hơi hoảng, dùng tay mình ôm lấy đầu anh chặn lại, không dứt khoát, cô thẹn nhưng cũng tò mò muốn biết anh sẽ làm gì. Anh không dừng lại, đôi tay anh bầu ghì hông cô rồi nâng người cô lên, anh say mê với nụ hôn của mình, anh khám phá cô đến si mê, tận tụy như một tên nô lệ phục dịch một cách tôn kính nữ hoàng của mình. Cô ngây ngất bập bênh trôi dạt hoang dã trong từng đợt sóng cồn của những nụ

hôn, người cô căng cứng và chờ đợi. Cô cuống quýt kéo anh về phía mình, bàn tay cô vội vã tìm nắm phần thân thể nóng rực của anh, cô muốn nó...

Anh lại vươn người chống tay lên cao nhìn cô chăm chú, cái nhìn của mèo vờn chuột, con chuột đang chờ được xé xác! Anh ghì chặt như đóng đinh hai tay cô trên đầu, anh đổ lên người cô từng đợt sóng, những cơn sóng vũ bão ập vào bờ, thủy triều dâng lên rồi rút ra xa, lại dâng lên rồi ập vào cô. Mặt trời nóng hổi lặn ngụp nô đùa chìm sâu xuống biển, những con sóng vỗ vào rồi vỡ ra thành những bọt nước li ti chạy khắp người cô. Cô thấy người mình tan ra, rùng rục, bồng bênh, ngây ngất, những tiếng hoang dại của anh, của cô hòa vào nhau không cần giữ gìn. Một dòng ấm từ người anh chảy dữ dội trong cô khiến cô như ngất đi, Anh đổ ập xuống nằm bất động trong giây phút rồi xoay người lại để cô nằm trên ngực anh. Anh ôm và vuốt ve lưng cô rồi xoa xoa và vỗ nhẹ nhẹ như ru trẻ con. Cô cảm thấy sung sướng, một cảm giác êm ái hạnh phúc, cảm giác được anh che chở đưa cô vào giấc ngủ ngon lành.

Cô giật mình dậy thấy anh đang ngồi chống cằm nhìn cô, anh không ngủ sao? Ánh sáng từ ngọn đèn ngủ đủ để thấy từng nét trên cơ thể khỏa thân của cô, cô mắc cỡ kéo cái chăn che người nhưng anh ngăn lại.

- Em để yên cho anh ngắm em.

Giọng anh nói nửa như cầu xin, nửa như ra lệnh, rồi anh choàng tay ôm lấy cô.

- Em ngủ đi, trời còn sớm lắm.

Thật ra anh không ngủ được. Anh suy nghĩ về cô. Về ngoài phá phách ngang tàng của cô chỉ do cô đóng kịch, cô không có nét nào như vậy khi lên giường với anh. Cô cũng không khác gì anh, chỉ có được khi người ta ban tặng, Nhìn về mãn nguyện của cô khi ngủ anh chợt hiểu ra điều đó. Trong trò chơi tình ái không ai tự tạo được cho mình, nó phải do người phối ngẫu mang đến. Anh bị lừa dối, cô bị phản bội, nỗi đau hóa thành thù hận, tình yêu không tồn tại vậy trao nhau nụ hôn anh biết gọi nó là gì? Cô nghĩ gì khi hôn anh?

Những cảm xúc do hai cơ thể mới mẻ trong nhau mang lại, cái hăm hở khám phá ấy liệu lấy gì đảm bảo sẽ không nhàm chán, cũ rích khi thời

gian đi qua? Một cái lạ bằng tạ cái quen, hóa ra là người ta chán nhau hoặc bỏ nhau chỉ vì không làm mới mình, không tạo ra những mới mẻ trong mắt nhau để cùng khám phá, chiêm nghiệm làm giàu cho cảm xúc lứa đôi.

Anh rất chung thủy với tình yêu của mình. Những con hạc giấy là những năm tháng anh đi tìm kiếm tình yêu. Ba con hạc đen tượng trưng cho ghen tuông mù quáng, ích kỷ tàn bạo và dối lừa vô cảm, hai con hạc vàng là người đến với anh vì tiền, những con hạc hồng là tình yêu anh dành cho họ, không đủ gắn bó để đổi màu! Không ai biết là anh đã ghi cả tên người vào trong con hạc, ghi cả ngày anh quen họ, đó là một bí mật! Không bao giờ anh bỏ cùng lúc hai con hạc vào lọ. Những con hạc ấy cứ lần lượt đến và đi.

Anh là gì của nàng đây, nàng là gì của anh.? Chẳng lẽ tình dục lại làm sâu sắc thêm những tình yêu chưa định hình? Trước khi ân ái cùng nàng anh không hề phải suy nghĩ. Sự ràng buộc trách nhiệm lẫn nhau được xem là một trong những vi phạm, vì sao lại như vậy? Phụ nữ luôn là kẻ thiệt thòi trong trò chơi tình ái, tại sao điều quy định này lại tạo ra lợi thế

cho đàn ông? Nàng cần gì ở anh? Nàng chạy trốn cái gì?

Có quá nhiều cái dấu hỏi ngổn ngang, anh phải quay lại trung tâm tư vấn, chắc họ biết một điều gì đó. Những người trước anh đã có kết cục như thế nào, có thể qua họ anh sẽ có câu trả lời cho mình.

Tiếng nhạc ở đâu đó làm cô tỉnh giấc. Lâu lắm rồi mới được đánh thức bằng một bản ballad ngọt lành như thế!

“Trôi miên man về đâu một nhành hoa mới nở. Hoa tàn che lấp những con đường, Tìm cho ta một cảm giác bình yên, Ngày ấy tình khô và hồn nhiên. Ngày em ngủ trong trái tim, êm đềm quá!

Em yêu anh là yêu bằng niềm kiêu hãnh. Thiên đường xanh mượt gió trong lành. Cuốn vào đời anh là em bất tận. Vô tình chúng ta thuộc về nhau, ngàn kiếp sau...”.

Và cũng rất vô tình cái tâm hồn lãng mạng của cô được đánh thức, rất nhẹ nhàng và thơm thoảng như chính nụ hôn của chàng hoàng tử trao trên môi cô công chúa ngủ trong rừng.

Đó không phải là tiếng nhạc đèn đuề đuề mỗi lần cô bước vào bar, cũng không phải

những cái lắc người điên cuồng như người ta đang cố sức giữ đi tất cả những ưu phiền đang cố bám víu. Đó là sự tỉnh khôi của cảm xúc, khi con người và ái tình được trọn vẹn trong điệu vanlse yêu thương. Nhưng lúc này cô cảm thấy hoang mang với cái trọn vẹn ấy!

Cái gã mà cô đang hẹn hò này mang lại cho cô thật nhiều sự thú vị của cảm xúc, vừa mới vừa cũ, vừa xa lạ, vừa thân quen. Chẳng lẽ nào hẳn lại cảm hóa con người cô? Cảm hóa bằng cái gì nhỉ? Không cụ thể nhưng có một chút khiêu khích của thù hằn, một chút sành sỏi của ăn chơi, một chút mê mê của ái tình và một sự thèm khát một tình yêu kiên định. Một bản sao của tâm hồn...

Cô chợt nhớ lúc cuộn mình trong chiếc chăn của gã, cái mùi mồ hôi nồng nồng, đeo bám bởi những cảm giác mê mê của đêm ái ân trọn vẹn. Cô miên man với những suy nghĩ khá mới mẻ đang hình thành trong đầu. Cô nên tiếp tục hay dừng lại?

Gã đúng là không phải là loại đàn ông cô đã từng gặp. Không cao ngạo, không cáo già ngược

lại còn chơi rất đẹp. Cô cũng không phải là người dễ dãi nhưng không hiểu sao khi gã choàng tay ôm lấy cô, hơi thở dồn dập sau gáy cô, môi nóng chạm vào làm da thịt cô tan ra như que kem đá giữa mùa hè rực nắng, cái cảm giác muốn có hân bông dung đội đến quá còn cao.

Cô lắng nghe trái tim mình, hốt hoảng với nhịp đập thay đổi của nó, cô không còn sở hữu nó, nó đập những nhịp hoảng loạn!

Với tuổi ba mươi cô có thể nhìn vào đôi mắt của người đàn ông để biết họ muốn gì và cô nhìn thấy đôi mắt gã. Thù hận có, nồng nhiệt có, thiết tha có, và cay nghiệt cũng có.

Những tưởng cũng chỉ là một cuộc chơi của một gã đàn ông và một ả đàn bà nhưng sao nó vẫn mặn nồng bởi những đê mê từ cảm xúc. Dẫu biết rằng không có gã, cô sẽ có người đàn ông khác và luôn chắc chắn điều ngược lại.

Hay là cô lại yêu? Lại là một sự nhầm lẫn của lý trí. Cô cười khẩy, yêu à, xem ra còn khó hơn người ta du hành vào sao Hỏa!

Hôm rồi cô gặp nhỏ bạn thân, nó khóc, bảo vừa li dị chồng. Chuyện tình cảm ai mà ngờ

được, hôm nay còn rất thiết tha nhưng chắc gì mai đã thế! Thằng chồng nó cô biết - người đàn ông hoàn hảo, chỉ tội sự hoàn hảo không dành riêng cho bạn cô. Giống đàn ông là vậy. Không yêu thì tro như đá, bạc như vôi.

Cô đã có mối tình đầu như bao người con gái khác nhưng với cô nó vừa thánh thiện vừa nhớp nhúa. Thánh thiện là vì ngày ấy cô ngây thơ quá, hồn nhiên quá! Cứ nghĩ tình yêu như một phép lạ màu nhiệm. Còn nhớp nhúa ư? Hừ, nếu có thể cô chỉ muốn nhỏ toẹt một bãi nước bọt vào hai chữ nhớp nhúa ấy!

Cái gã người yêu đã biến cô thành đàn bà trong sự đau đớn tột độ, điều ấy ám ảnh trong suy nghĩ cô đến tận bây giờ. Đôi lúc cô cũng muốn thối vào tình yêu một hơi thở nồng ấm và chấp cho nó một đôi cánh thật đẹp như thiên thần nhưng rồi mối tình ấy như cái roi ngựa quất tan nát vào tâm hồn cô. Đau đến không thể hồi sinh được.

Giữa cái lúc cô nghĩ rằng hôn nhân là kết thúc tốt đẹp nhất của tình yêu thì gã bỏ cô đi lấy vợ. Không phải vì cô xấu, không phải vì cô nghèo, cũng không phải gã không yêu cô, mà vì

chữ hiếu, như lời gã nói. Thật là nực cười. Mẹ, sao hắn không có hiếu trước khi nằm trên người cô nhỉ?

Không lâu sau đó cô quyết định kết hôn. Cái gã chồng của cô kể ra cũng là người chu đáo. Trước ngày cưới, hai đứa dắt díu nhau đi xét nghiệm tổng quát. Cái tờ giấy to dùng chỉ chút chữ ấy ghi một câu rất khiêm tốn. Vô sinh. Vì chữ hiếu gã tạm biệt cô để tìm một người đàn bà có khả năng duy trì nòi giống. Cô dở khóc dở cười.

Con đường cô đi thật nhiều cạm bẫy và đàn ông đa phần là những thứ lỗ bịch, kịch cỡm. Cô tự nghĩ ra cái vỏ bọc ngang tàng, phá phách để bảo vệ mình. Không chạy trốn mà cần phải đối mặt. Trong cô giờ đây chỉ còn lòng thù hận, chẳng có chút niềm tin với bất kì thằng đàn ông nào. Cô phải hơn hắn chúng, phải làm cho chúng điêu đứng, sống dở chết dở!

Bạn cô làm ở trung tâm tư vấn, thấy cô sống vậy, không hiểu sao lại xui cô tham gia trò chơi này. Ban đầu cô cảm thấy thích thú, không dung có gã đàn ông hết mực chịu đựng mình trong mọi tình huống lại không mất gì ai mà không khoái. Mặc dù, cô biết rõ hắn đang lừa đảo,

công khai lừa đảo, nhưng thà vậy còn hơn, cô sẽ không phải té ngã trong giấc chiêm bao những lời đường mật yêu đương của những thằng đàn ông giả dối.

Hôm ấy, dắt xe ra khỏi nhà gã tình hờ mà cô không dứt ra được những bộn bề suy nghĩ. Một cảm giác sợ hãi mơ hồ xâm chiếm lấy cô. Cô không trả lời được lý trí hay tình cảm sẽ thắng. Hình như trong cái ngây ngất của ái tình, lý trí có vẻ sao nhãng việc giữ lấy những nguyên tắc ban đầu.

Gã đã giảng một mê cung tình ái trên lời cô đi với bộ mặt rất lạnh lùng, một tay sát gái có hạng! Nhưng ở một phút giây gần gũi nào đó ánh mắt lém lỉnh của gã cũng trở nên rất dịu dàng và chân thật.

Thôi, chẳng việc gì ngồi đây nghĩ về hắn, chẳng phải cứ lên giường với nhau là yêu nhau, cô chẳng cần ai bổ thí cái thứ tình vờ ấy, chuyện vớ vẩn. Từ sâu thẳm lòng mình cô mong nhanh gặp lại hắn, nhớ đến chuyện đó cô bỗng đỏ bừng mặt lên, hắn cũng ghê gớm thật, chẳng biết sau đêm ấy hắn nghĩ gì về cô, mà hơi đâu, kệ hắn chứ.

Người ta dùng lửa thử vàng, dùng vàng để thử đàn bà, dùng đàn bà để thử đàn ông, hắn thế

nào rồi nhỉ? Có như cái vẻ bề ngoài hần đang thể hiện không? Cô lại thắc mắc về hần nữa rồi, mệt quá đi!

Bật máy lạnh, Trinh quăng cả đồng hồ lên bàn rồi ngã một cái ầm lên chiếc giường nệm, đã thiết! Cô thích thú nhún người, một cảm giác thật dễ chịu.

À, cái lọ thủy tinh mười tám con hạc anh chàng này mang đi đâu rồi, cô ráo dác tìm. Sao lại cất đi nhỉ, có dấu thì cũng bị cô khai ra hết mọi bí mật rồi, dấu làm chi nữa!

Nơi đặt cái lọ giờ là một mỹ nhân ngư ngực trần, Trinh thử ướm cơ thể mình để so sánh, quyến rũ chẳng kém gì, có khi lại hấp dẫn hơn vì cô là người thật! Trinh thích thú nhớ lại câu người đời ví von “cơ thể của người đàn bà là cái đẹp do tạo hóa ban tặng”, cô hài lòng vì mình được tặng một phần không ít!

Hôm nay cô về nhà trước, muốn dành cho hần sự ngạc nhiên. Đặt lên bàn chai rượu, cô bày món ăn, trông thịnh soạn nhưng hoàn toàn theo ý cô, cũng thử đoán gu của hần nhưng lại thôi, việc gì phải chiều theo sở thích của kẻ khác, ngán lắm rồi!

Hôm trước khi dừng ở cổng nhà cô, tự dưng hấn đưa cho cô chìa khóa.

- Em giữ một chìa nhé, lúc nào thích thì ghé.

- Anh không sợ em dọn hết đồ trong nhà anh à?

- Hi hi, anh mà em còn dọn được hưởng chi đồ, mà nếu em dọn thì anh khỏi dọn, khỏe!

- Đừng có mơ nhé, em chẳng bao giờ đảm đang đâu, dành chuyện đó cho vợ anh đi, tha cho em! Gã này cũng nịnh đầm dữ, cô nhủ thầm.

- Ủ, thì tha, anh sợ cái phòng ngủ của anh bị lạnh lắm, hôm nào anh đi vắng em đến sưởi ấm nó dùm anh.

Làm như bấu lắm! Thật lòng, thấy hấn tin cậy cô cũng có chút cảm động. Nhưng đây là ý gì, hấn định ra chiêu gì đây, lòng cô một thoáng ngờ ngác, cô hơi bất ngờ...

- Em ở đây bao giờ vậy, sao sáng giờ anh nhắn tin em không trả lời? Hấn vừa vào nhà đã đứng ngơ ra nhìn cô trông rất buồn cười.

- Hôm nay sinh nhật em, phải khác chứ! Cô nói dối, thật ra cô muốn bất ngờ xuất hiện để xem lúc không có cô hấn làm gì!

- Ôi, sao em không nói sớm. Em ở nhà, anh ra ngoài một chút, sinh nhật thì phải có bánh có quà, anh đi nhanh thôi.

Người đâu mà dễ tin, nói sao nghe vậy, đồ đại gái, cô rửa thắm. Cũng hơi hối hận vì mình đã nói dối, mà cũng tại hấn, cái kiêu cả tin ga lăng, hấn làm cô đâm khó xử.

- Thôi, để khi khác đi, em không muốn anh đi đâu hết, em sẽ cho anh một bất ngờ!.

Cô bước tới nũng nịu níu tay hấn, cô ghét cái kiểu yếu điệu thực nữ trước đàn ông thế này nhưng không làm thế thì hấn cũng chẳng nghe đâu, hấn rất cứng đầu!

- Máy con hạc anh mang đi đâu rồi? Lẽ ra cô không hỏi nhưng cần đánh lạc hướng hấn cái vụ quà sinh nhật.

- Anh cất rồi, sợ em ghen!

- Ghen? Em ghen? Cô tròn mắt nhìn hấn rồi chua vào.

- Anh chắc đọc truyện cổ tích nhiều lắm, quên đi huynh! Có nghe câu tình yêu cần bông hồng còn lòng ghen tuông cần gai không?

- Anh biết, anh sợ gai đâm lắm nên cắt, hì hì.

Cô thụi vào hông, hấn né, mất đà thành ra ôm nhau, không gian bỗng im lặng cho một nụ hôn không định trước...

- Mình ăn đi anh, em đói. Cô đẩy hấn ra thật nhanh, lực hút của hấn rất mạnh, cô không cưỡng lại được, cô muốn để dành.

Cô điều chỉnh các ngọn đèn để làm cho căn phòng có màu hồng phấn, cô thích cái màu ấy, nó tô điểm cho sự lãng mạn nồng nàn. Cô không biết mình có hư đốn lắm không nếu làm vậy với hấn, điều bất ngờ của cô.

Cô từng xem trên tạp chí, trên mạng, nói về những người đàn bà suốt cả đời làm vợ chưa từng biết đến khoái cảm đàn ông. Tội nghiệp, họ luôn vì chồng để tỏ ra đồng điệu, sợ chồng nghĩ ngợi lại buồn.. Cô cũng từng nghe đàn ông kháo nhau về người vợ tuyệt vời là một quý bà ngoài đường, một ô sin ở nhà và một ả gái điếm khi lên giường. Chẳng biết bọn đàn ông nghĩ thế nào chứ gái điếm mà lên giường thì khác gì các bà vợ đóng vở kịch khoái cảm với chồng. Mỗi ả điếm có cả ngàn thằng đàn ông, ráng cho xong để lấy tiền, khoái cảm cái gì chứ!

Cô cũng từng xem phim sex, nghe người ta nói làm tình như phim sex thì mới tạo được khoái cảm. Eo ơi, chẳng biết đúng sai thế nào chứ chuyện riêng tư mà rên la trước ống kính và ánh đèn sáng trưng như vậy thì chẳng thể nào tin nổi những kiểu rên xiết ấy, vậy mà khối người lại tin!

Rượu làm cô bạo dạn hơn, mong muốn được gần gũi anh thôi thúc hơn. Anh đi ra từ nhà tắm chỉ quấn độc mỗi cái khăn, chẳng biết ngượng là gì!

- Đâu, điều bất ngờ của em đâu, nói anh nghe.

Cô không trả lời mà dùng tay đẩy anh ngã ra giường. Cô trườn lên người anh một cách nhẹ nhàng, từ từ lướt thân thể mang dáng dấp một con mèo hoang, ngoạm lấy tai anh rồi thì thầm vào đó.

- Là em!

Cô hôn anh rất khẽ khàng và chậm chạp, vào cổ, vào tai, trườn dài trên ngực và ngọt ngào ở hai cái đầu ti bé xíu với những hơi thở dồn dập nóng bỏng. Cứ như một người lướt ván chuyên nghiệp hiểu rõ về biển khơi và thời tiết, cô biết anh thích gì và muốn gì...

Chỉ bằng một động tác cô hất tung cái áo ngủ ra phía sau rồi trườn người trên thân thể anh, lắng nghe mùi đàn ông nồng nồng tỏa ra ngây ngất. Cái mùi hương ấy như một chất xúc tác làm cô trở nên cuồng nhiệt và mê mẩn. Cô ưỡn thẳng người trên bụng anh như một nữ chiến binh cưỡi những con ngựa dũng mãnh phi nước đại trên cánh đồng hoang dại bao la. Mắt cô nhắm nghiền, mái tóc cô xõa dài ra sau như lướt trong gió, hai tay cô chà xát trên ngực anh, lúc nhẹ nhàng, lúc bấu víu như người kị sĩ không yên cương đang rạp mình cùng vó ngựa.. Anh ưỡn người lên đón lấy cô, ôm ghì tấm lưng thon dài với đôi mắt nhắm nghiền phiêu diêu, anh chiều theo ý muốn của cô, theo từng nhịp run rẩy và ghì siết.

Không gian lắng đọng càng trở nên mù mịt, chỉ còn những hơi thở gấp gáp, những nhịp điệu dồn dập từ cô và anh. Cả hai đều hòa mình vào một vũ điệu trên chiến trận, rất nhịp nhàng. Mồ hôi túa dài trên tấm lưng trần mong manh của cô. Đôi tay ghì sát tấm lưng ong ấy cũng ướt đầm, trơn tuột. Đùng nghĩ lúc nào phụ nữ cũng mềm mại và yếu đuối, ở những thời khắc trong

đời họ bỗng trở nên bền bỉ và dai dẳng. Đúng như một kẻ nữ.

Căn phòng ngủ bỗng bình trong ánh đèn hồng huyền ảo, chính ánh đèn ấy đêm nay cô như một thánh nữ, đẹp một cách diệu kì. Rồi cô thét lên một tiếng như bị trúng tên, mũi tên từ người anh xuyên thẳng vào cô, người nữ chiến binh hoang dại đổ ập trên lưng ngựa ngất lịm, con ngựa trung thành với chủ cũng ngã quỵ. Cả hai đều mềm người sau cuộc chiến, anh thiếp đi chỉ mỗi kịp hất cái chăn phủ lên người cô.

Cô cự mình làm anh tỉnh giấc. Trong giấc ngủ yên lành trông cô thật dịu dàng và bình yên. Người ta vẫn bảo khi ngủ ai cũng trở nên ngoan hiền, thánh thiện huống chi đây lại là một cô gái. Mắt đây, môi đây, cứ như có một lực hút cuốn cái nhìn của anh không thôi. Bất giác, một thứ cảm xúc thân thương trỗi dậy dâng lên trong anh. Thật khế, anh vuốt ve gương mặt cô, mái tóc cô và im lặng tiến đêm vào màn tối tĩnh mịch.

Không rõ tự bao giờ, anh không còn xem mối quan hệ với cô là một trò chơi không cần định nghĩa dù hiện tại anh vẫn chưa biết mình có nên gắn bó với cô hay không? Anh như con

chim bị tên sợ bóng cành cong, tình yêu với anh là món hàng xa xỉ tưởng tượng không hề tồn tại. Càng ngày anh càng nhớ và mong gặp lại cô, muốn hiểu cô hơn, muốn chăm sóc và làm cô vui lòng. Anh không gọi đó là tình yêu, với anh, những ngày bên cô là những phút giây rong chơi ấm áp, ngọt ngào. Cảm giác ấy luôn làm cho con tim phiêu lãng của anh hụt nhịp nhưng anh không muốn thiếu nó.

Thân thể kiều diễm ấy đang trong vòng tay anh, không gian này và cả nàng nữa là của riêng anh. Những nụ hôn ve vuốt ôm ghì làm nàng tỉnh giấc. Đôi mắt tròn xoe ngược nhìn anh rồi nhắm lại, nàng gắn chặt môi mình vào anh, ái tình nồng nhiệt trao đi nhận lại vồn vập, run rẩy, đê mê. Anh làm sao biết rằng, ngày mai, điều còn bất ngờ hơn nữa đã dành sẵn cho hai người.

Dũng nhớ Trinh đến cồn cào. Cả tháng nay đi công tác, anh chỉ liên lạc với Trinh qua điện thoại, linh cảm trong anh có điều gì đó không bình thường, Trinh có vẻ sao sao ấy., lạnh lùng hờ hững, nói chuyện cho có, hay là Trinh gặp chuyện gì? Lòng anh như lửa đốt.

Từ sân bay anh đón taxi thẳng về nhà Trinh, điện thoại Trinh đã tắt máy nên anh không liên

lạc được, chủ nhà cho hay Trinh đã trả nhà hơn mười ngày rồi, đi đâu thì họ không biết, chắc là về quê.

Về quê? Dũng chợt nhớ ra là anh không hề biết quê Trinh ở đâu, thật là vô tình, hay là..., một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Dũng. Anh vội vã về nhà, thậm chí mong đây là một trò đùa, một bất ngờ Trinh dành cho anh, tính Trinh vẫn thế.!

Bóng tối bao trùm căn phòng, Dũng đứng thần thờ một lúc lâu rồi đưa tay bật đèn, trên giường, dưới lọ thủy tinh mười tám con hạc là một tờ giấy. chỉ chít chữ.

“Anh yêu của em,

Mình gặp nhau đã gần tròn một năm, còn bốn ngày nữa là đến cái ngày lần đầu ta gặp nhau, anh còn nhớ cái quán bar ấy chứ? Em định cùng anh trở lại nơi ấy nhưng không thể. Công ty chọn em sang tu nghiệp ở châu Âu một năm, năm sau em sẽ về.

Em rất nhớ anh, đi mà không kịp giã từ nên em rất buồn, em biết anh cũng buồn nữa, nhưng làm thế nào được anh, em không muốn anh vì em mà bỏ dở chuyện công tác, ta đã hẹn nhau

là không được làm ảnh hưởng đến cuộc sống của nhau.

Em cảm ơn anh đã dành cho em những phút giây yêu thương, những tháng ngày hạnh phúc, em không mong gì hơn. Em đã nghĩ kỹ rồi, ta nên chia tay nhau ở đây anh ạ, em không là mẫu người phụ nữ dành cho anh.

Cả anh và em đều hiểu rõ là ta có thể mang lại cho nhau mọi thứ, chỉ trừ một thứ không bao giờ có, đó là tình yêu. Anh và em chưa bao giờ nói lời yêu nhau như mọi đôi tình nhân trên thế gian này. Một năm qua cả hai ta luôn tránh né phải nói ra lời ấy cả lúc anh và em gần gũi nhau.. Tình yêu tráo trở bội bạc đã khiến em gặp anh với mong muốn trả thù đàn ông, em đã thề rằng sẽ làm anh si mê quy lụy dưới chân em, sẽ làm anh đau khổ như em từng đau khổ khi bị người ta vứt bỏ bên lề cuộc sống.

Anh thật đáng là đàn ông. Ở bên anh em được yêu thương che chở, được làm đàn bà đúng nghĩa, anh không hề đòi hỏi ở em điều gì và anh thật rộng lượng, vì sao em nói vậy chắc anh cũng không hiểu đâu mà em cũng không muốn giải thích, chỉ mong anh biết rằng em đã

nép vào anh, thật sự nép vào anh, em đã không còn nhớ chút nào điều gì đã đưa em đến với anh.

Em đã yêu anh thật rồi, trở trêu thay tình yêu ấy lại đến bằng những giây phút mặn nồng bên nhau, nó không thơ ngây, hò hẹn, không lãng mạn nên thơ. Niềm đam mê nhục thể từ anh chảy vào trong em làm sống lại tình yêu mà em ngỡ đã chết từ lâu. Em khao khát anh đến độ thành thương nhớ và em không còn là cô gái bất cần đời nữa, em trở nên yếu đuối vô cùng

Anh và em đến với nhau như một trò chơi không ràng buộc, ngờ đâu sự tự do ấy khiến em yêu anh trong ngỡ ngẩn, em lụy tình anh, em ghen, ghen với cô gái xinh xắn mà anh ngồi chuyện trò rất vui vẻ để rồi em lại làm mình đau khổ khi thấy cô gái ấy xứng với anh hơn em.

Anh có nghe tim mình đập trở lại không? Em tin là anh cũng không như ngày ta mới gặp nhau, trái tim em mách bảo rằng anh vẫn còn yêu nồng nàn và em mong anh hãy bắt đầu lại, hãy quên em đi, hãy tìm cho mình một người con gái ngoan hiền không giống em, cuộc đời em quá nhiều sóng gió.

Em không muốn ràng buộc cuộc đời anh nên đây là dịp để em ra đi, phải ra đi thật nhanh vì nếu không em chẳng thể đi được nữa và ta lại ràng buộc nhau, làm khổ nhau. Em tin thời gian một năm đủ làm cho em quên anh và em sẽ quên anh, em tin chắc thế.

Cuộc chơi của chúng ta kết thúc vì nó không còn ý nghĩa nào nữa. em nói lời này chắc anh hiểu, em đã lại yêu và sẵn lòng thú nhận một lời, em yêu anh.

Quên em đi anh nhé, mình có một kỷ niệm đẹp phải không anh? Em sẽ không quên những kỷ niệm ấy.

Em chúc anh sống hạnh phúc. Trinh”.

Nào phải thế đâu em, sao em ác với anh thế!. Dũng gào lên thành tiếng nấc trong căn phòng vắng lặng, tìm anh quặn thắt lại, người anh rũ ra và đổ sụp xuống thành giường, Anh cứ ngồi vậy không nhúc nhích mặc cho nước mắt lăn chã rơi, không khóc được chắc anh chết mất.

Nàng đã ra đi quá bất ngờ. Em ơi, nếu thật em yêu anh thì sao em không để cho anh có dịp nhận ra lòng mình, sao em không hỏi anh một lời là anh có yêu em không?

Anh có yêu Trinh không, một câu hỏi mà giờ đây khi đã mất nàng anh mới phải ngồi lại để trả lời, phải ngồi lại để tra vấn trái tim. Con người ta vô tình gặp gỡ, vô tình rong chơi, vô tình đi qua đời nhau để một lúc nào đó khi những điều vô tình quá đỗi bình thường ấy biến mất, ta chợt nhận ra rằng không ai vô tình như ta, càng bội bạc hơn khi sự vô tình ấy không phải với ai khác mà với chính người ta yêu thương nhất.

Anh yêu em Trinh ơi, anh không thể yêu ai khác dù anh cũng có những giây phút lạc lòng, anh sẽ đi tìm em dù có đi hết cuộc đời này đi nữa anh vẫn đi tìm em...

Dững quay lại trung tâm tư vấn. Tiếp anh vẫn là người phụ nữ lịch thiệp sang trọng ngày nào.

- Tôi không được phép tiết lộ thông tin khách hàng, anh phải tự tìm hiểu lấy. Người phụ nữ ở trung tâm tư vấn nhã nhặn trả lời anh.

- Tôi hiểu điều đó, tôi không hỏi việc cụ thể, chỉ mong chị nếu có thể xin hãy cho tôi biết những người trước tôi đã có kết cục như thế nào?

- Sao anh lại hoãn hoãn việc này? Có việc gì không? Một câu hỏi thăm dò ném về phía anh rồi không đợi anh trả lời người phụ nữ tiếp.

- Có phải ngày đầu đến đây anh chỉ muốn tham gia vào thể nghiệm này? Lúc đó trông anh rất chán đời. Anh cứ chơi cho đúng luật đi, hiện giờ chúng tôi chưa thể nói gì với anh. Người phụ nữ nở một nụ cười kín đáo, nụ cười như ẩn một chút niềm vui, dễ mến.

- Anh có thể dừng lại nếu anh muốn. Nếu anh cảm thấy bị làm phiền và không vui thì cứ phản ánh với chúng tôi, sẽ có những can thiệp cần thiết đúng luật cho anh. Chúng tôi có thể phạt anh và cả cô gái nếu thấy đó là vi phạm. Có vấn đề gì ở anh không?

- Không chị ạ, tôi chỉ hơi băn khoăn...

Anh bỏ lửng câu, đứng dậy chào người phụ trách trung tâm để về, anh không nhận được thông tin nào để có thể tìm được Trinh và cũng không muốn mình trở nên ngớ ngẩn trước người phụ nữ ấy khi đặt thẳng câu hỏi Trinh đang ở đâu!

Số phận là bức tranh vĩ đại nhất, đẹp đẽ và tinh tế nhất trong nghệ thuật xếp đặt, nó được vẽ nên bằng chất liệu của tình cờ! Cái tình cờ của số phận đã khiến Dũng nhìn thấy Trinh. Nàng

bước ra từ chiếc taxi, lặng lẽ đi vào cổng bệnh viện, cái bệnh viện trên đường Dũng đi làm ngang qua mỗi ngày

Trẻ con bao giờ cũng hồn nhiên thánh thiện, chúng chạy nhảy tung tăng vui đùa, chúng ngô nghê nhìn đời bằng những câu hỏi mà không phải lúc nào người lớn cũng trả lời được, những câu hỏi hồn nhiên của cuộc sống.

Trinh rất yêu trẻ con, cô nhìn chúng như báu vật của thượng đế, cô thích gần gũi chơi đùa trên ghẹo chúng. Có lẽ ông trời không ban cho cô hạnh phúc được làm mẹ nên cô phải vay mượn tình yêu con trẻ người đời.

Trinh bật cười khi nhớ cái hôm cô ngồi uống café ở Diamond, con bé rất xinh bàn bên sang chơi cùng cô, hỏi cô thích màu gì, cô bảo màu xanh, con cũng thích, bé nói vậy, niềm vui trên khuôn mặt bé trông rạng rỡ dễ thương quá đi thôi. Cô xin phép đôi vợ chồng ấy được chụp ảnh chung với bé, nhờ hẳn anh chồng chụp dùm, cả hai vợ chồng cùng bối rối, anh chồng thì mỉm miệng cười còn cô vợ thì nhìn cô ngỡ ngàng thoáng chút xét nét. Cô ôm hôn con bé trong sự khó chịu của bà mẹ, chắc bà mẹ trẻ ấy nghĩ là cô vô duyên! Vô duyên, cô chột mỉm cười, mà cô

đúng là vô duyên thật, ai ở không mà nuôi con cho cô nựng, chưa kể bà mẹ ấy nghĩ là cô có ý gì đó với ba con bé!

Trời nóng thật, nóng đến tai quái trong cái ngày hè cúp điện, cô ra ngồi bên hiên nhà đón ít gió cao nguyên thổi về mang không khí trong lành của rừng thông, của cỏ, xào xạc qua vườn cây nhà cô. Cô thấy nhớ anh.

Nỗi nhớ anh ray rức trên khắp người cô, trên môi cô, trên ngực cô, trên từng giác ngủ mộng mị. Cô thèm được anh vuốt ve, anh âu yếm, thèm được làm tình với anh, nỗi thèm khát rạo rức theo máu chảy khắp người cô, mặt cô ửng đỏ lên, mình hư thật!

Anh thể hiện tình yêu không bằng lời, cách anh làm tình với cô đầy yêu thương mà không cần phải thốt lên những lời chót lưỡi đầu môi cho êm tai đàn bà, người đời bảo đàn bà yêu bằng tai.

Mối tình đầu và gã chồng cô, bạo tàn dữ dội, hì hục chiếm lấy cô để thỏa thuê cho mình rồi vật ngửa ra ngủ bỏ mặc cô với sự hụt hẫng cam chịu. Anh thì ngược lại. Anh mơn trớn cô, gợi cảm xúc cho cô, lắng nghe cô dùng chân trên miền hoan lạc rồi mới đến lượt mình buông

thả cho đê mê sung sướng trên cơ thể cô, cái cơ thể cũng ngập tràn hạnh phúc khi mang lại cho anh sự mãn nguyện gói chẵn..

Số mệnh đã để cô gặp anh, ông trời đã dùng anh để ban phước cho cô.. Cái ngày cô nghe bác sĩ kết luận cô có thai, cô nghĩ mình nghe nhầm, sao lại có thể như vậy được! Cô đã sống những tháng ngày tiếp sau đó trong tâm trạng pháp phủng hy vọng. Hy vọng làm gì để rồi phải thất vọng, cô chạy trốn cả niềm hy vọng của mình. Cuộc đời đầy phũ phàng của cô nói rằng đừng bao giờ tin vào thế giới màu hồng bởi đơn giản thế gian không hề tồn tại với màu hồng đơn điệu hướng chi nó đã từng phủ lên cô những mảng tối của phản bội, ích kỷ, lọc lừa. Ngày cầm kết quả siêu âm trên tay cô mới thật sự tin rằng trong người cô đã định hình một mầm sống, một bé trai, cô vui sướng gần như phát điên!

Bằng một con đường nào đó, những đêm dài ân ái, những khát khao cháy bỏng trong nhau, anh đã gieo vào trong em hạt giống trên sa mạc cằn khô, anh tưới vào trong em dòng mạch sống, một cơ thể tưởng như đã chết cho sự sinh sôi đâm chồi nảy lộc, cho niềm tin tình yêu luôn tồn tại trên đời.

Anh là kẻ đa tình anh có biết không? Đã đôi lần anh làm em ghen tức đến nghẹt thở dù em biết rằng mình không có quyền đó. Anh là người tự do, không thích sự ràng buộc và em không còn lựa chọn nào khác là phải ra đi. Niềm vui được làm mẹ là nỗi khát khao trong em, anh không là phụ nữ nên không hiểu được. Em hạnh phúc, em sướng như điên dại, em cứ nghĩ là mình đang đi trong mơ, một giấc mơ mà chỉ nghĩ đến thôi em còn không dám.

Em không muốn nhìn thấy người mình yêu thương ngạc nhiên và suy nghĩ vì em có thai, cả việc anh nghĩ ngợi cũng sẽ làm em đau lòng, em không muốn nhìn thấy anh như thế. Anh sẽ không bao giờ biết được việc gì xảy ra giữa chúng ta, con của chúng mình sinh ra sẽ không có ba, em đành vậy, em không cho phép ai, kể cả anh, cướp đi niềm hạnh phúc lớn nhất đời em, hạnh phúc được làm mẹ.

- Cô Trinh ơi, cô có ở nhà không? Có người gửi quà cho cô nè. Tiếng của thằng bé hàng xóm cất ngang dòng suy tư của Trinh.

Một hộp vuông vuông được gói cẩn thận trong giấy kiếng vời dây nơ màu hồng. Ai lại tặng quà cho mình? Mà hôm nay cũng không phải là ngày kỷ niệm gì, Trinh nhìn tờ lịch trên tường.

- Ai đưa quà này cho cô vậy cháu?

- Cháu cũng không biết nữa, có cái chú gì lạ hoắc hà, cháu không quen, đưa cho cháu bảo mang cho cô rồi đi mất rồi.

Lạ nhỉ, cô làm gì quen ai mà tặng quà? Trinh mở chiếc hộp trong sự ngạc nhiên. Một cái lọ thủy tinh quen thuộc, cái lọ đựng mười tám con hạc của Dũng! Tim Trinh đập mạnh, ngực cô như nghẹn lại, Dũng biết cô ở đây! Bất giác cô nhìn ra đường, sao anh lại bỏ đi?

Trong lọ thủy tinh chỉ chứa mỗi con ngựa trắng nhỏ xinh bằng đá. Bất chợt Trinh nhớ lại lời Dũng bảo cô khi cô hỏi anh “Em là con hạc nào trong mười tám con hạc của anh? Chẳng là con nào cả, Dũng bảo, em là con ngựa cái đỡ chứng, cho em vào đó để em đá bể cái lọ của anh à?”

- Coi chừng bể cái lọ của anh!

Một giọng thân quen bất ngờ cất lên từ sau lưng Trinh, cô quay lại và sững sờ không tin vào mắt mình, anh, chính là anh! Tự dưng một dòng lệ dâng lên trào ra và lăn dài trên mặt Trinh, dòng lệ của nhớ thương khắc khoải, của tủ hờn đa đoan, của mừng vui bất ngờ không mong đợi.

Dững bước đến ôm choàng Trinh từ phía sau, anh kề mặt mình vào mặt Trinh, vừa hôn cô vừa lau dòng nước mắt, anh làm lem nước mắt sang mặt mình, hình như là anh khóc.

Dững ôm chặt Trinh hơn, anh xoa nhẹ nhẹ tay vào bụng cô, cắn nhẹ tai cô rồi thì thầm.

- Anh đã thừa với ba mẹ em rồi, anh muốn làm ba của con chúng mình, không cho em dành mình em đâu!

...

Một ngày nắng nhẹ ở góc phố, quán café Diamond, một người đàn ông say sưa đùa vui chụp ảnh cho cậu con trai, thằng bé nũng nịu bên mẹ, hai mẹ con đứng ngồi nghiêng ngả tạo dáng trong tiếng cười đùa dòn tan. Bàn bên một cô gái ngồi uống café một mình đưa mắt nhìn họ và mỉm một nụ cười chia vui kín đáo.

Cuộc sống rồi sẽ trôi đi trong muôn vàn sắc màu, nhưng tôi, người được chứng kiến câu chuyện của họ, tôi tin rằng trải qua bao thất vọng đớn đau, tình yêu chân thành sẽ mang đến hạnh phúc. Hãy tin để đến một ngày số phận rồi sẽ mỉm cười dù nụ cười ấy có đến sau những dòng nước mắt.

Sao nữ bắn người tù binh ấy

(Truyện ngắn)

Blog: Chienc6

Nickname: Chienc6

Sau trận đánh phục kích bọn lính Thái ở Bùn Vườn lê 42, tôi được cử đi học lớp tập huấn công binh, chuyên về gỡ mìn và kỹ thuật mở cửa hàng rào đánh căn cứ. Mục đích của lớp học là để giúp cho các đơn vị bộ binh, khi đánh các cứ điểm của địch có thể tự mình gỡ mìn và sử dụng kỹ thuật đặt mìn định hướng phá hàng rào thép gai để tạo cửa mở, hiệu quả hơn cách dùng bộc phá ống thông thường. Sau hơn một tháng, kết thúc khóa học, tôi trở về đơn vị và được phiên chế vào B5, trung đội chuyên làm nhiệm vụ mở cửa và đánh lô-cốt đầu cầu của đại đội. Chỉ huy mới của tôi là tiểu đội trưởng Trịnh.

A trưởng Trịnh không có gì đặc biệt lắm. Dáng người cũng chỉ tầm thước, nhưng to khoẻ theo kiểu lực điền. Anh vào chiến trường trước tôi hai mùa chiến dịch. Thế cũng đủ để tôi nề phục lắm rồi. Điều đáng nói hơn là anh gan dạ và rất xông xáo trong chiến trận. Anh là một trong những tiểu đội trưởng "cứng" của đại đội. Anh Trịnh đón nhận tôi về tiểu đội một cách hồ hởi. Thái độ của anh làm cho tôi rất thoải mái. Anh giữ tôi lại nằm chung hầm với anh. Căn hầm chữ A có đáy dài hai mét và rộng hơn một mét làm cho chúng tôi thêm gần gũi nhau. Chúng tôi cùng kể chuyện về bản thân mình cho nhau nghe. Chẳng bao lâu mà chúng tôi trở nên thân thiết. Về cá nhân anh, tôi không ngờ là anh lại không biết chữ. Quê anh ở Sơn Tây. Chỉ cách Hà Nội có hơn bốn chục cây số, vậy mà do nhà nghèo mà anh không được đi học. Tuổi thơ của anh gắn liền với chăn trâu, cắt cỏ và biết làm ruộng sớm. Trước khi đi bộ đội, anh làm ruộng và là lao động chính trong gia đình. Ở quê, anh còn không biết đến cái tàu hoả hay tàu điện là gì. Cũng vì vậy nên anh càng quý tôi, khi biết tôi đã học hết lớp 10 phổ thông. Sự chân thành và nghịch cảnh đã

gắn bó tôi với anh thành đôi bạn lính. Lúc ở hậu cứ, hai chúng tôi luôn ở chung hầm. Còn khi ra trận thì tôi và anh bao giờ cũng đào hầm cạnh nhau. Là tiểu đội trưởng, nhưng trong những trận đánh chốt, anh thích sử dụng hỏa lực B40, dù rằng giữ súng này thì phải năng vận động và thay đổi vị trí bắn để tránh địch phản pháo. Nhờ có hầm răng hơi hô, nên anh bắn B40 rất tốt. Có trận chốt, anh bắn tới 12 quả đạn trong một buổi sáng mà vẫn không ù tai hoa mắt như cảnh báo trong lý thuyết. Những lúc ra trận như thế mà được quẹt AK yểm hộ cho anh thì thật tuyệt.

Anh Trịnh tỏ ra quan tâm đến tôi có phần thiên vị hơn so với anh em khác trong tiểu đội. Cũng chút ít thôi, và có phần hợp lý nên cũng không ảnh hưởng đến tình cảm chung trong cả tiểu đội. Chẳng gì thì tôi cũng là lính thành phố, vóc dáng thư sinh và yếu nhất tiểu đội. Nhưng khi chuẩn bị ra trận thì hầu như toàn bộ thủ pháo và bộc phá trong cả trung đội, tôi đều giành phần bám kíp và gói, vì tôi đã được học về công binh một cách bài bản. Tôi cũng là người thạo nhất về cách đặt giá mìn định hướng. Thực ra, nói vậy cho nó đầy đủ thôi, chứ lính tráng trong

chiến trường sống chết vì nhau lắm. Ai cũng có thể sẵn sàng hy sinh vì đồng đội.

Thời gian mùa mưa, đơn vị chúng tôi phải làm nhiệm vụ cùi cồng đạn dược và lương thực để chuẩn bị hậu cần cho mùa khô. Các loại hàng hóa bình thường như gạo, thuốc nổ, đạn cối...thì chia đều trọng lượng cho nhau được. Riêng những lần vác đạn DKB thì phải hai người vác chung một quả. Quả đạn DKB chính là đạn của hoả tiễn Ca-chiu-sa tháo rời, gồm phần thân và đầu đạn. Phần đầu đạn chỉ nặng có 21 cân, nhưng phần thân nặng tới 35 cân. Mọi cặp khác đều chia ra thay đổi cho nhau, nhưng riêng cặp tôi với anh Trịnh, thì anh giành phần vác thân quả đạn suốt cả quãng đường vận chuyển 6 tiếng đồng hồ. Vậy mà đến bữa thì mọi suất ăn của lính tráng đều như nhau, còn đói nữa là khác, nhưng cũng chẳng ai ăn hơn ai đến một miếng.

Trận đánh đầu tiên của mùa khô 1973, anh Trịnh đã cứu tôi trong một tình huống khác thường. Căn cứ Ba-lào-ngam có hệ thống công sự vững chắc, do một tiểu đoàn lính Thái Lan chiếm giữ. Do phải đánh cứ điểm kiên cố, chúng tôi được tăng cường 4 xe tăng phối hợp. Các

trận đánh thông thường, chúng tôi chỉ mở cửa rộng bốn đến sáu mét là đủ cho bộ binh xung phong. Trận này có xe tăng nên cấp trên yêu cầu mở cửa rộng tám mét. Anh Trịnh lại hạ quyết tâm thêm, là sẽ mở cửa rộng mười hai mét. Cứ điểm địch có năm lớp hàng rào. Đêm đó, chúng tôi bò vào dùng kim cắt đứt ba lớp rào ngoài. Sau đó tại chân mỗi hàng rào, chúng tôi đặt nối nhau tới sáu ống bộc phá loại 1,2 mét. Trước hai lớp rào trong cùng, chúng tôi dựng hai giá mìn định hướng DH10, mỗi giá ba quả. Tất cả các giá mìn và bộc phá đều được nối liền nhau bằng dây nổ, để khi điểm hoả thì tất cả đều nổ cùng một lúc. Kết quả là khi chúng tôi điểm hoả mở màn trận đánh vào 5 giờ sáng thì cả một vệt năm lớp rào đã bị phá bay, tạo thành cửa mở rộng tới mười hai mét. Cả trung đội chúng tôi tiếp tục chiến đấu tại chỗ suốt ngày hôm đó để giữ cửa mở, không cho địch ra bít lại.

Một ngày trôi qua. Khoảng sáu giờ tối thì xe tăng của ta vào đến cửa mở. Trận đánh chính thức bắt đầu. Chiếc xe tăng đi đầu chạy sát qua căn hầm của tôi. Vì quanh cứ điểm này, địch không phát quang hết cây lúp súp, nên xe tăng không nhận rõ hướng cửa mở. Một người lính

trên xe tăng mở nắp xe quát to hỏi tôi trong tiếng máy nổ âm âm:

- Hướng cửa mở đâu?

Tôi chỉ tay, nhưng vẫn chưa nhìn rõ nên người lính tăng vẫy tay, và tôi trèo lên thành xe tăng, định ngồi đó chỉ đường. Đúng lúc chiếc xe tăng dịch dít xe chính hướng thì anh Trịnh bỗng xuất hiện. Anh nhảy bổ lên thành xe tăng quát to lên câu gì đó, rồi nắm cổ áo tôi, kéo tôi ngã nhào xuống đất. Đoạn anh vụt đứng dậy kêu to với người lính tăng:

- Hướng cửa mở đây này.

Và anh chĩa AK về hướng cửa mở bắn một loạt dài. Những viên đạn lửa lấp sẵn của anh tạo thành một vệt đỏ dài thẳng hướng cửa mở. Chiếc xe tăng đóng nắp và xịt khói lao vào cửa mở, kéo theo những chiếc xe tăng khác và đám bộ binh có nhiệm vụ đánh thọc sâu.

Tôi còn chưa hết bàng hoàng thì anh Trịnh đã lại túm lấy cổ áo tôi, gí sát mặt anh vào mặt tôi mà quát:

- Sao mày ngu thế. Ngồi trên nóc xe tăng mà làm bia đỡ đạn à.

Rồi anh chỉ tay theo hướng xe tăng, và tôi cũng còn kịp nhận ra những vết đạn liên thanh của địch bắn vào thành xe tăng toé lửa.

Thế là tôi thoát chết, nhờ sự dày dặn kinh nghiệm chiến đấu của anh. Sau trận đó tôi càng quý mến anh hơn.

*

* *

Một lần khác, anh lại cứu tôi cũng trong một bối cảnh đặc biệt. Lần đó, ta và địch cứ giằng co mãi quanh chân núi Chư Pa. Có một điểm cao phía Đông, nhỏ nhưng dốc đứng, bị địch chiếm giữ. Quân ta ở một quả đồi thấp hơn. Cảm cự được khoảng 1 tháng thì chúng tôi phát hiện địch chuyển quân và rời bỏ chốt đó. Cấp trên ra lệnh cho tiểu đội chúng tôi lên chiếm ngay chốt. Vì biết địch bỏ chốt, bao giờ cũng cài bẫy mìn, nên tôi và anh Trịnh lên trước. Điểm chốt này nhỏ, chỉ có dăm căn hầm, và có 3 lối mòn lên đó. Tôi thận trọng đi trước và dễ dàng phát hiện ra những quả lựu đạn mà địch gài bẫy bằng dây cước chằng ngang lối mòn. Bản thân quả lựu đạn đã được tháo bỏ cần mỏ vít và đút hờ vào trong một vỏ ống bơ. Chỉ cần đá nhẹ vào

sợi dây, quả lựu đạn sẽ tuột ra, giải phóng lấy chính và phát nổ. Tất cả các loại lựu đạn gài đều là loại nổ tức thì, nghĩa là chúng không có phần dây cháy chậm như những quả lựu đạn thông thường khác. Hai quả đầu là loại lựu đạn bầu dục. Tôi dễ dàng luồn tay bóp chặt lấy chính, kéo quả lựu đạn ra, ghì nó trở lại vị trí ban đầu và sâu 1 cái kim băng vào lỗ định vị để vô hiệu hóa nó. Tôi làm như vậy để giữ an toàn về lâu dài cho điểm chốt, chứ thực ra chỉ cần xử lý đơn giản là nhét sâu nó vào trong ống bơ, quấn chặt nắp lại rồi chôn xuống đất là xong. Đến quả lựu đạn thứ ba thì gặp phải loại lựu đạn tròn. Tư thế cầm và lực bóp ghì lấy chính nặng hơn, vì mẩu lấy chỉ dài độ hơn 1 phân. Tôi ghì tay đến hơn nửa phút mà vẫn không đưa được lấy chính về vị trí an toàn. Hai ngón tay trở và cái của tôi cứng đờ. Chỉ cần môi tay để tuột ra làm quả lựu đạn nổ là tôi tan xác. Mồ hôi tôi vã ra. Tôi ghì thêm một lần nữa mà không được. Ngón tay càng cứng đờ. Tôi đã nghĩ đến cái chết. Hoặc nhẹ hơn là tôi phải lần đến một cái hầm, nằm sát trên miệng hầm rồi đưa tay thả quả lựu đạn vào hầm. Như vậy chắc chắn tôi sẽ chỉ mất một cánh tay. Anh Trịnh vẫn ở sát bên tôi, theo dõi được

mọi chi tiết xảy ra và chắc cũng đọc được ý nghĩ của tôi. Anh nói, giọng nhỏ nhưng kiên quyết:

- Cố gắng lên. Hít thở sâu và ghì mạnh vào. Tao sẽ xỏ kim băng giúp mày. Nào!

Tôi liếc nhìn anh. Quả lựu đạn mà nổ thì tan cả hai thằng. Tôi hít một hơi dài rồi nghiền răng dồn lực vào hai ngón tay. Máu căng ra ở hai bên thái dương, giật giật. Anh Trịnh vẫn quỳ sát bên tôi, và khi tay tôi vừa uốn được cái lẫy về vị trí gốc của quả lựu đạn, thì anh kịp thời nhét cây kim băng vào lỗ chốt an toàn. Tôi buông tay, thả quả lựu đạn rơi xuống đất rồi nằm vật ra, thở dốc. Hai bàn tay cứng như bị chuột rút. Tôi nhìn lên bầu trời xanh tím tấp, cảm thấy mặt đất như đang xoay tròn. Một lúc lâu sau, tôi mới lồm cồm bò dậy. Tôi và anh Trịnh nhìn nhau, rồi chúng tôi ôm lấy nhau, thật lâu.

Sau đó chúng tôi tiếp tục gỡ thêm được 3 quả lựu đạn gài nữa, nhưng chỉ dám làm theo cách đơn giản là quấn nó lại và vùi xuống đất. Rồi anh Trịnh quay xuống chân đồi kéo cả tiểu đội lên, triển khai giữ chốt.

Thế là sự động viên tinh thần của anh Trịnh lại một lần nữa kéo tôi ra khỏi cái chết. Sau này,

chúng tôi còn nhắc lại sự việc trên nhiều lần, mà mỗi lần nhớ lại tôi đều không khỏi rung mình, sờn gai ốc. Tình cảm của tôi với anh Trịnh ngày càng gần bó hơn.

Anh Trịnh không chỉ gan dạ và giỏi xử lý tình huống trong chiến đấu. Sinh hoạt đời thường của anh cũng nhiều kinh nghiệm, đôi khi có một chút láu cá. Đạo còn chiến đấu bên Lào, ăn đói nhưng người dân Lào không tiếc chúng tôi những thứ rau quả họ trồng ngoài nương rẫy. Chỉ có điều, do bận rộn hành quân tác chiến nên không phải lúc nào chúng tôi cũng gặp được dân mà xin. Một lần hành quân dã ngoại, chúng tôi được lệnh dừng chân ven một cánh rừng nhỏ. Lúc đó đã nhá nhem tối. Sau khi được phân công vị trí đóng quân, tiểu đội chúng tôi bắt tay đào hầm. Anh Trịnh nhắc nhở chúng tôi cứ im lặng đào hầm, rồi anh cấp AK quay ngược trở lại đường hành quân. Chừng một tiếng rưỡi sau anh quay lại, hồ hởi cho chúng tôi xem một quả bí ngô to tướng quân trong mảnh dũ. Hóa ra lúc chiều hành quân, anh đã liếc thấy một quả bí ngô ở vạt nương gần đường, và ghi nhớ vị trí của nó. Đến khi có lệnh dừng chân trú quân, đoán biết khoảng cách chỉ vài cây số, anh đã

quyết định quay lại để lấy. Tối hôm đó, sau bữa cơm ít ỏi, anh lấy quả bí ngô ra, khoét nắp, bỏ ruột, cho vào đó một ít đường rồi đem xuống hầm chất lửa nướng. Đêm đó, tiểu đội chúng tôi có thêm món chè bí ngô cải thiện. Đại loại những trò vặt vãnh như thế, A trưởng nào tháo vát thì lính tráng được nhờ. Đối với cuộc sống chiến trường thì chỉ như thế thôi, cũng làm chúng tôi thấy hạnh phúc lắm rồi.

*

Mùa mưa năm 1973, chiến sự thưa thớt do có Hiệp định đình chiến Pari. Tôi nhận được hai ba lá thư nhà. mấy thằng khác trong tiểu đội cũng có thư. Riêng anh Trịnh thì chẳng có lá thư nào. Lính tráng chiến trường vốn coi nhau như một nhà, nên tất cả thư đều đem đọc chung và được giải thích một phần những nội dung trong đó. Đời sống tinh thần khá hơn. Tuy vậy, anh Trịnh thường chỉ im lặng nghe đọc thư, ít góp thêm chuyện. Thế rồi một lần tôi bảo anh:

- Anh cần phải biết chữ. Em sẽ dạy anh học.
- Liệu có được không?- anh bắn khoả hỏi lại.
- Được. Nhất định được. Ai cũng học được mà. Chỉ cần anh nghe em là được.

Thế là tôi bắt tay vào chuẩn bị dạy anh học. Cả tiểu đội, rồi cả đại đội biết tin, ai cũng ủng hộ. Mọi người đều tin tưởng là một thằng học lớp 10 như tôi nhất định sẽ dạy được võ lòng. Chính trị viên đại đội là người dân tộc, văn hóa mới hết lớp 5, nhưng thích cái ý định của tôi lắm. Anh lần qua các trung đội, thu thập cho tôi một lô giấy trắng và vài cây bút bi chiến lợi phẩm. Tôi nhận, nhưng tôi làm theo cách của tôi. Tôi nhớ lại ngày xưa học võ lòng, có hộp ô chữ bằng gỗ. Thế là tôi hì hục lấy gỗ đẽo thành những miếng vuông be bé, phơi khô rồi lấy dùi nung khắc những chữ cái vào các miếng gỗ đó. Tôi khâu một cái túi nhỏ bằng vải dù để đựng các ô chữ cái. Thế là từ đó di chuyển quân đến đâu, anh Trịnh cũng đem theo túi chữ đó. Tôi còn dùi thêm trên mỗi miếng gỗ một cái lỗ. Mỗi ngày, tôi lấy ra một chữ cái, sỏ dây vào và bắt anh Trịnh đeo vào cổ như đeo số lính. Cứ dừng chân, hay giải lao trong các buổi hành quân hay luyện tập là anh Trịnh lôi miếng gỗ ra nhận mặt chữ, đọc to ê a và lấy que viết lên mặt đất. Nếu ở lán thì lấy bút viết ra giấy. Học thuộc xong chữ cái thì tập ghép vần, tập đọc. Cái phương pháp của tôi chả hiểu có tính sư phạm nào

không, nhưng được cái anh Trịnh rất chịu khó và chăm chỉ. Dần dà anh đã đọc được chữ và đã chép được các bài tập viết do tôi soạn, tuy còn chậm. Sáu tháng sau, cả đại đội vui mừng khi chứng kiến anh đã viết được một lá thư ngắn đầu tiên gửi về nhà. Lá thư đó đã được cả đơn vị xem trước khi bỏ vào phong bì gửi đi.

Cũng liền sau đó, tôi được cử làm A trưởng một A khác trong cùng đại đội. Tôi với anh, tuy mỗi người phải lo công việc riêng của tiểu đội mình, nhưng chúng tôi vẫn thường gặp nhau. Anh vẫn nhiệt tình giúp đỡ tôi lúc cần thiết.

*

*

*

Gần cuối mùa mưa năm 1974, đại đội chúng tôi nhận nhiệm vụ luân sâu để tổ chức những trận tập kích hoặc phục kích nhằm tiêu hao sinh lực địch. Cả đại đội luân rừng lọt hẳn vào một khu vực nằm giữa hai khu căn cứ của địch ở đường 5A và 5B, phía Tây thị xã Pleiku. Khu vực chúng tôi hoạt động là những dãy đồi rộng lớn có nhiều rừng cây nhỏ, nhưng chủ yếu là rừng le. Xen kẽ những dãy đồi dài là các con suối đất, đa số được hình thành trong mùa mưa.

Các bụi le nằm ken nhau như những bụi tre nhỏ, nhưng không có gai, kéo dài suốt từ bờ suối lên đến tận đỉnh đồi. Thời gian này hầu như ngày nào cũng có mưa. Mưa tầm tã, mưa rả rích tới mức dần vật. Quần áo lúc nào cũng cứ ẩm ẩm và dẻo dẻo vì dính bùn đất. Không có chỗ và thời gian để tắm, vì chúng tôi phải di chuyển liên tục. Nhiều khi phải tắm qua quít, vội vàng trong lúc lội qua suối giống như người dân tộc. Cứ vừa lội suối, vừa hạ thấp người cho ngập xuống nước rồi luồn tay vào trong người khua khoắng loạn xạ cho nhặt bớt đất và ghét. Dừng chân ở đâu, chúng tôi cũng phải đào hầm. Mùa mưa, đất mềm nên đào hầm rất dễ. Sắn các cây le vừa tầm bấp tay, dễ chặt để ghép làm nắp hầm, nên mỗi khi dừng chân, chúng tôi chỉ mất độ một giờ là đào xong hầm cá nhân. Đang là mùa mưa nên măng le ở đây rất nhiều. Loại măng này không đắng, chỉ cần luộc qua một nước là nấu ăn được. Hầu như bữa ăn nào của chúng tôi cũng có măng le.

Đường đi trong rừng le ngoắt ngoéo, nên tầm quan sát bị hạn chế nhiều. Để chống lại các đơn vị luồn sâu của ta, địch cũng cho

nhieu tốp thám báo lòng sục, phát hiện quân ta rồi gọi pháo bắn. Nhiều lúc chúng cũng cho các đơn vị bộ binh, chủ yếu là bọn lính Biệt động quân biên phòng, tổ chức theo từng trung đội để lòng sục quân ta. Có lúc hai bên đã chạm trán nhau bất ngờ và phải nổ súng theo kiểu tao ngộ chiến.

Trong một lần cũng bất ngờ gặp địch, chúng tôi đã đánh tan một trung đội địch, bắn chết ngay tên lính thông tin mang điện đài, và tên chỉ huy. Ngoài ra chúng tôi còn bắt sống được một tên tù binh. Nó chưa kịp bắn một phát nào thì đã bị anh Trịnh chồm tới sát người, dí súng vào cổ, bắt sống. Chúng tôi nắm cổ nó lôi theo và lập tức rút lui. Bọn lính địch còn sống sót mất cả chỉ huy lẫn thông tin, nên không thể gọi pháo bắn theo. Chúng tôi rút lui an toàn.

Về đến vị trí dừng chân, chúng tôi mới kịp trói tên tù binh. Tên tù binh còn quá trẻ, mặt non choẹt. Bên má nó như còn cả lớp lông măng tơ. Nó sợ hãi nhìn chúng tôi. Tôi thấy nó còn non hơn cả đứa em ở nhà, trông tội tội. Nó khai tên là Tín, nhà ở khu cầu Ông Lãnh, Sài Gòn. Nhà chỉ có hai má con. Nó mới 17 tuổi, bị bắt lính

hơn một tháng. Nó vừa được bổ xung vào đơn vị Biệt động quân biên phòng trên cao nguyên này một tuần, ra trận lần đầu, chưa bắn phát nào thì bị bắt sống. Nó ngồi co ro, nép vào bụi le để tránh những giọt mưa rừng, trông gầy gò ốm yếu. Nó gọi chúng tôi là ông giải phóng, xưng con. Thằng này chẳng khai được thông tin gì, ngoài số hiệu đơn vị của nó. Chúng tôi cũng biết tổng là nó cũng chẳng thể biết gì hơn. Từ hôm đó, chúng tôi di chuyển đến đâu là lôi nó theo đến đó. Chắc là đến hôm nào trong đại đội có người về tuyển sau thì sẽ giải nó về luôn thể.

Ba ngày sau, trung đội tôi lên giữ chốt trên cao điểm 631. Hai trung đội bạn đứng chân bên dưới, tổ chức đánh nhỏ lẻ và sẵn sàng chi viện cho chốt. Anh Trịnh ở khác trung đội tôi. Tiểu đội anh Trịnh vẫn được giao trông giữ tên tù binh. Thời gian này, đại đội trưởng của chúng tôi bị thương, đang nằm điều trị trên trạm xá trung đoàn, chính trị viên trưởng đang đi tập huấn, nên trong đơn vị chỉ còn đại đội phó Nghiêm và chính trị viên phó Thành chỉ huy. Không hiểu sao, đại đội phó Hoàng Nghiêm lại hay đến quát nạt tên tù binh. Anh cứ đổ cho vết xước trên trán

anh trong trận bắt tên tù binh là do nó bắn, mặc dù khẩu súng của nó còn nguyên đạn.

Thấy thời gian trôi qua lâu mà không có đợt cử người về tuyến sau, anh Thành đã nghĩ đến chuyện phóng thích tên tù binh. Cỡ như thằng này có thả về cũng chẳng làm nên trò trống gì. Anh định tạo cho nó một vết thương để khi phóng thích về, nó cũng phải giải ngũ. Việc này tất nhiên chưa có tiền lệ và có vẻ không đúng quan điểm giai cấp. Nhưng xét về tính nhân đạo thì có thể chấp nhận được. Bản thân anh Trịnh cũng chẳng phàn nàn gì về việc phải trông giữ thêm tù binh. Tên tù binh trông hiền lành, ngoan ngoãn và im lặng chịu đựng. Đến bữa ăn cho nó bát cơm với măng le, nó nhìn biết ơn rồi cúi đầu cặm cụi ăn trong thật tội nghiệp. Anh Trịnh bảo đôi lúc chạnh lòng vì thấy nó ăn như con chó nuôi trong nhà. Nhiều lúc anh còn không có cảm giác nó là một tên địch nữa. Khi nghe phong thanh có thể được phóng thích, nó mừng lắm. Nó líu ríu nói rằng nó vô cùng biết ơn giải phóng, và mong được về gặp má nó. Nó còn thề sống thề chết sẽ không khai báo gì với tụi nguy về chúng tôi. Nó bảo: "Các ông cứ bắn gãy tay con trước khi thả con ra cũng được".

Nhưng đại đội phó Nghiêm không nghĩ vậy. Anh bảo nó là địch, khác giai cấp, nên không thể tha. Và lại, sự an toàn cho đơn vị là trên hết. Không có điều kiện giải nó về tuyến sau, thì tiêu diệt. Thực ra điều này lại vi phạm chính sách tù hàng binh, nhưng nhìn cái mặt sắt đen sì của anh Nghiêm lúc đó thì chẳng ai dám cãi.

Một hôm, anh Trịnh được giao nhiệm vụ dẫn tên tù binh ra suối để bắn nó. Thằng Tín không biết chuyện, tưởng được tha, nên rất hớn hờ. Anh Trịnh trối nó giải đi, lăm lăm không bắt chuyện. Khi đến một con suối, anh bảo tên lính đi lên cầu trước. Chiếc cầu độc mộc chênh vênh và trơn, lại bị trối nên thằng Tín loay hoay mãi mới leo lên được. Anh Trịnh đứng sau một đoạn, thở dài và bật chốt an toàn súng. Nhưng hình như thằng Tín linh cảm được. Nó quay người lại nhảy đại xuống đất, rồi chạy ào lại, quỳ xuống dập đầu lạy dưới chân anh Trịnh. Nó vừa khóc, vừa van xin anh tha chết cho nó. Nước mắt nó chảy dài làm anh Trịnh mủi lòng. Anh đóng lại chốt an toàn của khẩu AK, rồi đưa tên tù binh quay lại đơn vị. Tối đó, đại đội phó Nghiêm gọi anh Trịnh ra một góc xa, rồi dạy

nghiên anh Trịnh vì không hoàn thành nhiệm vụ. Anh Trịnh lặng im nghe, rồi chợt nói:

- Tôi không hoàn thành nhiệm vụ. Bây giờ muốn kỷ luật tôi thế nào cũng được, nhưng tôi không bắn tên tù binh đó đâu.

Anh Nghiêm hơi sững người, nhưng không nói gì thêm. Cả hai quay lại hầm trú quân.

Hai hôm sau, đại đội phó Nghiêm lại gọi anh Trịnh, ra lệnh cho anh đưa tên tù binh lên đồi le để bắn. Anh Trịnh lại dẫn thằng Tín đi, nhưng lần này hướng về phía căn cứ địch, nên nó cũng bớt nghi ngờ. Nhưng như con chim bị đạn, sợ cả làn cây cong, nó vẫn đưa mắt nhìn anh Trịnh nghi ngại. Rồi anh Trịnh dẫn nó lên đồi. Vừa lên đến đỉnh đồi, cách nơi trú quân chỉ chừng trăm mét, bất thành lình có tiếng pháo của địch câu theo kiểu cầm canh bắn tới. Anh Trịnh thừa dịp đó, thét bảo thằng Tín chui vào 1 cái hầm gần đó để tránh pháo. Thằng Tín làm theo. Đúng lúc tên tù binh vừa lom khom chui được vào cửa hầm, thì anh Trịnh bật nhanh chốt an toàn rồi bắn một loạt đạn vào lưng nó. Thằng Tín trúng đạn, khụy chân xuống. Nó cố oằn người quay lại, mở to mắt nhìn anh Trịnh mà

không kêu lên được một tiếng nào. Ánh mắt của nó vừa thẳng thốt, vừa ai oán, vừa cam chịu. Rồi hai hàng nước mắt từ từ lăn xuống khuôn mặt còn non choẹt của nó. Không dám nhìn thêm nữa, anh Trịnh quay người chạy xuống chân đồi, lôi theo cả khẩu AK còn chưa kịp đóng chốt.

Đại đội phó Nghiêm chạy ra đón, hỏi anh Trịnh một câu gì đó. Hai tai ù ra, chẳng còn nghe được gì, anh Trịnh lao về hầm rồi nằm vật ra, bật khóc. Tối hôm đó anh Trịnh bỏ cơm. Rồi hai ngày tiếp theo, anh cũng chẳng chịu ăn uống gì. Cả ngày cứ nằm im trong căn hầm ẩm ướt, ai đến hỏi anh cũng chẳng trả lời gì.

Sau đó hai hôm, tôi từ trên chốt 631 trở về và sang hầm thăm anh. Anh Trịnh ôm lấy tôi, nước mắt ứa ra. Rồi anh vừa nghẹn ngào vừa kể cho tôi nghe việc anh bắn tên tù binh. Anh bảo tôi:

- Mày đã bao giờ nuôi một con chó, rồi lại tự tay giết thịt nó chưa. Mày có nhìn thấy ánh mắt của nó lúc bị giết ai oán, giận trách và buồn cam chịu như thế nào không? Thằng Tín nó nhìn anh y như thế đấy. Trời ơi! Anh đã bắn chết một người trong tay không có súng, mà còn bị trói. Nó đã bị bắn chết đúng lúc nó tưởng được sống.

Sao tao lại hèn hạ thế này. Tao là một thằng tôi, phải không?

Anh Trịnh còn nói nhiều nữa, day dứt và dằn vặt. Tôi không nói được gì, chỉ biết im lặng nắm cánh tay anh. Anh Trịnh còn dằn vặt hơn vì ai đó trong đại đội đã nói rằng, vì anh là thằng không biết chữ nên mới bị giao cái việc bắn tù binh ấy. Trời ơi? Sao ai lại độc mồm độc miệng đến thế. Cái tình quân ngũ sống chết có nhau nơi chiến trường đâu rồi. Nói thế có khác gì bọn du thủ du thực ngoài chợ. Tôi thấy buồn, lo không hiểu cú sốc này sẽ làm anh Trịnh ra sao.

Hôm sau, tôi lại phải quay lên chốt 631. Đại đội phải di chuyển địa điểm và anh Trịnh vẫn phải đi theo đơn vị. Ở trên chốt, tôi cứ nghĩ mãi về anh Trịnh và vẫn thấy rờn rợn khi hình dung ra nét mặt tên tù binh lúc bị bắn theo lời anh Trịnh kể. Tôi rùng mình khi nghĩ rằng, nếu không phải anh Trịnh, mà là chính tôi bị giao cái nhiệm vụ ấy, thì sự thể sẽ thế nào?

Sau đợt luân sâu kéo dài hai tháng đó, chúng tôi trở về hậu cứ. Anh Trịnh trở nên lầm lì, ít nói hơn. Anh hay cúi gằm mặt xuống đất, dáng đi trở nên chậm rãi, lòng không. Không còn nhận ra ở anh cái dáng nhanh nhẹn, dũng

mãnh khi cấp AK dẫn cả tiểu đội xung trận. Không còn cả ánh mắt rục lên như có lửa, đầy quyết tâm khi anh phổ biến nhiệm vụ chiến đấu. Tôi có cảm nhận trong anh đang có gì thay đổi.

*

*

*

Đầu tháng 12 năm 1974, đại đội tôi lại hành quân ra tuyến trước. Lần này chúng tôi nhận nhiệm vụ chốt đường 5B. Sau những tháng mùa mưa tác chiến, đại đội tôi chỉ còn bốn chục tay súng. Sau năm tiếng đồng hồ hành quân, chúng tôi đã chiếm lĩnh xong trận địa chốt. Trận địa chốt này được chuẩn bị sẵn từ trước, rất kiên cố. Các hầm chính nằm sâu dưới mặt đất ba mét, có thể chịu được đạn pháo 105 ly. Hầm nào cũng được đào thêm nhiều nhánh hầm râu tôm ra hai bên để tiện tác chiến. Cả đại đội lập ba chốt gác. Sau khi phân công gác xong, những người ở phiên gác sau lăn ra ngủ. Lúc ấy đã là 12 giờ đêm.

Mờ sáng hôm sau, cả đại đội bị đánh thức dậy bởi lệnh báo động. Chính trị viên trưởng thức giấc sớm, đã phát hiện ra cả điểm chốt vắng tanh, không còn người gác. Chúng tôi

nhANH chóng kiểm tra quân số. Tất cả cùng bàng hoàng, sững sốt và lặng người đi khi thấy toàn đơn vị thiếu mất mười hai người. Trong đêm qua, họ đã đảo ngũ tập thể, có tổ chức. Trong mười hai người ấy có tới ba tiểu đội trưởng, có cả anh Trịnh. Các anh đều là những người lính có nhiều tuổi quân hơn tôi. Tôi có hơi lơ mờ nghĩ đến sự việc này sẽ xảy ra, nhưng không ngờ là số người bỏ ngũ lớn đến như vậy. Mất tới gần một phần ba quân số, chúng tôi chỉ còn lại hai tám người giữ chốt. Không thể làm thêm được gì khác, ngoài việc sắp xếp, bố trí lại đội hình trên chốt và báo cáo về tiểu đoàn. Trong tôi trào lên một tình cảm khó tả. Thế là các anh ấy đã bỏ chúng tôi mà đi, ngay trước trận đánh. Cá nhân tôi không dám phán quyết các anh, bởi các anh là những người đi trước chúng tôi. Các anh đã từng dẫn dắt chúng tôi từ những ngày đầu bỏ ngõ vào chiến trường, thương yêu chúng tôi như những đứa em. Bây giờ, các anh có lý do riêng để phải ra đi, dù là day dứt lương tâm như anh Trịnh, hay chán chường vì những tháng ngày gian nan mệt mỏi. Tôi không bao giờ dám nghĩ các anh hèn nhát. Nhưng chúng tôi cũng trách các anh, bởi trận đánh sắp bắt đầu rồi. Các anh

đã nở bỏ đi, để lại chúng tôi mỏng manh, yếu ớt trên cả trận địa chót này. Nếu vì thế mà chúng tôi phải hy sinh tất cả, các anh có ân hận không?

Buổi sáng trên cao nguyên vào độ cuối năm này, thường có rất nhiều sương mù. Phải đến tầm nửa buổi sáng, khi mặt trời đã lên cao thì sương mù mới tan hết. Hôm đó cũng vào lúc tan hết sương, thì địch bắt đầu tấn công lên chót chúng tôi. Phía cánh trái, đúng hướng con đường mòn dẫn lên chót, đã nổ súng đầu tiên. Bọn địch lùi lại rồi bắn trả dữ dội. Chúng vòng sang các hướng khác bắn thăm dò và tiến quân. Chỉ trong khoảng một thời gian ngắn, khi tất cả các hướng đều nổ súng, thì toàn bộ bề rộng trận địa chót của chúng tôi đã lộ diện. Địch lùi xuống chân đồi và gọi pháo bắn. Pháo từ trong căn cứ phía sân bay Cù Hanh ầm ầm bắn vào trận địa. Chỉ chừng hai chục phút, toàn bộ đồi cây lúp súp trên trận địa đã bị bắn nát, tơi tả. Khắp trận địa xộc lên mùi khói thuốc súng khét lẹt, cộng với mùi hăng hăng ngai ngái của cây rừng bị bắn nát. Không còn có một nhánh cây nào to cỡ ngón tay trở lên mà không bị trúng mảnh đạn. Nhưng chúng tôi không bị sao, vì có

hầm sâu kiên cố. Bây giờ tầm quan sát đã rộng, và địch tiếp tục tổ chức tấn công.

Ngày hôm đó, chúng tôi đã đánh lui bốn đợt tấn công của địch, giữ được chốt. Phía ta không có ai hy sinh hay bị thương. Song mấy đợt pháo kích tới bờ của địch đã cày sới khắp quả đồi và phá hỏng nhiều nhánh hầm râu tôm. Đêm đó, chúng tôi phải thức để sửa lại các râu tôm, và đào thêm một số đoạn giao thông hào để di chuyển, vì trên trận địa không còn cây che khuất nữa.

*

Ngày hôm sau, bọn địch lại tổ chức đánh chiếm chốt. Cũng chỉ có bốn đợt tấn công, nhưng mỗi đợt kéo dài và ác liệt hơn. Trong các đợt pháo kích, địch tập trung bắn kết hợp đủ các loại đạn pháo hồng tiêu diệt chúng tôi. Đạn chom chom phát nổ từ trên không trung ở khoảng cách ba mét rồi hất mảnh đạn xuống đất để sát thương bộ binh. Đạn cày, sau khi rơi xuống đất không nổ ngay, mà còn cày một đường dài tới bốn mét ở độ sâu 50 phân rồi mới nổ. Các hầm nắp bằng và hầm chữ A thông thường không chịu nổi loại pháo này. Ghê gớm hơn nữa là pháo khoan. Quả đạn pháo rơi xuống

đất còn khoan sâu hai mét mới phát nổ. Chỉ có hầm sâu hơn ba mét mới chịu nổi loại đạn này, song nếu trúng đạn ngay trên nóc hầm thì cũng bị sức ép rất lớn.

Các hầm chính của chúng tôi ở độ sâu ba mét, cộng với lớp đất đắp nổi khá dày đã giúp chúng tôi qua được các trận pháo kích của địch. Chúng tôi vẫn giữ được chốt, nhưng phải chịu tổn thất nặng. Cả đại đội bị hy sinh năm người, bị thương phải đưa về tuyến sau ba. Tất cả chỉ còn lại hai chục tay súng giữ chốt. Chúng tôi vẫn phải kiên trì sửa chữa hầm hào để tiếp tục chiến đấu.

Tuy vậy, đêm hôm đó, tiểu đoàn đã đưa một đại đội khác có đủ quân số ra thay chốt, cho chúng tôi về tuyến sau củng cố.

Thời gian này, không khí trong đơn vị có chiều trầm lắng. Đại đội sắp xếp lại người và tổ chức rút kinh nghiệm. Sự việc 12 người lính đào ngũ được nêu ra. Tôi cũng bị khiển trách, vì là người chơi thân với anh Trịnh mà sao không phát hiện ra ý định đào ngũ của anh. Tôi ngồi im lặng, chẳng muốn nói gì. Nhưng tôi thầm nghĩ: cái sự day dứt vì bắn người tù binh đã chấn động đến tư tưởng anh Trịnh, một người lính vốn dũng cảm, kiên trung và có nhiều chiến

công. Sự chấn động này chắc còn lây đến cả nhiều người khác nữa. Trong đời lính, phải nói với nhau bằng hành động cụ thể và đối xử với nhau bằng tình người, chứ chỉ làm công tác tư tưởng suông thì chẳng giải quyết được gì. Lớp người chúng tôi, đơn giản là làm trai thời loạn thì phải cầm súng ra chiến trường, làm tròn nghĩa vụ và trách nhiệm của mình, đâu biết rằng đến một ngày nào đó sẽ phải ngã xuống trên chiến hào. Chúng tôi đã sống với nhau như anh em, bằng tình đồng đội của những người cùng cảnh. Thế thôi.

Người đàn bà không có mặt

(Truyện ngắn)

Blog: Năm tháng ở Châu Âu

Nickname: Trà My

Tôi đến thăm anh một chiều mưa. Anh là một người đàn ông kỳ dị. Khác người. Cái khác người mà bây giờ người ta vẫn gọi là hâm. Tôi biết anh không hâm. Nhưng chắc chắn anh không giống người bình thường. Bởi anh có những cái khác người đời. Lập dị.

Anh là một hoạ sỹ. Vẽ giỏi. Tóc để dài như cái giới văn hoạ sỹ vẫn ưa dùng. Đó là thời xưa. Bây giờ nhiều ông cạo trọc trông rất hằm hớ. Nhưng anh vẫn để mái tóc dài. Như ngày còn đi học. Mái tóc lộn xoăn rối bù. Trông như tổ quạ. Đám bạn bè vẫn gọi anh ta là đầu xù tổ quạ. Bởi mới tóc lúc nào trông cũng như bết lại, như kiểu lâu ngày không gội. Nhưng tôi biết anh là người sạch sẽ. Nhà cửa đồ dùng cho vẽ vờn bày bừa

thật đấy. Nhưng vào phòng ngủ hay bếp thì lại hoàn toàn khác hẳn. Một sự trật tự ngăn nắp khó mà có được ở một kẻ sống độc thân.

Trời mưa phùn. Cái tiết trời âm u ẩm ướt xem ra cũng mù mịt như lòng người. Khi tôi đến anh vẫn đang mãi mê vẽ. Người đàn bà ngồi mẫu mặc áo dài màu đỏ. Bên cạnh Nàng là một bình hoa loa kèn trắng toát. Nhìn từ phía sau lưng tôi cảm nhận được đó là một người đàn bà đẹp. Dáng người thon thả. Mái tóc dài đến thắt lưng óng ả mượt mà. Cảm tưởng như có một lớp dầu mỡ gì đó bôi vào đó mới làm nó bóng bẩy đến vậy. Tôi bước khẽ vào cửa. Anh biết. Không nhìn ra chỉ khẽ gật đầu. Mắt chăm chú nhìn người mẫu. Tôi háng giọng chào lịch sự. Người đàn bà vẫn ngồi im lặng. Có lẽ cô ấy biết làm người mẫu thì bất kể có ai đến ai đi thì mình vẫn phải ngồi im. Rồi anh cũng nói sau cái háng giọng của tôi “Đến rồi hả? Trời mưa lắm không?” Mưa phùn thôi anh ạ. Nhưng bão lắm Anh vẫn không quay lại. Người đàn bà vẫn im lặng. Tôi tiến vào ngồi phía sau. Và giật mình vì nhìn thấy mặt người đàn bà làm mẫu. Cô ta còn khá trẻ. Bộ mặt đẹp. Đôi mắt to buồn sâu thẳm. Đôi môi chúm chím nửa như muốn nói nửa như câm

lặng. Tôi giật mình vì đó là một bộ mặt đẹp nãy nùng. Hiện hiện qua từng đường nét sắc thái... Đặc biệt là đôi mắt tròn vo. Buồn như dưới đáy đại dương. Tôi thấy anh không nhìn vào đôi mắt ấy. Đôi mắt có hồn thu hút mãnh liệt. Khi tôi nhìn vào đó cảm giác như bị một ma lực nào đó không dứt ra được. Bức tranh đang vẽ dang dở. Người đàn bà áo đỏ dần hiện lên. Bình hoa loa kèn trong vắt... Một mảng màu tím và xanh lơ bao quanh... Cái dáng ngồi của cô ta cũng rất điệu đà...

- Rồi. Hôm nay tạm đến đây vậy. Quyên về đi” Anh nói.

Hất mái tóc đang rủ xuống trán sang bên. Mắt người đàn bà khẽ sáng lên rồi vụt tắt:

- Hôm nào thì anh muốn em đến nữa? Cô hỏi.

Giọng nói nhẹ lắm. Tôi lắng nghe như tiếng gió. Thoang thoang từ đâu đó vọng về. Lạ lắm. Anh nắm tay cô. “Lát nữa anh gọi điện cho em. Nếu em rảnh” Người đàn bà gật đầu nhẹ. Cô ta chào tôi và anh rồi đi. Chiếc áo dài đỏ nhạt nhòa sau mưa. Chiếc ô cũng màu đỏ xa dần...

*

*

*

“Ai thế anh?” “Một người bạn. Có gì không em?” Anh hỏi lại. Mắt vẫn đắm đắm nhìn bức tranh. Một bức tranh còn dang dở. “Sao anh chưa vẽ mặt cô ấy. Nhất là đôi mắt có hồn” “Ừ hôm nay anh không dám nhìn vào đôi mắt ấy” “Tôi bật cười” Chà! yêu phải không? Nhanh lên cho bạn bè ăn kẹo chứ” Anh bật cười ha hả. Lấy tay dí vào đầu tôi “Cô chỉ hay lảm chuyện. Thế hôm nay tay Đạt lại đi vắng để vợ ở nhà à?” Tôi bảo “Anh biết rồi đấy. Anh ấy luôn đi công tác” Ngày xưa 3 chúng tôi chơi thân với nhau. Thời ấy bạn bè bảo anh yêu tôi. Nhưng anh không nói. Nên tôi không biết. Cuối cùng Đạt là người ngỏ lời trước. Rồi chúng tôi lấy nhau. Anh rời Hà Nội vào Sài Gòn vài năm. Nghe nói bên ba nhiều việc. Bạn bè lại bảo vì tôi. Tôi không rõ lắm. Bởi ngoài cái nhìn anh nhìn tôi kỳ dị tôi không hề biết sâu thẳm trong con người anh là cái gì anh muốn dành cho tôi? Tình yêu hay chỉ là tình bạn? Tôi và Đạt sống hạnh phúc. Khi chúng tôi có một đứa con trai thì anh trở về Hà Nội. Vẫn mái tóc dài bê bết trông bản bản. Anh có vẻ cứng rắn hơn. Đen sạm hơn. Đôi mắt cương nghị hơn. Anh vẽ được nhiều tranh đem bán. Người ta hâm mộ anh không phải vì tranh

ảnh vẽ đẹp. Mà vì nó độc đáo. Anh vẽ những thứ kỳ lạ. Không hẳn là tranh trừu tượng. Không hẳn là tranh bình thường. Nhưng nhìn anh vẽ người ta cũng hiểu phần nào tâm trạng anh có nhiều rối rắm. Như cuộc đời anh có nhiều thăng trầm.

Hôm anh đến thăm vợ chồng tôi khi từ Sài Gòn ra tôi hỏi: “Lấy vợ chưa?” Anh bảo “Suýt lấy” Lúc đó định kể cho tôi nghe. Nhưng hình như ngại Đạt. Tôi biết nên không hỏi gì thêm. Thế mà suốt mấy tháng qua tôi bận bịu công việc và con cái quên lãng anh. Đôi khi thoáng nhớ gọi điện hỏi thăm xem anh thế nào. Thấy giọng anh bình thường nên yên tâm. Có một lần buổi đêm anh gọi điện rủ tôi đi cà phê. Nhưng tôi không đi được. Thành bé ôm khóc suốt đêm. Không ngủ được. Mà Đạt thì đi vắng. Tôi ôm con khóc. Trong điện thoại thấy giọng anh cũng như khóc. Anh nói anh đang ngồi ở một quán cà phê. Một mình, Tôi biết hôm đó anh có nhiều tâm sự. Nhưng rồi tôi cũng bỏ qua mất cơ hội nghe anh kể chuyện. Đáng vậy. Mỗi người có một cuộc đời riêng. Một tâm tư riêng. Tôi không phải nàng tiên để có thể giúp đỡ anh vượt qua

mọi cái. Trong khi ngay chính tôi đôi lúc cũng lòng bùng..

Chủ nhật hôm ấy mưa phùn. Tôi cố gắng vượt qua mọi bận rộn ghé thăm anh. Như mọi lần cố gắng khác. Hình như chỉ có tôi là vị khách quen thuộc nhất. Tôi quen với cái đồng khung vẽ màu vẽ lăn lóc của anh. Mọi thứ bề bộn ngay từ cửa ra vào. Bao giờ khi đến tôi cũng tiện tay thu dọn lại chúng. Nhưng chỉ một lát sau mọi cái lại ủa ra lăn lông lốc... “Đi cà phê nhé” Anh đá chiếc bút lông xuống đất. Tóc hất lên. Tôi nhìn và bảo “Này hay anh cắt đầu cua đi”. “Có được không?” Anh không cười. Phải nói anh là kẻ rất ít cười. Như tiết kiệm. Cứ như là cười một cái anh mất đi 10 triệu. Có lần tôi bảo thế. Anh bật cười một tràng to ha ha. Cái cười làm tôi giật mình. Và sợ hãi. Nụ cười như ma quái. Những hình người nhảy múa. Không đầu không dít. Những khuôn mặt dị dạng. Những đôi mắt không tròng. Ôi đôi lúc trong những giấc ngủ chập chờn tôi hoảng loạn. Khi ấy mong có Đạt bên cạnh quá. Mà không thấy. Anh quăng mọi thứ xuống đất rồi kéo tôi lao đi. Trời hửng lên. Không còn mưa nữa. Quán cà phê nơi anh thường đến. Hình như mọi người ai

cũng quen anh quá rồi. Bộ mặt ấy. Dáng người ấy. Vẻ trầm ngâm ấy đã trở nên quen thuộc. Đường như mỗi ngày anh ngồi ở đây. Chờ đợi một điều gì đó. Người ta mang đến hail y cà ffê. Tôi cà ffê sữa. Còn anh cà ffê đen không đường. Vẫn như xưa không có gì thay đổi. Mắt anh vẫn nhìn vào khoảng không trung như vô hình. Không biết anh nhìn gì phía ấy. Cây hoa sữa mùa này đã qua mùa. Chỉ còn những cành lá xanh óng ả... Đột nhiên mắt anh vụt sáng. Anh định đứng lên rồi ngồi ngay xuống. Tôi hoảng hốt nhìn ra phía xa. Thấp thoáng chiếc áo màu đỏ...Không rõ là ai. Người đó đi nhanh lắm. Như ảo ảnh vừa hiện ra đã vụt mất. Anh trở nên âm u... Màu đỏ... Chiếc áo... Người đàn bà làm mẫu... Tôi giật mình hỏi anh. “Có phải...” Nhưng trước mắt tôi là khoảng hư không. Anh không còn ngồi đó. Như bay mất. Như bị hút hơi. Tôi thảng thốt nhìn xung quanh. Không còn cả ly cà ffê đen không đường. Tất cả đã biến mất... Tôi sợ hãi gọi người bồi bàn. Anh chàng gầy gò chạy lại bảo “Anh ấy có việc phải đi vội. Nói chị cần ngồi một mình nên để chị ở lại. Anh ấy đã thanh toán tiền rồi ạ” Tôi giật mình lần nữa. Anh ta đi lúc nào sao tôi không biết? Có lẽ

nào chính lúc tôi mãi nhìn về phía bên kia đường. Về chiếc áo đỏ xa xôi kia? Tôi đứng lên. Lững thững bước ra khỏi quán cà phê. Lấy máy gọi điện. Nhưng số anh không liên lạc được... Tôi lao như điên về phía nhà anh. Chiếc cổng khóa nằm im lìm. Anh không về nhà. Anh đi đâu được nhỉ? Qua cửa sổ tôi nhìn thấy bức tranh người đàn bà áo đỏ vẽ dở dang. Người đàn bà không có mặt...

*

*

*

Mãi đến vài tháng sau anh mới trở lại tìm tôi. Trông anh rất lạ. Khuôn mặt sáng sủa hơn. Tôi chợt nhận ra sự thay đổi đó là vì mái tóc. Anh bây giờ để đầu cua. Cái vẻ mặt u sầu không mấy vui vẻ hơn. Nhưng tôi thấy nó trầm lắng hơn lúc trước. Anh cười và bảo “Xin lỗi vì sự mất tích lần trước nhé” “Anh đi đâu và có chuyện gì?” Anh dẫn tôi về nhà anh. Đứng trước bức tranh người đàn bà áo đỏ... Anh nói như khóc “Cô ấy chết rồi. Tôi không bao giờ còn vẽ được bộ mặt cô ấy nữa” “Tại sao? “Tôi gần như hét lên: Hôm ấy tôi đuổi theo cô ấy. Chúng tôi yêu nhau. Đúng khi gặp nhau ở Sài Gòn. Nhưng

cô ấy đã có chồng. Tôi không thể lấy cô ấy. Tôi luôn là kẻ thất bại. Tại tôi không chịu nói với cô ấy trước khi cô ấy lấy chồng. Cũng như với em trước đây. Có điều cô ấy yêu tôi lắm. Cô ấy bỏ ra Hà Nội tìm tôi. Nhưng tôi không muốn như vậy. Tôi hứa sẽ vẽ cho cô ấy một bức tranh làm kỷ niệm. Và mãi mãi không gặp nhau... Hôm ấy lẽ ra cô ấy phải trở về Sài Gòn. Nhưng cô ấy đã ở lại đi tìm tôi... Và gặp tai nạn ở chính con phố ấy..." Lần đầu tiên tôi thấy anh khóc. Tôi không kìm được ôm anh vào lòng. Vỗ về như đứa trẻ. Chưa bao giờ thấy anh yếu đuối như lúc này. Như một đứa trẻ cần sự yêu thương...

*

*

*

Đêm ấy tôi nằm mơ nhìn thấy một người đàn bà. Giấc mơ rất thật. Người đàn bà lạ lùng đến bên tôi vỗ vai nhẹ nhàng. Tôi quay lại và thét lên. Một người đàn bà không có mặt. Cô ta mặc áo màu đỏ... Đạp ôm tôi vỗ lưng khe khẽ: Ngủ ngon nào. Em lại mơ điều gì sợ hãi à. Lần sau đừng xem phim ma nữa nhé.. Tôi thiếp đi trong tiếng thở của đêm. Nghe vội vàng như nước nở...

Bốn mùa của đời người

(Tản văn)

Blog: Bonghonggai

Nickname: Cung Diễm

Tạo hóa cho chúng ta bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông làm nên cái đẹp của tự nhiên mỗi mùa mỗi vẻ. Cảm nhận của mỗi người mỗi khác và với tôi bốn mùa đẹp để ấy được cảm trong thân phận của đời người.

Mùa Xuân, mùa của đâm chồi nảy lộc, cha mẹ sinh ra ta, bé thơ, bụ bẫm, thơ ngây hồn nhiên cười nắc nẻ lớn lên trong vòng tay yêu thương của mẹ của cha. Ta đi qua tuổi teen với ô mai, xí muội, với giận hờn vu vơ, với lưu bút mực tím của tuổi học trò. Mùa xuân của sức sống mãnh liệt, của tuổi thanh xuân rực rỡ với mỗi tình đầu vụng dại, với nụ hôn đầu đời làm ta nhớ mãi, với ước mơ vươn tới ngôi sao, với sức sống hồng, trái tim đỏ mà không một mùa nào sánh nổi vì đó là tuổi trẻ!

Tình Blog

Ta lớn lên để đến với mùa Hạ. Mùa hè rực lửa với cái nắng nóng nồng nhiệt trên con đường ta đi thực hiện những ước mơ, hoài bão. Ta đi xây dựng sự nghiệp, ta tạo dựng mái ấm, ta chiến đấu, ta lăn lộn trong từng chiến hào của đời thường cơm áo gạo tiền, ta dành các mục tiêu, ta gánh vác trách nhiệm với người thân yêu và với cuộc đời. Cái nắng mùa hè làm hầm hập những chiến công của những người không biết khuất phục, những nghị lực kiên cường luôn vươn lên trong mọi hoàn cảnh, mọi nghịch cảnh, thành công có, thất bại có. Ta ngã rồi ta bật dậy với sức mạnh còn lớn hơn gấp nhiều lần. Mùa hè, mùa của cháy bỏng, mùa của khát vọng sống!.

Ta đi qua mùa hạ, ta mang tuổi trung niên của mình để đến với mùa Thu, mùa của nhung nhớ, mùa của yêu thương. Mùa Thu, mùa lá rụng, ta quét lá vàng để hoài niệm về tình yêu, tình người, ta dừng lại một chút với man mác Thu mà suy ngẫm về giá trị cuộc sống, về con đường ta đã đi qua, về cái được mất ở hai mùa xuân hạ ấy. Trái tim ta mở ra, lòng ta yêu thương con người hơn, tình cảm trong ta ấm áp hơn và ta nghĩ đến sự chia sẻ. Mùa Thu là mùa đẹp nhất của kỷ niệm, của luyện tiếc, của tình

bạn, tình yêu. Mùa Thu như một quả chín mọng, nó đến rất ngọt ngào đầm thắm, nhẹ nhàng như những chiếc lá vàng rơi trên khắp các ngõ đường cuộc sống.

Tóc ta dần bạc đi theo giá lạnh của mùa đông, mùa của người già thường hay đi xa. Sinh lực của ta cạn dần, ta suy nghĩ cẩn thận hơn trước những việc ta làm vì ta hiểu rằng không bao giờ ta được cho một cơ hội thứ hai! Ta bắt đầu suy nghĩ về giá trị của bản thân, ta khắc khoải ước mong giá như mình trẻ lại để ta có thể sống khác đi hoặc vẫn sống như thế tùy theo ba mùa qua ta sống như thế nào! Ta bắt đầu nghĩ về người bạn đời đã đi cùng ta, ta thì thầm chuẩn bị cho chuyến đi xa và ta làm nốt những việc cuối cùng, chăm sóc cho con cháu ta, những hạt giống sẽ nảy mầm của mùa sau, một mùa xuân mới! Cái đẹp của mùa đông là khi tuyết phủ một màu trắng lên vạn vật, tâm hồn người già như một tờ giấy trắng như trẻ con vậy nên người ta hay nói rằng người già thường hay trẻ con! Họ không còn những tham vọng, họ chỉ muốn được yêu thương, phía sau tờ giấy trắng chỉ còn lại kinh nghiệm để truyền lại cho mùa sau.

Tôi đang đứng nơi giao mùa giữa mùa Thu và mùa Đông của đời người. Tôi thật không muốn mang nỗi đau của mùa Thu để chia tay với mùa Hạ và đi cùng mùa Xuân đến cuối cuộc đời vì như thế là đi ngược lại qui luật của cuộc sống.. Tôi sẽ đi qua mùa Đông và kết thúc cuộc đời dù không được sống với một tình yêu duy nhất là mùa Xuân, nàng là người duy nhất nói yêu tôi trong suốt cuộc đời đơn côi mà tôi đã lỡ mang cho mình, chỉ một mình nàng yêu tôi mà thôi. Tôi không thể tái sinh để sống cùng nàng và đành chấp nhận chôn vùi trong mùa đông vĩnh hằng ấy.

*Tình nhân của
người đàn ông có vợ* (Phần 1)
(Truyện ngắn)

Blog: Mapem

Nickname: Mập Em

Tình yêu bắt đầu rất ngẫu nhiên. Đôi khi chỉ là một ánh mắt, một cái nhìn hoặc một cử chỉ va chạm rất vội vã. Nhưng tôi không biết mình yêu anh là vì gì? Phải chăng vì anh là người đàn ông đã đi quá nửa đời người? Hay trong tay anh mọi thứ có tất cả, riêng chỉ cái chữ tình yêu là không trọn vẹn...

Tâm sự không nhất thiết phải giải bày. Tôi nhìn và hiểu. Anh nhìn và cảm thông. Cái nhìn của tôi mang sự nồng nàn của tình yêu khởi đầu. Còn cái nhìn của anh mang sự quyết liệt của người từng trải. Tôi không thể chống cự hay có cố cũng không thoát được ánh mắt ấy!

Một buổi chiều Hà Nội đang vào thu... cái se và hanh của cơn gió làm lòng tôi cũng hốc hác. Tôi đón anh ở sân bay. TỰ DUNG tôi thêm được ngồi sát vào anh, nép vào anh để cảm nhận được hơi ấm, hơi ấm mà tôi rất nhớ dù chưa một lần được trải qua. Một phản xạ ngẫu nhiên - anh né người nhưng có lẽ anh hiểu. Tôi được ôm trọn vẹn vào lòng. Giây phút ấy hình như người ta vẫn gọi là “tuyệt diệu”.

Một đêm để người con gái trở thành đàn bà!

Rồi anh đi... cái điệp khúc mà người ta vẫn hát “vội vã trở về, vội vã ra đi” tôi lại khắc khoải trong nỗi đợi chờ anh sẽ trở lại. ¼ tuổi đời tôi hoảng sợ sự đợi chờ... nhưng một giây phút qua đi vẫn được gọi là khoảnh khắc và dù hạnh phúc hay khổ đau thì cũng có lúc trong khoảnh khắc của đời người ta sẽ dứt dây...

Hằng đêm, khi một mình trở về căn gác nhỏ tôi bị bóng đêm và cái tâm cảm con người dày vò. Vì tôi đang yêu - yêu một người đàn ông có vợ...

Tôi yêu trẻ nhỏ và thêm khát một mái ấm gia đình vì vậy việc tôi làm hay chính xác tình yêu tôi đang có là tội ác! Tôi sợ cái cảm giác hoảng hốt

khi mẹ kéo xênh xệch tôi lôi đi, mặt mẹ méo xệch và giàn dụa nước mắt: “Đó không phải cha con!”. Nhưng tôi biết: đó là cha của mình.

Tôi sợ đứa bé non nớt ấy cũng bị hằn sâu một ký ức hoảng loạn như tôi... nhưng làm sao có thể dừng một chiếc xe đứt phanh khi nó đang lao xuống dốc. Ngõ tôi đứng là ngõ cụt.

Điện thoại tôi rung lên... cái tin đến với tôi hơi muộn nhưng anh đã không an lành. Một mình tôi làm đủ mọi cách để có tiền đến thăm anh. Cái quyết định đấy có được gọi là nông nổi?

Trong lớp cửa kiếng dày kia là người phụ nữ. Chị đang nắm chặt lấy tay anh. Và đứa bé gái ngồi bên chắc chắn là con gái của anh và chị. Cái bàn tay bé xíu, múp míp tí tí lại khe khẽ vuốt trên má anh và cái miệng chúm chím ấy đôi lúc lại nhoẻn cười. Hình ảnh ấy tôi đang nhìn thấy!

Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc xương sống... thứ “ớn lạnh” của lương tâm lên tiếng! Họ đầm ấm thế kia, hạnh phúc thế kia! Còn tôi...tôi đang thế nào? Dằng co giữa cảm giác tội lỗi và hạnh phúc? Tội lỗi vì tôi biết hạnh phúc là mong manh rất dễ vỡ òa, là tôi biết hằng

đêm “cái thằng lương tâm con người” luôn “ngoạm” từng miếng rất to, rất thô bạo vào tâm hồn tôi, là tôi biết sẽ phải vụt mất anh ở một giai đoạn nào đó trong đời... và tôi còn biết hạnh phúc là khi những lúc nguy nan anh vẫn có một người đàn bà chăm lo bằng những cử chỉ ân cần - Người đàn bà ấy không là TÔI!

Ngoài trời mưa như xối nước! Tôi ướt đầm chạy xuôi chạy ngược trong nỗi lo lắng. Cái cảnh giống như con cún mắc mưa đang loay hoay trước cửa nhà. Lúc đấy tôi không hề khóc. Một mình tôi trở về Hà Nội... vẫn một mình hằng đêm trở về căn gác nhỏ... Rất một mình.

Điện thoại tôi vẫn rung, những tin nhắn không lành, không dữ, không vui, không buồn nhưng chẳng tin nhắn nào đến từ anh. Hàng ngàn lần tôi cầm chiếc điện thoại của mình lên rồi đặt xuống. Nức nở với nỗi niềm vỡ trong tim mà không thể giải bày. Tôi khóc - khóc rất to vì tôi không thể gào lên: “Em rất nhớ anh, đang rất nhớ anh - một người đàn ông có vợ”.

Cái cảm giác luẩn quẩn, mù mẫm chẳng biết phải làm gì đeo bám tôi những ngày sau đó. Tôi muốn nghe tiếng nói của anh dù là một tiếng thở thều thào. Một hành động đơn giản là nhấc

một một cái phím bé xíu trên điện thoại mà tôi không làm được. Tôi sợ nhìn thấy cảnh vỡ nát từ gia đình... một gia đình ở rất xa xôi.

Rồi anh cũng trở lại. Lúc tôi đón anh ở sân bay trời đang vào đông. Cái phong phanh của người thành phố khiến tim tôi thất lại. Rướn tay cài lại cái nút áo cho anh tôi không thể quay mặt đi. Tôi - một lần nữa được trọn vẹn trong vòng tay và hơi ấm của anh. Những phút giây ít ỏi trong cuộc đời tôi đang có là hạnh phúc.

Anh dẫn tôi loanh quanh phố phường Hà Nội. Từng đôi líu ríu bên nhau. Họ hạnh phúc như tôi - như anh lúc này. Thì thầm vào tai tôi anh khẽ khàng “Cám ơn em! Cám ơn em đã cùng anh đi bộ trong giấc mơ thực tại của mình”. Tan đi trong gió đêm những nụ cười.

Tiếng cười của anh làm tôi được giải phóng những ức chế bao ngày trước đó! Bàn tay ấm nóng của anh lại ươm những chồi non trong tôi...

Tôi hân hoan với thứ hạnh phúc chấp vá, lượm lặt được của người đàn bà khác vô tình hay cố ý đánh rơi?

Một đêm nữa để tôi được làm người đàn bà tròn vẹn.

Những khoảnh khắc đợi chờ không còn là nỗi ám ảnh...

Và ngày tháng lại qua đi... tôi như con người cũ đi trên những cảm xúc mới mẻ mà cứ được lặp lại một cách nhàm chán! Một mình hát “cuộc đời đây, có bao nhiêu mà hững hờ...”.

Nhớ một đêm rất khuya! Hà Nội rất lạnh, cơn gió đông cắt vào da thịt. Anh nói hãy ôm chặt lấy anh! Tôi nhìn thấy nỗi cô đơn lần sự dần xé trong đôi mắt ấy, một đôi mắt cảm lạnh! Anh dẫn tôi vào một quán phở, món mà anh vẫn thích! Khói nghi ngút! Anh nói: Dù không nói ra thì em vẫn biết là anh thương em, phải không? Tôi lặng thinh, thấy tim mình thóp lại! Một điều sợ hãi kéo đến, lẽ nào tôi lại sợ hãi chính tình yêu của mình! Anh lại hỏi: “Nếu một ngày nào đó, vợ anh gọi cho em, em có sợ không?”... “Nhưng sao anh lại hỏi em câu đó?” Tim tôi lặng vào thinh không. Câu hỏi đó là nỗi ám ảnh từng đêm tôi nằm xuống, từng giây phút tôi nhớ anh, từng ghen ngào tôi nghiêng rằng chịu đựng”.

Anh không hề biết.

Người đời bắt đầu nhìn tôi bằng con mắt khác! Con mắt ghẻ lạnh có những mũi dao đâm!

Một mình tôi hứng chịu, không thanh minh cũng chẳng giải bày!

Tôi là người quyết định... quyết định có cái thứ mình phải có!

Tình yêu mới đến với tôi trong sự vồn vã! Tôi không biết mình quyết định thế để làm gì? thoát khỏi sự cô đơn, chờ đợi những ngày không anh? Hay đang cố vùng vẫy trong lưới tình đang có! Nhưng một điều chắc chắn tôi đến với gã con trai bằng tuổi không phải vì yêu! Bên cậu ấy tôi không hề có được những cảm giác hạnh phúc hay nói đúng hơn cậu ấy không có được những món trớn yêu thương và cảm giác từng trải của người đàn ông đã đi đến nửa cuộc đời. Tôi trở thành nhân vật trong câu nói của người đời: "Khi đi bên người đàn ông này người đàn bà lại tơ tưởng đến người đàn ông khác!".

Anh biết tôi có người mới! Cái nhìn trầm lắng xoáy vào tôi và giọng gằn xuống! Người đàn ông trong anh đang ghen! Không thử nhưng tôi đã có đáp án trong câu chuyện này! Tôi yêu! Anh yêu! Điều đó hoàn toàn có thật! Nhưng tôi còn quá trẻ, chẳng có gì để mất ngoài tình yêu dành cho anh. Anh... thì khác!

Anh có một gia sản được mang tên gia đình. Một người vợ yêu anh bằng cái nồng nàn, sâu thẳm của một tình yêu được chứng nhận. Một cô bé gái bé bỏng mang tâm hồn và trái tim nóng nót cần được chở che!

Tôi rộc người đi với quyết định của mình và đau lòng với những lời nói dù là rất vô tình của anh! "Anh hạnh phúc em àh! Anh có một vợ, một người yêu và đứa con yêu quý! Anh ước có thể!".

Tôi mãi mãi là người trong một thế giới hư ảo thứ ba... vô hình và dễ tan biến! Và đứa bé hiện hữu trong tôi sáu tuần ba ngày cũng tan biến trong hư vô! Mãi mãi nó không được thừa nhận trong hạnh phúc của anh!

"Con tôi chết rồi - chẳng biết là trai hay gái - nhưng tôi đã là người đàn bà cố ý đánh mất con...".

Khóc cười nhiều rồi cũng đến thế thôi! Tôi không có sự lựa chọn nào khác cho cuộc đời mình! Đôi lần ý nghĩ độc ác muốn có anh đến điên dại tìm đến... nhưng may thay trong tôi "cái thiện" vẫn hiện diện song hành!

Tay trái tôi xoay xoay chiếc nhẫn, có lẽ những lúc cực đoan nhất tôi hay làm thế! hình

như thấy đỡ hoang mang! Không trả lời được nhưng mỗi lần ở bên anh tôi lại lòng chiếc nhẫn vào ngón tay áp út! yên lặng chờ đợi sự mâu nhiệm của cuộc đời để rồi có những lúc thấy mình độc ác lẫn tàn nhẫn trong tư tưởng!

Cô đơn quá!

Một mình quá!

Tàn ác quá!

Khao khát quá!

Hạnh phúc quá!

Nhưng hãy để anh được bình yên trong hạnh phúc vốn có của mình!

Ngoài kia mưa lấm, chông gai lấm nhưng Tôi không thể đợi chờ.... hạnh phúc dù vô tình hay cố ý của người khác đánh rơi!

Trái tim bị ai đánh cắp

(Phần 2)

Mỗi mòn và khổ đau! Từng giây phút đón đau của cuộc đời đang đến tìm tôi! Không gõ cửa, cũng chẳng lịch sự như cách người ta vẫn dạy nhau sống! Nó ồ ạt và thô lỗ ào vào tôi! Và tôi hứng hết!

Tôi đồng ý cưới anh nhưng trái tim mình rỗng hoác! Mẹ dạy tôi một phụ nữ quá ba mươi cách vun thém để có một tình yêu trong cuộc sống gia đình. Có lẽ bà rất thương và lo lắng cho tôi. Trái tim người mẹ bao la quá! Còn trái tim tôi... mất hay còn?

Chồng tôi - người đàn ông có đôi mắt da diết nhưng quyết liệt! Anh yêu tôi và vì thế anh chấp nhận ghé đôi vai mình nhận hết những khổ đau tôi đã từng trao đi! Tôi không may mắn với điều đó! Hạnh phúc đôi khi là chiếc áo thừa thải với người này nhưng lại chật hẹp với kẻ khác! Tôi đang thừa thải!

Thứ đứng đưng trong tôi đã tồn tại và bành trướng quá lâu bỗng một ngày khi nhìn vào những chăm lo rất đều đặn nơi anh nó bỗng đưng rụt chân lại... nhút nhát... thập thò... Và khi đẩy tự đưng anh trở nên im lặng.

Có thật những niềm đau, có thật những rạn nứt và cũng từng có thật những mật ngọt của yêu thương! Có cố gắng vẫn khó có thể gắn liền hay kết nối những cử chỉ gượng gạo, khô cứng! Cần lắm những vị tha, những yêu thương của con tim thật thà! Tôi đau đón nhận ra rằng mình đã yêu... nhưng trong anh... trái tim và tình yêu bị đánh cắp!

Cỡ lẽ anh đã mệt nhoài với những yêu thương trao đi mà không được nhận giống như khu vườn cần cỗi chờ mãi một cơn mưa phùn... càng chai cứng càng nứt nẻ...

Và rồi đến một lúc như bây giờ, lúc lòng mình hoang hoảng người đàn bà trong tôi mới khao khát một tình yêu, một hạnh phúc, thềm thuồng một chỗ dựa bình yên nhưng hình như đã muộn "... một sớm mai, xuôi theo dòng em đến! có sao anh... chẳng đứng chờ...".

Làm gì để khơi dậy một tình yêu đã úa màu? Tôi ngờ nghệch quá!

Con gái tôi rất xinh! Giống cha một cách hoàn hảo! Những vết xước yêu thương đôi lần được xoa dịu bởi tiếng cười của trẻ thơ! Chợt nghĩ! Hạnh phúc của tôi chỉ có thế!

Anh vẫn đi về, vẫn yêu thương không có lửa, thô ráp đến độ làm nham nhở những yêu thương tôi cố giữ gìn! Đến lượt anh “không may” với điều ấy!

Tôi khắc khoải với những đợi chờ, cái chờ đợi ban trả tình yêu của người đàn ông tôi từng lạnh ngội.

Anh đã không từng biết hằng đêm tôi ôm con mong ngóng đợi chờ một bước chân rất khẽ, rất vội vàng.

Tôi đợi một câu qua quýt trong căn nhà này để biết anh vẫn còn hiện diện.

Tôi đợi một cái cười thật lòng mà anh vẫn dành cho xã hội ngoài kia.

Tôi đợi những tiếng yêu đương mà xưa lắm rồi tôi không từng cảm nhận.

Tôi đợi những khát khao, những hơi thở phập phồng gấp gáp khi bàn tay anh lướt êm ái trên cơ thể mình.

Tôi đợi chờ... đang chờ đợi...

Có là đã rồi cũng phải mòn dẫu chỉ một tình yêu không được dưỡng bồi vun đắp? Nó khô quắt và quá xanh xao. Đó là kết quả tất yếu của khu vườn tình yêu không được quan tâm hay chăm bẵm. Đến lúc này tôi mới cuống cuống chăm vào nó những yêu đương của người vợ, con gái tôi thơ ngây cổ đẩy vào đấy đôi môi hồng chúm chím những nụ cười... vậy mà KHÔNG đủ. Cần thứ ánh sáng ấm áp chở che của anh - một người chồng - một người cha!

Người ta vẫn bảo cách cho hơn của cho. Có lẽ tôi không cố học được điều ấy nên cứ loay hoay vật lộn với tình yêu của cuộc đời mình. Tình yêu tôi dẫu mãnh liệt, dẫu nóng nan nhưng cách tôi trao đi, anh không cảm nhận được? Hay trái tim anh... kẻ khác “trộm” mất rồi???

Cái tin người ta xi xào, ban tán đến với tôi rất có chủ đích! “Anh có người tình”! Hoặc nói như cách người đời vẫn nói: ANH ĐÃ NGOẠI TÌNH.

Chao đảo, hoang mang... Đôi chân người phụ nữ luống tuổi, từng rất cứng cỏi quỵ gục. Anh đã không giữ cho tôi những yêu thương ngày cũ. Tôi ôm con ứa khóc! Con gái tôi ngơ ngác rồi cũng ứa khóc theo. Nó chưa từng thấy mẹ như thế nên cứ gào lên: “Mẹ ơi, mẹ sao thế? Bố ơi, về đi... mẹ khóc rồi!!!”

Khóc xong mắt tôi ráo hoảnh... thấy niềm đau âm ỉ như đám than được lấp trong đồng tro tàn. Một tin nhắn được trao đi: “Hãy dừng lại trước trước khi mọi thứ muộn màng. Em? hay Anh?”. Tin nhắn ấy rơi vào khoảng không im lặng, nặng nề và dai dẳng.

Căn nhà càng trở nên câm lặng như con người sống chỉ bằng những mạch thở yếu ớt còn lại của trái tim! Lại mỗi morn, lại chờ đợi!

Cơn gió đêm làm tôi buốt lạnh, tôi ước ao được một vòng tay cứng cỏi ấm áp chở che! Tôi choàng ôm lấy con thấy tim mình co bóp từng cơn đến ngẹt thở. Con bé cự mình rồi mở cặp mắt nhìn tôi: “Bố về chưa mẹ? Con nhớ bố!...” rồi lại khóc nức nở. Tim tôi như người xát muối, thấy xót xa, thấy cô quạnh trong căn nhà mà mọi người vẫn tưởng chừng rất hạnh phúc này!

Rất khuya. Anh vẫn chưa về.

Trở dậy, tôi đặt trên bàn làm việc của anh tờ giấy - trong tờ giấy ấy tôi đã trả lại tình yêu cho anh, có lẽ đã không còn lạnh lặn nhưng tôi không có quyền giam giữ nó lâu như thế! Nó cần được sống, cần được ai đó chăm sóc yêu thương và người đó không là tôi.

Ngoài kia đây gió lạnh và bầu trời thì tối đen.

Anh sẽ mãi mãi yêu em

(Truyện ngắn)

Blog: Tuyet9285

Nickname: Mèo Con

Anh sẽ mãi yêu em - kể cả trường hợp em không còn yêu anh nữa.

Cuộc sống thật là thú vị, đôi khi thú vị đến mức khó hiểu. Bởi lẽ tôi đã từng cười vào mặt Nam khi vô tình thấy anh tập nói trước gương câu đó. Rõ ràng là dạo này anh chàng có những dấu hiệu của sự yêu hết sức bất thường: ăn mặc chải chuốt, giờ giấc đến cơ quan nghiêm túc hơn, chắc tại anh ta muốn tu luyện để sau này không bị đến muộn khi hẹn hò với người yêu. Nhưng yêu thì yêu, làm gì đến mức yêu người ta kể cả khi người ta không thêm yêu mình nữa. Ngộ nhỡ người con gái kia phản bội Nam hoặc tệ hơn là...đi lấy chồng. Nam ơi là Nam, tỏ tình câu gì thì được chứ một câu chuỗi và nhiều rui ro như thế thì đừng dại dột. Có lúc tôi đã dí tay

vào trán Nam bảo anh ta như thế. Nhưng khi đó Nam chỉ mỉm cười và nhún vai. Cứ như thể tôi chẳng hiểu gì về anh ta cả. Bướng bỉnh một cách kỳ quái. Nhìn Nam ra sức thay đổi mình tôi lại thấy ái ngại cho anh ta. Có lẽ Nam đã yêu phải một cô nàng ác hơn quái thú, và cô ta đã bắt Nam lột xác hoàn toàn như thế. Lạy trời! Tội nghiệp anh chàng đồng nghiệp của tôi.

Thứ Bảy. Tháng Bảy. Mưa rơi rào rào. Chuông điện thoại réo vang đúng lúc tôi đang ngủ say nhất. Số của Nam hiện ra, không phải người thân không phải sếp nên tôi tắt phụt. Anh ta viết tin nhắn: Anh phải mua quà tặng một người con gái mà hôm tới anh phải đi công tác nên mới cần em giúp. Tôi phì cười: Giúp gì hở? Giúp mà không phải ra ngoài đường giờ này thì được. Không thì chịu. Giọng Nam trong điện thoại hơn hớn: Sợ ướt thì anh đem ô tô qua đón. Còn nhiệt tình hơn thì đi xe máy. Chọn đi nào bà cô. Cái điệu hý hửng cứ như là anh ta đã nhìn được tôi gật đầu cái rụp rồi vậy, lại còn mĩa mai chuyện đến giờ này tôi vẫn chưa chồng. Mà chuyện đó đâu có liên quan gì đến anh ta. Tôi mở cửa sổ, những hạt mưa xiên xiên trĩu nặng thi nhau hắt qua khung cửa để ngỏ, rớt xuống

đôi chân trần của tôi. Từ nhà Nam qua nhà tôi mất khoảng 15 phút, trừ thời gian anh ta dắt xe rồi lĩnh kính chui vào áo mưa thì có lẽ phải hơn. Trước đây Nam có thói quen đi dưới mưa nhưng từ khi yêu vào anh ta chăm chút bản thân kỳ lạ, các sinh hoạt bình thường cũng cẩn chu và quy củ hơn. Chả bù cho tôi... Tự hỏi nếu tôi đem lòng yêu một ai đó, tôi có chịu hy sinh thói quen hàng ngày vì người mình yêu không?... Chắc chắn là không rồi. Chả đại đột mà tự biến đổi mình vì như vậy mình sẽ không còn là mình nữa. Như thế người khác cũng sẽ thấy mình chán chết.

Nam gõ cửa đúng ba tiếng. Chính tôi cũng ngạc nhiên về tốc độ... bay trên đường của anh ta. Gãi đầu, Tại đang ngồi ở quán cũng gần đây thôi. Tôi ngoắc tay bảo anh ta vào trong nhà chờ tôi thay đồ. Nam giương mắt nhìn tôi như thể tôi có tội gì lớn lắm. Buột miệng: Mặc thế là okie rồi mà. Đúng là con gái, lúc nào cũng điệu. Hử?Cứ như anh ta bị kìm nén lâu nên xổ ra một tràng gây sự với tôi không bằng. Trước giờ tôi chẳng bao giờ điệu. Tại anh ta mặc áo sơmi trắng sovin trịnh trọng thế. Tôi tự ngó mình trong gương, áo hồng, quần hồng, đến cả đôi

đép đi trong nhà cũng in hình con mèo Kitty hồng rực. Tôi giảng giải: Mặc thế này mà ra đường luôn thì không bị gọi là điếu hủ? Nam miễn cưỡng gật đầu. Hâm, kệ xác anh ta vậy.

Tôi tìm được chiếc cột tóc màu hồng nhỏ nhắn. Đi hai xe nhá, mặc áo mưa mà cùng đi một xe thì bí bức lắm. Nam khoát tay: Sao phải mặc áo mưa hả bà cô, mưa tạnh nãy rồi mà. Anh ta bật dậy khỏi ghế Sofa chỉ cho tôi vạt nắng mỏng và yếu ớt trải dài trên ban công. Đúng là mưa mùa hạ, thoát nắng thoát mưa thật lạ lùng. Tôi hít một hơi dài bồi rồi rút tay khỏi tay Nam khi nhận ra tay anh ta đặt trên tay tôi và anh ta đang đứng đằng sau tôi rất gần. Đi thôi ông, đi hai xe cho an toàn, không khéo điện thoại người yêu ông có hệ thống định vị thì chít. Chả hiểu anh ta nghĩ gì mà lặng lẽ cười cười.

Suốt buổi chiều đi chọn đồ hộ Nam mới thấy anh ta ngộ thật. Hỏi cái gì cũng không biết, quần áo lại càng mù tịt. Nhớ ra Nam là con một, cái gì cũng được mẹ hầu tận chân răng. Làm việc thì không chê vào đâu thậm chí còn khiến người khác phải nể phục nhưng đứng trước những thứ khác lại ngờ nghệch chính hiệu. Nhìn Nam lĩnh kính xách đồ khi bước ra khỏi siêu thị,

ai qua cũng tùm tùm cười trước cái điệu bộ lóng ngóng của anh ta. Lúc về, nam rẽ vào quây chọn một bó bách hợp rất to. Chột dạ, Tặng cái này cho người yêu anh hử? Bách hợp là loài hoa tôi thích nhất. Tháng tư có hoa loa kèn, cũng là một dạng của hoa bách hợp, nhẹ nhàng đầm thắm và có hương thơm dịu dàng. Mùa này thì tôi thích bách hợp vàng, màu sắc không quá lòe loẹt nhưng lại có vẻ sang trọng rất riêng. Nhìn bó hoa vàng rực trên tay Nam, tôi hồi hộp cứ tưởng tượng một pha lãng mạn nào đó giống trong phim, nhưng anh ta chẳng để ý gì cả, chỉ chau mày: Cầm cẩn thận nhé, tối nay anh không dùng cảm đem hoa nát đi tặng người yêu đâu. Cụt hết cả hứng, Nam với tôi quen nhau từ hồi tôi học năm thứ nhất đại học. Tôi sống tự lập từ nhỏ, tính cách lúc nào cũng như một cậu con trai vậy. Phải chăng vì thế mà thân với Nam, thân đến mức có thể tâm sự cả những nỗi niềm rất riêng. Nhưng dù sao tôi cũng chỉ là một đứa con gái. Trước thì không sao nhưng từ khi Nam tuyên bố giải tán hội độc thân vì anh ta đã có đối tượng để theo đuổi thì trong tôi luôn có những cảm xúc lộn xộn. Phải chăng đến tuổi là phải như thế. Chính tôi cũng thấy việc suốt ngày lờ lờ

những lời giục giã của gia đình, của bố mẹ là nhàm chán. Bất giác cần ai đó để quan tâm đến mình và ao ước được như cô gái tôi nay sẽ được nhận bó hoa bách hợp của Nam biết bao nhiêu.

Sếp gọi điện thoại nhờ tôi qua cơ quan để tiếp quản công việc của Nam trong một tháng anh ta đi công tác. Buồn cười, sao anh ta không bàn giao trực tiếp cho tôi mà phải vòng vo qua sếp cho mất công. Nam lắc đầu: Chả hiểu, nhưng em cứ đến gặp sếp xem thế nào. Anh ta nói thế rồi quay xe phóng vù vù trên đường. Hừ, định bắt em đến cơ quan một mình hử?... Chứ sao, giờ anh bận, tôi cũng bận, mai đã bay rồi. Anh đưa em về nhà lấy xe thôi. Chuối, trông cái điệu hý hửng của anh ta là biết anh ta bận cái gì rồi. Tôi đã giúp anh ta cả một buổi chiều để một câu cảm ơn xuông cũng không nhận được, lại phải đi giải quyết công việc giúp anh ta. Nhận ra tình bạn thân mà tôi với Nam xây dựng trong tám năm quen biết chả đáng một xu nào cả. Anh ta sẵn sàng bỏ mặc tôi với một mớ cảm xúc để đầu tư thời gian cho một hình bóng mới toé. Tôi thấy mắt mình cay cay, thảng thốt giật mình vì không nghĩ là tôi có thể mềm yếu thế. Nam nhìn vào mắt tôi: Anh phóng nhanh nên bụi bay vào

mất hả?Ko, tôi trả lời gần như không suy nghĩ. Rồi nhớ ra thể nào anh ta cũng hỏi mất đồ vì sao,tôi lai cuống quát thanh minh: Không phải bụi mà là con gì đó bay vào mắt. Nam tỉnh queo: Sao không nhắm tịt mắt vào có phải hơn không, ngồi sau có phải nhìn đường đâu mà lo. Tôi cắn môi, phì cười trước kiểu nói tung tung rất vô tâm của anh ta. Vậy mà tôi cũng một thời vô tình như vậy. Tệ thật. Nam còn tưng vào tai tôi mấy câu đại loại: Anh sẽ gửi mail địa chỉ và số điện thoại của bạn anh để nhờ em chăm chút. Anh sẽ gọi điện thoại về hàng ngày nhưng một tháng không gặp thì vẫn nhớ ời là nhớ.

Buổi tối ngồi bó gối ở nhà đọc tiểu thuyết. Có một đồng việc phải giải quyết nhưng lại ngại chẳng muốn làm. Điện thoại của Nam nhưng không nghe. Sợ mấy câu châm chọc của Nam làm tôi chán sống lại đi tự tử thì chết. Trời lất phất mưa. Lại mưa. Cái mùa này tạnh tạnh mưa mưa thật khó chịu. Tôi thu mình trong chăn mỏng, chợt thảng thốt vì một tiếng chuông cửa. Một bó hoa ly vàng kiêu hãnh, giấy yêu cầu ký nhận của nhân viên điện hoa và một lá thư dài thật dài. Tôi nhìn những dòng chữ viết cẩn thận nhưng rất xấu của Nam mà mắt nhoè nhoẹt nước.

Em! Tám năm chúng mình quen nhau là quá dài nếu so sánh với sự tìm hiểu của một con người nhưng lại quá ngắn ngủi để anh biết rằng ngoài tình bạn chân thành của những người bạn, trái tim em không có chút nào dù là nhỏ nhắn dành cho anh cả. Em cứ đứng đưng và vô tâm trước anh. Anh cứ chờ đợi, chờ đến ngày em nhận ra và gật đầu đồng ý. Tám năm tưởng ngắn nhưng lại quá dài. Anh hết kiên nhẫn để chờ đợi rồi, vì vậy anh quyết định nói với em rằng: Anh sẽ mãi yêu em, kể cả trường hợp em không còn yêu anh nữa. Một tháng anh đi công tác là để em check lại tình cảm của mình một cách hồn nhiên nhất mà không bị yếu tố anh tác động vào. Một tháng... hy vọng với em là quá dài bởi như vậy đồng nghĩa với khi đó trong em đã có nỗi nhớ anh. Những thứ đồ chiều nay anh chọn cho người người anh yêu, anh để hết trong tủ tài liệu mà chiều nay sắp đưa chìa khóa cho em đây. Anh biết, có những món em không thích ...nhưng hy vọng em sẽ vì anh mà thích và em biết rồi: Dù em có hay không thích thì anh vẫn cứ yêu em.

Tôi bật khóc nức nở. Chẳng hiểu vì sao tôi lại khóc. Chắc chắn chẳng phải vì quá buồn vì chỉ mới chiều nay, tôi đã khóc khi ước mình là cô gái được Nam tặng hoa bách hợp.

Trăng khóc

(Thơ)

Blog: Mualaroi0512

Nickname: Cỏ Dại

*Đêm hôm nay Trăng khóc
Trên đầu cành lung linh
Gió buồn không thêm thổi
Mây sầu che bóng nghiêng*

*Xa - lạc bầy cánh nhạn
Gần - mạch sông chông chênh
Sương sầu li nhỏ giọt
Uất cành nhớ trau chuốt*

*Đêm hôm nay Trăng khóc
Miên man cả đất trời
Nhân thế như chìm văng
Giữa cõi buồn, chơi vơi*

*Niềm riêng Trăng khép kín
Thiên thu chẳng khai về
Để sầu bao dư ảnh
Khóc riêng mình đêm khuya*

*Đêm hôm nay Trăng khóc
Khuyết tàn ánh Trăng thanh
Em nhìn Trăng, bật khóc
Buồn lại về, chênh vênh!*

P.T.H.

Khoảng cách

(Thơ)

Blog: Lê Minh Dung

Nickname: dunginfoodco

*Khoảng cách hai mùa xuân - hạ
Là lặng thinh trời đất chuyển cơn giông
Khoảng cách hai mùa thu - đông
Là bịn rịn giao mùa cây bàng lá võ*

*Khoảng cách hai đầu nỗi nhớ
Chín đỏ phù sa ngọt mát đồng xanh
Khoảng cách em và anh
Chênh vênh dốc một phần ba thế kỷ*

*Dài xâu chuỗi luật lệ phi lý
Mặc con tim lý lẽ riêng mình
Anh lặng ngẫm trước lần ranh lý trí
Phía em mơ hoá thạch đợi bình minh*

Khoảng cách vô hình ở giữa... cứ lặng thinh!

Thoát khỏi bẫy cờ bạc

(Truyện ngắn)

Blog: Chienc6

Nickname: Chienc6

Tôi vốn là một thằng lính trinh sát trong chiến tranh. Có trải qua trận mạc, có va chạm với mất mát hy sinh, nên tính tình cũng gan lì và liều lĩnh. Sau chiến tranh, tôi chuyển ngành về làm việc ở một cơ quan nhà nước. Chuyển qua chuyển lại vài nơi, cuối cùng tôi trụ lại ở Cơ quan Thanh tra kỹ thuật của một Tổng cục.

Gia đình tôi mở một Công ty kinh doanh hàng điện máy, do vợ tôi đứng tên làm chủ. Mặt hàng kinh doanh cũng gần với cái thứ máy móc của các nơi mà tôi đến thanh tra, nên việc làm ăn thuận lợi cả đôi bên công tư.

Tôi cũng hay phải đi công tác các tỉnh xa, khi thì là công tác thanh tra của cơ quan, khi thì là đi ký hợp đồng bán thiết bị cho Công ty của

vợ, thậm chí lúc cần còn đi giao hàng. Các đối tác thường lẫn lộn tôi giữa vai trò đối tác làm ăn và cán bộ kiểm tra. Nói chung là công việc thuận lợi.

Tôi giao du và kết bạn với đủ loại thành phần trong xã hội. Từ quan chức nhà nước cho đến bọn làm ăn chợ Giời, hay những gã nông dân làm ăn chắt phác đều có thể là bạn của tôi. Bạn bè tôi, có kẻ vốn liếng vài triệu "đô" trong tay, nhưng cũng có những thằng bạn từ thời lính còn bần hàn tới mức không có tiền sắm nổi cái TV đen trắng. Loại bạn nào, tôi cũng có thể đến chơi theo kiểu tạt qua một lúc, hay ở chơi vài ngày. Tất cả bạn bè, tôi đều coi bình đẳng như nhau. Tôi không choáng ngợp trước kẻ lắm tiền, nhiều của, và cũng không coi thường bạn nghèo. Cái quý nhất đối với tôi là tình cảm chân thành, tôn trọng nhau và sẵn sàng giúp đỡ nhau lúc khó khăn, không tính toán. Đám bạn thân của tôi cũng quý tôi vì thế.

Công việc của tôi khá thuận lợi. Tôi không phải là thằng giàu nứt đố đổ vách, song cũng không khó khăn về kinh tế. Cái Công ty của vợ tôi là chỗ dựa kinh tế cho tôi. Vì thế tôi cũng hơi ham chơi. Các cuộc nhậu với bạn bè có khi chiếm đến sáu buổi chiều trong một tuần.

Không kể những lần đi công tác xa, còn nói chung, tôi không đi nhậu nhẹt hay cờ bạc qua đêm. Chỉ những lúc đi xa nhà, tôi mới sa vào các canh bạc với bạn bè nơi công tác. Tôi biết chơi đủ loại bài, đủ kiểu chơi biến hóa, nhưng tôi thích đánh tá lả hơn. Một ván tá lả diễn ra không nhanh và cũng không quá lâu, ít nhức đầu. Nó cũng đủ độ hấp dẫn để người ta có thể ngồi chơi bài qua đêm.

Tôi cũng thuộc loại chịu chơi. Một đêm chơi bài có thể thắng hay thua tới dăm bảy triệu đồng cũng không phải là hiếm với tôi. Nhưng đánh bài tá lả, khi người ta chơi một cách bình thường, không lừa bịp nhau, thì xô đi bù lại cũng có thể coi như là hòa. Mỗi cuộc chơi bỏ ra vài trăm ngàn kể cả ăn uống, thì cũng chỉ coi như điều kiện để kết thân và tạo mối quan hệ làm ăn với đối tác mà thôi.

Tôi lại có một nguyên tắc là không bao giờ chơi bài kiểu cờ bạc với bạn thân. Với chúng nó, tôi chỉ cùng uống chè, uống rượu và ngồi đàm đạo. Thích nhất là khi có hai thằng mà ngồi uống cà-phê phin ngoài quán vào đêm mưa. Chúng tôi ngồi cho đến khi chủ quán yêu cầu đóng cửa, chúng tôi mới đội mưa ra về.

Trong cuộc đời, sống va chạm như thế, nhưng phải rất lâu tôi mới hiểu ra rằng, không phải lúc nào mình cũng cứ sống tốt với mọi người, là mọi người sẽ tốt cả với mình. Đúng như các cụ nói, phải chọn bạn mà chơi. Câu chuyện tôi kể sau đây, tuy không phải với những người thật là bạn của tôi, nhưng thông qua làm ăn, cũng đã có lúc tôi coi họ là bạn.

Tôi quen Thường, trưởng phòng của một Công ty về Điện máy trên Hòa Bình, do một lần lên đó kiểm tra công tác an toàn theo nhiệm vụ được phân công. Sau đó, Thường lại làm môi giới hai lần để mua hàng của Công ty vợ tôi, bán cho khách hàng trên đó để ăn chênh lệch, kiếm cũng kha khá. Tôi đã mấy lần lên Hòa Bình với Thường, ở lại đó vài ngày. Tôi cũng biết thêm vài người trong phòng của Thường. Bọn này khá chịu chơi và có vẻ cũng lắm tiền. Thường còn giới thiệu tôi với Lua, một nhân viên của Thường. Lua mới ngoài ba mươi tuổi, xinh gái, đẹp dáng và khá sỏi lỏi. Cô ấy nói chuyện có duyên và dễ gây thân thiện với người đối diện. Gặp đến lần thứ hai thì Lua đã tỏ ra dễ gần gũi với tôi. Tuy nhiên, tôi nghĩ Lua là người của Thường. Hơn nữa, tôi cũng không thích gì cái

trò loạn quạng, nên tuy tỏ ra thân thiện, tôi vẫn giữ khoảng cách đúng mực với cô ấy.

Một lần, tôi nhận được điện của Thường mời lên Hòa Bình bàn chuyện làm ăn. Thế là chiều hôm đó, tôi rời cơ quan về sớm và lái xe lên Hòa Bình. Tôi mới mua chiếc xe Toyota Vios 1.5G với giá hơn 25 ngàn "đô" được nửa năm và tự mình lái xe. Trong tôi vẫn có một chút máu giang hồ, nên những lần đi công tác xa như Hải Phòng hay Vinh, tôi vẫn thích tự mình cầm lái vi vu. Cũng tình cờ, ra đến đường Trần Duy Hưng thì tôi gặp Quốc Thịnh. Thắng này là bạn lính từ xưa. Ngạch làm ăn của nó sặc chất chợ Giời, hung hãn, liều lĩnh và lừa đảo. Nhưng với bạn lính thì chân tình. Dù vậy, nó vẫn lôi tôi vào nhà nó uống chén trà. Khi biết tôi đi Hòa Bình vào chiều tối, đột nhiên nó mở tủ lôi ra khẩu súng K59, loại súng của sỹ quan cấp tá, đưa cho tôi. Nó bảo, "độ này tình hình an ninh hơi nhuộm nhuộm, mày nên cầm theo. Bí quá mới dùng chứ có phải chìa ra dọa ai đâu". Không hiểu sao, mạch máu lính bỗng chạy dãn dật trong tôi. Thế là tôi cầm súng dặt vào người và lên đường.

Chưa đến bảy giờ tối, tôi đã lên tới nơi. Thường và cả Lụa đã chờ đón tôi. Cả hai tỏ vẻ

14. Bưởi Tân Triều - Hạnh vân	83
15. Biển đời - Trúc Sơn.....	87
16. Hấn - Đồi đá vàng	88
17. Dòng sông mệnh mang nắng và gió - Từ Ngọc	93
18. Chiều nghiêng - Tê giác.....	99
19. Miếng ăn, lưỡi dao và những ánh mắt - Miên Vũ	100
20. Nồng nàn thu - Thủy Hương Dương.....	105
21. Ký ức Ngọc Lan - Xuyên Chi	108
22. Vợ ơi anh yêu em - Hồ Minh Quang.....	111
23. Dì tôi - Cành lan trắng	116
24. Đến hè mình lại về với biển - Trọng win C100	120
25. Một đêm - Cung Diễm	122
26. Chô chô na - Giáng sinh - Anh em nhà sóc	127
27. Vua Hùng nổi giận - Vận tải Hà Nội	130
28. Viết cho yêu thương - Tóc nâu môi trầm	140
29. Tình Quân - MaiChien.....	142

30. Hòa dã quỳ - Hoadaquy.....	144
31. Con không về ngày lễ... mẹ buồn không? - Hồng Xanh	146
32. Tình blog - Hoa Hải Đường	149
33. Miền ký ức - Thiên Thư.....	165
34. Trà ga - carot_nhoctim.....	168
35. Những chân trời khép - Nguyễn Ngọc Tư.....	173
36. Cuộc chơi - Hoa Hải Đường	177
37. Sao nữ bắn người tù binh ấy - Chiến C6	222
38. Người đàn bà không có mặt - Trà My	249
39. Bốn mùa của đời người - Cung Diễm.....	259
40. Tình nhân của người đàn ông có vợ - Mapemdethuong	263
41. Anh se mai mai yêu em - Meocon R	277
42. Trăng khóc - Mualaroi0512 - Nick Cỏ dại.....	285
43. Khoảng cách - Le Minh Dung	287
44. Thoát khỏi bấy cờ bạc - Chiến C6.....	288
45. Thả - Hải Yến.....	305
46. Ngày nóng - nhabaoquandoi, trang viet - cuoc doi	306

TỔNG PHÁT HÀNH

Công ty TNHH Sách Phương Nam

940 Đường Ba Tháng Hai, phường 15, quận 11, TP.HCM
ĐT: (08) 38.663.447 - 39.616.759 - Fax: (84.8) 38.663.449

Website: www.phuongnambook.com.vn

TP. HỒ CHÍ MINH: * Nhà sách Phương Nam - Parkson Lê Thánh Tôn: Lầu 3 TTTM Parkson, 35-45 Lê Thánh Tôn, Q.1, ĐT: 38.258.151 * Nhà sách Phú Thọ: 940 Đường Ba Tháng Hai, Q.11, ĐT 38.644.444 * Nhà sách PNC - Đại Thế Giới: 105 Trần Hưng Đạo B, P.6, Q.5, ĐT. 38.570.407 - 38.536.090 * Nhà sách Dược Khoa: 2A Lê Duẩn, P, Bến Nghé, Q.1 - ĐT: 38.229.650 * Nhà sách Phương Nam: Lầu 2, Saigon Center, 65 Lê Lợi, Q.1, ĐT: 38.217.131 * Nhà sách Nguyễn Oanh: 03 Nguyễn Oanh, P.10, Q.Gò Vấp, ĐT:38.944.835 * Nhà sách Nguyễn Thái Sơn: 86A Nguyễn Thái Sơn, P.3, Q. Gò Vấp, ĐT 38.944.835 * Nhà sách Phương Nam (Coopmart Nguyễn Kiệm): 571 Nguyễn Kiệm, Q. Phú Nhuận, ĐT: 39.972.476 * Nhà sách Phương Nam (Coopmart Xa lộ Hà Nội): 191 Quang Trung, P. Tân Phú, Q.9, ĐT: 37.307.995 * Nhà sách PNC - Phú Mỹ Hưng: S1-1, S2-1, S3-1 khu phố Sky Garden 1 Nguyễn Văn Linh, Q.7, ĐT 54.102.474 * Nhà sách Cộng Hòa: 15-17 Cộng Hòa, P.4, Q.TB, ĐT: 38.944.835 * Nhà sách Hùng Vương: 126 Hùng Vương, Q.5, lầu 2, ĐT: 62.220.225 * Nhà sách Phương Nam: lầu 2 siêu thị An Phú, 43 Thảo Điền, Q.2 * Nhà sách Phương Nam: sân bay Quốc tế Tân Sơn Nhất, P.2, Q. TB * Nhà sách Suối Tiên: Tầng 1, Coopmart 120 xa lộ Hà Nội, P. Tân Phú, Q.9, ĐT: 37.252.096. * Book Outlet Phương Nam: 496 Nguyễn Thị Minh Khai, P.2, Q.3, ĐT: 38321849.

BÌNH DƯƠNG: Lầu 1, TTTM Minh Sáng, số 888 Đại Lộ Bình Dương, huyện Thuận An, tỉnh Bình Dương
ĐT:(0650) 3.769.598, Fax:(0650) 3.769.599.

CẦN THƠ: Nhà sách Phương Nam: 06 Hòa Bình, TP Cần Thơ - ĐT: (071) 3.813.436 - (071) 3.813.437.

NHA TRANG: 17 Thái Nguyên, P. Phước Tân, TP. Nha Trang - ĐT:(058) 2.221.029, Fax:(058) 3.819.958.

ĐÀ NẴNG: Nhà sách Phương Nam: 68 Phan Chu Trinh, Đà Nẵng - ĐT: (0511) 3.821.470 - 3821.471.

QUẢNG NAM: Hội An thư quán: 06 Nguyễn Thị Minh Khai, TX Hội An, Quảng Nam - ĐT: (0510) 3.916.272 - 3.916.271

HUẾ: Nhà sách Phú Xuân: 131-133 Trần Hưng Đạo, TP.Huế - ĐT: (054) 3.522.000-3.522.002, Fax: (054) 3.522.002 * Nhà sách Phương Nam: Lầu 4, TTTM Big C, khu quy hoạch Bà Triệu, Hùng Vương P Phú Hội, Tp. Huế - ĐT: (054) 522.000.

HÀ NỘI: * Nhà sách Phuongnambook: TT chiếu phim Quốc Gia, 87 Láng Hạ, Q. Ba Đình, Hà Nội - ĐT: (04) 39.724.866 * Nhà sách Tiến Phong: 175 Nguyễn Thái Học, Hà Nội - ĐT (04) 37.336.235, Fax: (04) 37.336.236 * Nhà sách Garden Mall: S3-08 tầng 3 TTTM Garden Mall đường Mỹ Trì, xã Mỹ Trì, huyện Từ Liêm, Hà Nội - ĐT: (04) 3.733.6235 * Nhà sách Phương Nam: Vincom Galleries, 114 Mai Hắc Đế, Hai Bà Trưng, Hà Nội, ĐT: (04) 22.225.238.

HẢI PHÒNG: Nhà sách Tiến Phong: 55 Lạch Tray, Q.Ngô Quyền, TP. Hải Phòng - ĐT: (031) 3.641.812, Fax: (031) 3.641.814 * Nhà sách Phương Nam: Lầu 3, TD Plaza, ngã 5 sân bay Cát Bi, P. Đồng Khê, Q. Ngô Quyền, TP. Hải Phòng, ĐT: (031) 3722.306-3722.305.

Tình Blog

NHIỀU TÁC GIẢ

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

65 Nguyễn Du - Hà Nội

Tel & Fax: 38222135

E-mail: nxbhoinhavan@hn.vnn.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản:

TRUNG TRUNG ĐÌNH

Chịu trách nhiệm bản thảo:

TRẦN QUANG QUÝ

Biên tập: ÁNH NGÂN

Trình bày bìa: VĂN SÁNG

Sửa bản in: THUYẾT HƯỚNG DƯƠNG

In 1000 cuốn, khổ 13 x 19 cm tại Công ty CPPT

Công nghệ In Nguyên Khang.

Giấy đăng ký KHXH số: 218-2011/CXB/32-11/HNV

In xong và nộp lưu chiểu quý I năm 2011

14. Bưởi Tân Triều - Hạnh vân	83
15. Biển đời - Trúc Sơn.....	87
16. Hấn - Đời đá vàng	88
17. Dòng sông mệnh mang nắng và gió - Từ Ngọc	93
18. Chiều nghiêng - Tê giác.....	99
19. Miếng ăn, lưỡi dao và những ánh mắt - Miên Vũ	100
20. Nồng nàn thu - Thủy Hương Dương.....	105
21. Ký ức Ngọc Lan - Xuyên Chi	108
22. Vợ ơi anh yêu em - Hồ Minh Quang.....	111
23. Dì tôi - Cành lan trắng	116
24. Đến hè mình lại về với biển - Trọng win C100	120
25. Một đêm - Cung Diễm	122
26. Chô chô na - Giáng sinh - Anh em nhà sóc	127
27. Vua Hùng nổi giận - Vận tải Hà Nội	130
28. Viết cho yêu thương - Tóc nâu môi trầm	140
29. Tình Quân - MaiChien.....	142

Tình Blog

NHIỀU TÁC GIẢ

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

65 Nguyễn Du - Hà Nội

Tel & Fax: 38222135

E-mail: nxbhoinhavan@hn.vnn.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản:

TRUNG TRUNG ĐÌNH

Chịu trách nhiệm bản thảo:

TRẦN QUANG QUÝ

Biên tập: ÁNH NGÂN

Trình bày bìa: VĂN SÁNG

Sửa bản in: THUYẾT HƯỚNG DƯƠNG

In 1000 cuốn, khổ 13 x 19 cm tại Công ty CPPT

Công nghệ In Nguyên Khang.

Giấy đăng ký KHXH số: 218-2011/CXB/32-11/HNV

In xong và nộp lưu chiểu quý I năm 2011

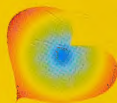
Giá: 50.000

Đã: \$11.00

Tình Blog

3 c A e m W r
l /
k
z p y
f b

ĐƠN VỊ LIÊN DOANH

Công ty TNHH Sách và Văn Hóa Phương Nam
940 Đường Nguyễn Huệ, Quận 1, TP.HCM
ĐT: (08) 338 888 888

0021846

Price: \$11.00

Set: 1 ; Loc: B16